đầu". Bạn chỉ biết làm bấy nhiêu đó thôi. Còn nói tôi dẫn xuống đây, tôi xoay qua bên này. Cái đó không có được, cái đó làm thất bại. Bởi vì cái đó là cái lực lượng người ta thông suốt rồi. Lúc đó họ điều khiển được ngũ hành, chứ bạn không biết được cái phản động lực của ngũ hành, bạn chế tầm bậy tầm bạ, trong đó nó vật trở lộn lại.

117. Về Pháp Luân Thường Chuyển, làm thế nào chỉ hít hơi cho đầy bụng, đầy rún, có cần hóp bụng dưới rún lại không, vì có thể ngăn chặn hơi xuống quá rún?

Bạn khỏi cần hóp bụng dưới rún, bạn vẫn giữ bụng lớn nhưng trong thâm tâm nói: "đầy rún, đầy ngực, tung lên bộ đầu". Khỏi cần chú ý quá rún hay không vì bạn không thể nào đem hơi xuống quá rún được, vì bạn chỉ hít có một, chứ không được nín thở và ép xuống đơn điền. Bạn phải nhớ kỹ phạm vi của lỗ rún nông tròn, chứ không phải phạm vi eo hẹp mà bạn đã lầm tưởng.

118. Làm Pháp Luân Thường Chuyển: "Đầy rún, đầy ngực, tung lên bộ đầu" nhưng hơi thở lại đi sâu xuống khỏi rún sanh ra bị dục nhiều. Làm sao để hơi thở không bị đi sâu xuống hạ đơn điền? Thở đi xuống dưới hạ đơn điền là đúng hay sai?

Xuống hạ đơn điền cơ thể tạo nóng tánh, tánh tình bất thường. Phải tự nhắc cân là: đầy rún, đầy ngực, tung lên bộ đầu. Tuổi trẻ có chất tinh, làm đúng thì tinh hóa khí, khí hóa thần, thần hoàn hư thì hồn mới được thanh nhẹ. Cương quyết vượt qua tình dục thì mới tạo được dũng chí thăng hoa mặt tươi mắt sáng. Người tu xuất hồn phải có ý chí dũng mãnh thực hành bằng trí ý gom gọn thì mới có thể đi xa được. Vạn sự khởi đầu nan, thực hành trong trật tự sẽ đạt tới kết quả tốt và thăng hoa dễ dãi.

119. Những người mới tu ra lệnh: "Đầy rún, đầy ngực, tung lên bộ đầu" nhưng chưa làm được như vậy. Có cách nào để hơi thở đúng như câu ra lệnh khi làm Pháp Luân Thường Chuyển không?

Muốn có trật tự thì phải tập ra lệnh niệm Phật đều đặn để cho đại trí phát triển thì mới điều khiển được lục căn lục trần trong xác người mới tu. Con ma lười biếng trấn nơi những huyệt đó. Nếu chúng ta không thường niệm Phật để xây dựng cho vạn linh tiến hóa thì rất khó điều khiển ở bên trong.

120. Ông Tám dặn: đừng có nghĩ thấp dưới rún, tôi sợ có lẽ tôi làm Pháp Luân thấp quá đi thì nó hút cái tinh ở dưới lên?

Mình không có nghĩ, bởi vì nếu mà nghĩ dưới rún đâu có hút lên chỗ nầy. Là anh nghĩ trên nầy, nhưng mà ở dưới nầy có chuyển hóa, ở dưới nầy nó tương ứng nó chuyển hóa lên trên thôi, chứ không phải mình nghĩ. Đừng có nghĩ sai lầm là mình nghĩ ở dưới, nó tương ứng và nó chuyển hóa thôi. Còn cái mình nghĩ ở trên đỉnh đầu nó mới rút lên chớ.

121. Khi làm Pháp Luân Thường Chuyển làm sao biết cái hơi mình dài hay ngắn? Có một số bạn nói: cái hơi họ thở chưa được dài, do đó họ thở mấy chục lần.

Cho nên cái hơi dài hay ngắn; con người đi về cái tình dục nhiều thì cái hơi phải ngắn. Và khi họ thức tâm tu rồi đó; ban đầu tu là hơi ngắn, nhưng lần lần nó làm nay một chút mai một chút, đêm nầy đến đêm kia đêm nọ, lần lần liên tục 2, 3... năm cái hơi nó dài. Cái hơi tự ý nó chuyển là nó đi dài dài....vô bao nhiêu nó cũng vô vô... nhẹ. Một hơi dài ghê lắm mà rất nhẹ bằng ý. Mà cái hơi đó không phải hơi nữa, ánh sáng mà thôi. Nó cảm thấy ánh sáng như đèn néon, sung sướng...ngồi hoài nó chỉ thấy hít vô thôi. Nhưng mà cái bụng nó không cục cựa, nó khác hơn hồi xưa rồi. Cái trình độ đó nó khác rồi. Nó đi thẳng và nó mát từ xương sống, nó toàn là ánh sáng. Rồi từ đó mới phát tung nó thấy cảnh, thấy bốn bể, thấy nước, thấy non là nó định rồi. Đó là cái Pháp Luân Thường Chuyển. Mà ban đầu vô đó, ai cũng hụt hơi thiếu hơi vì tình dục đã xài phí nhiều ngày nhiều tháng, cái hơi nó yếu. Còn người ta còn con gái con trai; cái hơi nó mạnh lắm, chỉ nó làm mau hơn, toát mồ hôi liền. Còn những người có chồng có vợ, con cái; cái hơi nó phải thở è ạch, mà nó thích thở cho nên nó làm nhiều hơi nhiều lần hơn. Sau nầy cái hơi dài, nó làm một hơi là thấu óc rồi, đâu có làm nhiều lần nữa. Còn 6 hơi là toát mồ hôi bừng cả mặt hồng hào lên, nó khác. Cho nên cái hơi ban đầu người nào cũng là ít. Nếu người nào có vợ có chồng là phải ít. Nhưng một thời gian khôi phục rồi, mình mới thấy rõ; tôi khỏe hơn. Lúc tôi 50 tuổi mà tôi luyện rồi, tôi thấy tôi khỏe hơn lúc tôi 20 tuổi. Nó khôi phục rồi, ăn ngon ngủ yên khỏe mạnh. Lúc đó cái hơi nó chạy toàn thân rồi, mà nó trụ đảnh được rồi thì cái ý chuyển là lúc đó thấy ánh sáng không. Mỗi buổi sáng đứng ngoài trời chưởng hưởng thanh khí dùng cái chỗ nầy (trung tâm chân mày) hít vô một lượt... Là lúc đó cái người làm Pháp Luân đầy đủ rồi mới làm được cái đó. Đứng giữa trời hít một hơi vừa lỗ mũi vừa ngay trung tâm chơn mày, hai cái chung một lượt một. Làm 3 lần mỗi buổi sáng là đối với những người đã chuyển được lên bộ đầu mới làm cái đó. Còn chưa chuyển lên bộ đầu làm cái đó cũng vô ích thôi. Chưởng hưởng thanh khí mỗi buổi sáng thì con người nó khỏe hoài. Cho nên cái Pháp Luân Thường Chuyển nó tùy theo: người mới tu, người tu lâu, người cố gắng, người không cố gắng. Người cố gắng bảo đảm cái hơi nó sẽ dài hơn và con người nó sẽ khỏe mạnh, máu huyết nó sẽ điều hòa, khai thông kinh mạch.

122. Để rõ ràng hơn nữa, để nhận biết cái hơi mình nó dài có thể căn cứ vào thời gian không?

Bởi vì đâu có cần phải đếm. Đếm là động rồi, không cần đếm. Cái hơi mình bao nhiêu, ở trong đó nó bị kẹt chỗ nào, mình ý thức được, bởi hồi trước mình chỉ hít tới đó thôi.

123. Thưa ông Tám, làm Pháp Luân mà không nhớ đếm?

Không nhớ thôi, mình thiền luôn. Cái đó là nhẹ rồi, khi mà nó không nhớ là nó thanh nhẹ, hễ nhớ là đời rồi. Không không gian, không thời gian, không đếm xỉa, không suy tính, lúc đó là nhẹ rồi, nhưng mà biết hết thấy không?

124. Trường hợp không ở trong tình trạng thiền, mình thở thường đó, có thể nhờ vào bụng được không?

Được chớ! Có thể thở vào bụng được chớ. Trong lúc mình làm việc mình cũng thở Pháp Luân được chớ. Bởi vì mình chú ý và nhớ cái Pháp Luân, thì trong lúc mình làm việc cũng làm được hà! Cả ngày càng tốt.

125. Soi Hồn và Pháp Luân Thường Chuyển cùng một lúc được không?

Đâu có được, nó tức ở trong đó. Soi Hồn là Soi Hồn, thở thường. Còn Pháp Luân Thường Chuyển người ta hít vô: đầy rún, đầy ngực, tung lên bộ đầu để

cho nó có lỗ thoát. Cái nầy bịt cứng, ở đây nó tung lên lộn xộn hết, đâu có được. Soi Hồn thở thường thôi, còn Pháp Luân Thường Chuyển là Pháp Luân Thường Chuyển. Có một ông, người ta chỉ một đường làm một ngã. Nó cứ bịt vầy nè rồi ảnh hít thiệt nhiều thét cái đầu nó lùng bùng, hỏi: *"Tại sao tôi lùng bùng?"* – Tôi nói: "Đâu có ai dạy anh vậy. Đó; Soi Hồn là Soi Hồn, Pháp Luân là Pháp Luân. Ông thấy sách vở đàng hoàng không? Ông làm sai, ông muốn tu, ông giận vợ ông, ông tu chết cho rồi. Ông phải chịu chứ!. Ông bịt đó ông tự tử à? Chỉ cho ông tu đàng hoàng, ông bịt đó ông tự tử ông phải ráng chịu, làm người lùng bùng luôn, đầu óc lùng bùng luôn".

126. Thầy dạy quán tưởng hút những thanh khí, hút ánh sáng vào trong mình. Thì khi chưa có trình độ để mình nhìn thấy ánh sáng mình vẫn cảm thấy đó là...thanh khí và thấy nhẹ nhàng. Như vậy Pháp Luân Thường Chuyển cũng có một phần quán tưởng trong đó? Nếu mình quán tưởng luôn trong khi thực hiện những cái pháp khác, thì mình có thể quán tưởng để thay đổi: hoàn cảnh, cuộc sống, thâm thức, tánh tình được hay không thưa thầy?

Nếu dùng quán tưởng, cái gì kêu bằng quán? Khi mình làm Pháp Luân Thường Chuyển đúng mức rồi, nó mới chớp sáng lên nó thấy, chớ không nên dùng quán tưởng. Ngồi đó quán tưởng thét rồi nó khùng. Trong lúc chưa có khả năng làm sao quán tưởng? Mình làm Pháp Luân tự nhiên nó mở, lúc đó mình thấy; từ cái tăm tối đi tới cái sáng suốt. Cứ việc liên tục làm như vậy, nó sẽ mở rộng cái phạm vi trong tầm tay càng ngày càng sáng suốt thêm. Chớ ngồi đó bắt buộc cái óc quán tưởng mà trong lúc không có khả năng sáng, thì làm sao quán tưởng được? Đem ánh sáng vô chỗ nào cũng không được hết. Làm càng làm càng động loạn thêm, không có bình an đâu. Cứ việc làm Pháp Luân Thường Chuyển lấy cái nguyên khí của vũ trụ là ánh sáng của vũ trụ, tự nhiên nó chạy vô. Hơi thở mình là ánh sáng đó mà.

127. Thế nào là thở Pháp Luân Thường Chuyển bằng ý, và thế nào là thở bằng hơi thở?

Khi thở, người mới tập thì thở bằng hơi thở. Mà thở một thời gian nó thông rồi, rồi cái ý vừa tưởng là nó chuyển cũng y như vậy thôi. Là tới nhẹ rồi, nhẹ rồi nó mới chuyển như vậy; vừa nhắm mắt là nó cũng hít đầy rún, đầy ngực, tung lên bộ đầu. Rồi nó cũng cảm thức ở thế gian, ăn, ngủ, ỉa. Ba cái tam đại sự thì bây giờ tu thiền thì cũng ăn. Ngồi thiền nhắm mắt, hít vô là ăn vô, rồi nó êm ả trong người, ngồi thiền ngủ. Ỉa là nó phóng đi lên, cũng làm bao nhiêu công chuyện đó à! Một người sống mấy chục năm nay; ăn, ngủ, ỉa, bài tiết. Có bao nhiêu công chuyện đó tới chết mà thôi. Còn đây chúng ta tu đây là cũng bao nhiêu công chuyện đó; ngồi thiền lấy nguyên khí của Trời Đất, ăn nguyên khí của Trời Đất rồi xuất phát ra, giải ra nó mới tiến hóa nổi. Chớ các bạn làm, tu thiền nầy có gì mới lạ đâu, chuyện củ không à! Tam đại sự; Soi Hồn, Pháp Luân, Thiền Định là tam đại sự. Ăn, ngủ, ỉa là tam đại sự. Hằng ngày cứ làm như vậy, thường xuyên như vậy sẽ có kết quả tốt.

128. Cái hồn hay Mô Ni Châu thuộc về điển giới, mình thở Pháp Luân là dùng xác phàm, đường giây nào liên lạc nó?

Thì mình hít đó là mình hít cái hào quang sáng suốt vô cùng tận của Thượng Đế để vô cơ tạng.

Chứ không phải mình hít hơi thở sao?

Hơi thở là ánh sáng đó, nhưng bây giờ mình hít mình còn tăm tối mình thấy cho đó là hơi thở. Chớ kỳ thật mà hít lâu là hít ánh sáng chớ đâu phải hít hơi thở. Ánh sáng đó là hào quang vô cùng tận.

129. Hít là nuôi cái điển giới phải không?

Không phải, nó khai thông ở bên trong. Cái tia hào quang ở bên trong được khai thông nó sáng láng vô cùng. Bên trong của anh nó không có ánh sáng làm sao anh thấy được ánh sáng bên ngoài? Bên ngoài có ánh sáng rồi, chứ bên trong không có màu sắc làm sao mình phân được màu sắc ở ngoài nầy, anh thấy không? Cho nên nó hay vô cùng là cái Tiểu Thiên Địa này. Bên trong nó có tất cả thì nó mới cảm ứng bên ngoài...

130. Thầy thường nói rằng: "Bạn tu một thời gian không còn thở nữa, bạn không hít bằng không khí mà bạn hít bằng ánh sáng". Như vậy người tu đến giai đoạn nào mới hít bằng ánh sáng?

Mở bộ đầu. Mở bộ đầu là cái ý mình muốn chuyển Pháp Luân thì tự nhiên cái bụng mình nó đầy, không cần lỗ mũi hít chi cho mệt. Cái giai đoạn đó nó hơi cao một chút. Bây giờ không làm được, sau nầy sẽ làm được. Hễ dùng ý là nó phải chuyển, kêu làm Pháp Luân nó phải vô. Mà vô trong cái nhẹ nhàng tuần tự, mà đó là cái ánh sáng, không phải còn hơi nữa. Cái hơi không cần thiết nữa, lúc đó không cần thiết.

131. Ông Tám thường nói rằng: "Còn trược thì hít hơi, nhẹ rồi thì hít điển". Xin cho biết thế nào là hít điển?

Trước đó thì chúng ta còn hít hơi, nó toát mồ hôi và trong lúc làm Pháp Luân ý nghĩ nó ra, rất nhiều ý nghĩ trong đầu óc là chúng ta còn trược. Mà khi chúng ta hít rồi đó, đâu nó vào đó; êm! Thanh tịnh thì lúc đó nó mới tiến về cái thanh và trên cái thanh rồi đó thì tự nhiên chúng ta dùng cái ý nghĩ ngay trung tim bộ đầu. Lúc đó chúng ta mới chuyển đi đâu nó đi đó, mà dùng cái ý chuyển, chuyển điển đó. Tới cái trình độ đó nó khác, mà trình độ còn thấp mà chuyển điển nó khùng. ***Trình độ còn thấp cấm không được chuyển điển***. Cứ làm y như vậy; nó ra ý nghĩ gì thì sẽ dọn đi hết, rồi từ từ làm cho nó mở hết, rồi tự nhiên cái điển nó trụ bộ đầu. Rồi lúc đó chúng ta mới dùng cái điển chúng ta chuyển lên, lúc đó chúng ta không còn hít hơi nữa, nhưng mà đem ánh sáng vô. Cái ý chúng ta kêu nó làm Pháp Luân là nó đem vô. Sáng tới đâu tới đâu... chúng ta mở, chúng ta thấy rõ ràng trong cái cơ tạng. Chúng ta thấy một cái cơ giới vô hình của Tiểu Thiên Địa, thấy rõ cái ý chuyển tới đâu nó chạy tới đó nó mở.

132. Làm PLTC để qui nhứt. Xin giải thích thế nào là qui nhứt?

Pháp Luân Thường Chuyển huệ tâm khai. Khi mà chúng ta làm Pháp Luân Thường Chuyển thì chúng ta đang hít cái hơi thở hiện tại. Người mới tập thì thấy hít ngắn, mà thực tập lâu ngày, càng ngày hít càng nhẹ càng dài, càng thấu triệt từ xa xăm rút về trong cơ từng ngũ tạng và qui nhứt trên đỉnh đầu, rồi vạn giáo qui nguyên. Tất cả thần kinh nẻo hóc trong cơ tạng chúng ta qui nguyên trụ đảnh, lúc đó hào quang nó mới phát sáng kêu bằng qui nhứt.

Trước kia chúng ta không có biết sử dụng cái nguyên lý khai thông nội tâm nội tạng là Pháp Luân Thường Chuyển thì nội tâm không khai, thì chúng ta chỉ lo bề ngoài thôi. Chỉ lo hơn thua ngoại cảnh mà không biết vun bồi nội thức để qui nhứt về một cội. Bây giờ chúng ta làm Pháp Luân Thường Chuyển càng ngày càng thức tâm thì chúng ta sẽ qui nhứt về một cội. Cho nên "nhứt lý thông thì vạn lý minh", vạn linh hợp nhứt thì đồng thanh tương ứng đồng khí tương cầu.

133. Thầy có nói là làm Pháp Luân thì có thể làm Pháp Luân Thường Chuyển trong lúc đi đứng. Như vậy phải hành như thế nào?

Thì khi mà chúng ta đã quen hơi thở đầy rún, đầy ngực, tung lên bộ đầu thì lúc nào cũng chỉ có biết thở bụng thôi, không có thở ngực như hồi xưa tập thể thao khác. Thì lúc nào chúng ta cũng chỉ thở bụng thôi. Đi đâu chúng ta chỉ thở bụng bởi vì lúc sơ sanh con nít không có đứa con nít nào mà không có thở bụng hết đó. Thì chúng ta muốn trở lại cái bản tánh tự nhiên và hồn nhiên như vậy thì chúng ta phải thở bụng. Thở quen rồi, đi đứng ngồi nằm chúng ta cũng chỉ đi trong cái nhịp thở đó mà thôi.

134. Ông Tám nói: không bắt ấn tam muội để cho dễ mở cái Nhâm-mạch. Vậy Nhâm-mạch và Đốc-mạch cái nào mở trước cái nào?

Chúng ta làm Pháp Luân thì Nhâm Đốc nó phải mở một lượt hà. Bởi khi mà mình hít vô đầy rún thì nó động tới Nhâm-mạch rồi, rồi từ đó nó chuyển qua Đốc, Nhâm trước Đốc sau, cho nên nó lần lần đi tới chỗ diệt dục là vậy.

135. Làm Pháp Luân Thường Chuyển thấy dường như lỗ chơn lông mình nó to ra, cảm giác như rần rần mà không phải do nóng lạnh?

Lỗ chơn lông nó to ra là chứng minh được xuất phát, tiếp tục công phu một thời gian sẽ hết.

Khi thở ra hoặc hít vào thường thôi, trên đầu con nó rần rần thì cứ vun bồi cái đó được không?

Vun bồi cái đó để cho nó mở lên. Đó là trược điển của bộ đầu. Nó còn rần rần là còn trược, mà nó mát là nó thanh.

136. Thỉnh thoảng Pháp Luân Thường Chuyển thấy đau trên đầu?

Thấy đau là phải coi chừng vấn đề ăn uống mất trật tự. Coi chừng nhiều người máu cao không nên ăn mặn lắm. Ăn mặn là có thể nhức đầu liên tục.

137. Khi làm Pháp Luân tự nhiên thấy nhói một cái đằng sau lưng như là con rắn dài, đó là gì?

Cái đó là trược điển và cũng do cái thực phẩm nóng trược ở trong mình nó xông lên. Không phải rắn đâu, cái đó nó nhói nhói vậy đó.

138. Lúc làm Pháp Luân thở ra hơi đau nhói ở bụng dưới, nhưng khi hít mạnh thì nó hết, khỏe như thường?

Bớt ăn cay và uống một ly nước muối sống vừa mặn vào buổi sáng. Sau khi giải hết nhiệt điều hòa lại thì có thể ngưng uống. Nhưng lâu lâu cũng phải uống trở lại để thanh nhiệt trong mình. Nước muối vừa mặn uống mỗi buổi sáng thì tốt chứ không có hại đối với người trẻ.

139. Làm Pháp Luân thấy hơi đưa xuống hậu môn và thoát ra ngoài, như vậy có gì nguy hiểm không?

Không có nguy hiểm vì ăn no và hơi mạnh mới thông được. Tiếp tục làm Pháp Luân sẽ được mập và bộ tiêu hóa tốt.

140. Con thở Pháp Luân sao mà đường xương sống con nó nóng ran và nó nóng đổ mồ hôi ra, cái đầu muốn giựt gãy cần cổ?

Tốt, nó ra cái trược điển đó sẽ đem lại cái sức mạnh không sao. Cho nó tung nó mở lên cho nó mau và nó sẽ đẹp lại, có gì đâu!

141. Sau khi hít mạnh Pháp Luân Thường Chuyển thì cơ thể phát nóng rần, cặp mắt giựt mạnh, tôi cố giữ trạng thái tự nhiên co lưỡi niệm Lục Tự nhưng nóng toát mồ hôi. Mặc dầu trời lạnh ghê lắm tôi sợ quá mở mắt nó vẫn giựt lia lịa, sức nóng vẫn xoay tròn cơ thể như muốn bưng xác thân lên?

Làm Pháp Luân quá mạnh bị động Hỏa Tam Muội, phải ngưng làm Pháp Luân, chỉ Soi Hồn và Thiền Định, tập làm Pháp Luân ngoài buổi công phu với hơi thở nhẹ. Sau khi làm Pháp Luân nằm mà cảm giác điều hòa và hết nóng thì bắt đầu làm Pháp Luân ngồi. Làm nhè nhẹ chớ không nên làm mạnh.

142. Cái dòng điển ở đường mạch Đốc rút thẳng lên có trường hợp mát và ấm, vậy hai cái khác nhau thế nào?

Nó mát là nó nhẹ. Còn nó ấm là nó còn trược, còn nóng tánh. Cái đó là nó cũng tốt hơn hồi xưa rồi, mà nó từ đó nó đi lên một thời gian thì nó mát. Sau nầy nó phải mát. Sau nầy nó mát cho nên bớt ăn. Sau này không thèm ăn, uống miếng nước ăn chút chút vậy. Sướng lắm! Ngồi sướng lắm, ngồi lâu... mà ăn nó ngồi không thích, thành ra nó không thích ăn nhiều là vậy.

143. Đương lúc làm Pháp Luân, đương ngồi như vậy nó lắc cả người, đang lúc tỉnh chứ không là mê, có sao không?

Đương làm Pháp Luân mà nó lắc thì cái hơi nó vô nó thông trong mấy cái thần kinh, mấy cái gân ở trong bộ đầu đó. Thì mọi người đều có cái tình trạng đó, nhưng mà vẫn tiếp tục làm Pháp Luân. Làm cho nó liên tục chừng nào nó mở ra chừng nấy. Còn nếu mà ngồi nó lắc lắc, lắc rồi nó khỏe, chứ không phải lắc rồi nó mệt. Phải làm liên tục, liên tục... mãi để cho nó dời cái phần thanh điển từ ở dưới đi lên. Bởi hồi nào giờ mình buông bỏ, mình xài phí, bây giờ mình tập trung mới hồi phục. Hồi phục lại những cái gì từ trước tới giờ đã bỏ trống. Bây giờ mình trở lại với nó thì tự nhiên nó động. Hồi trước nó đi xuống bây giờ nó đi lên. Hai cái nó choảng nhau động nó rung chớ không có gì hết. Rồi một thời gian cứ làm nó thông đều rồi thôi, ngồi cũng như cái tượng Phật.

144. Tại sao con thở Pháp Luân tim nó đập mạnh?

Không bao giờ làm Pháp Luân mà đập mạnh. Tại vì hít vô ngực nhiều nó mới đập mạnh. Còn hít vô bụng nhiều không có đập mạnh. Cho nên kiểm điểm lại, hít vô ngực nhiều là nó phải đập mạnh. Hít vô bụng đi, tập hít vô bụng thì nó ổn định trái tim chớ không bao giờ trái tim đập mạnh.

145. Lúc Soi Hồn và Pháp Luân, đàm nó cứ kéo lên nó bắt ho, làm sao hết?

Cái đó là chị có cái bịnh xuyễn, chị phải trị đi rồi mới làm được, thấy không? Có cái bịnh mà chị biết cố gắng hít vô trong bụng được rồi đó thì cái bịnh nó sẽ giảm. Cái đó là trong người có bịnh rồi, nhưng mà biết cố gắng làm đúng đó thì nó lại trị tất cả những cái bịnh. Mà còn lôi thôi hít vô ngực hoài là không được. Làm sai thì nó không bao giờ trị hết

bịnh, với sự kiên nhẫn của mình mới được.

146. Tôi tu phương pháp nầy một năm rưỡi nay mà mắt tôi có hơi mờ. Không biết tôi có làm Pháp Luân sai không?

Bởi Pháp Luân ngồi còn yếu quá, bởi vì con mắt nó mờ là cái thận thủy nó kém. Cho nên bây giờ rảnh co lưỡi niệm Nam Mô A Di Đà Phật để cho nó lọc thận thủy và tiếp tục làm Pháp Luân ngồi nhiều một chút cho nó giúp cái thận mạnh. Con mắt mờ là do trái thận chứ không có gì đâu.

147. Đang lúc làm Pháp Luân sao nước miếng nó ra nhiều quá trong lúc đương thở nó bắt nuốt, hơi thở không liên tục?

Cứ nuốt, đâu có sao! Ngó bên tay trái nuốt, sau nầy nó phải keo cái nước miếng lại con người nó mới thật khỏe. Trong người nó còn bịnh nó phải vậy.

148. Khi thở PLTC cảm thấy điển chạy từ vai xuống bàn tay rồi trở ngược lại. Trạng thái đó là sao?

Cái đó là bên trong mở chưa đều nên cảm thấy sự chạy. Làm đúng là chỉ có mở và trụ mà thôi. Trong cơ thể con người âm khí nhiều thì mới thấy chạy từ tay chân, đó là trược.

149. Khi ngồi thiền, con Soi Hồn vừa 15 phút, nhưng thở Pháp Luân Thường Chuyển chưa đủ 6 cái con đã ngủ và con chưa nguyện xin đảnh lễ Phật để học đạo. Vậy con phải làm sao?

Nếu ngủ là cơ thể nó còn thiếu những chất gì, nó yếu trong người rồi, phải cần bồi dưỡng trong cơ thể đầy đủ. Chớ nếu mà ngủ là đâu có thiền được, vô ngồi cái ngủ gục nằm dài xuống luôn. Người ta ngồi đứng đắn, làm Pháp Luân Thường Chuyển mới thấy cái nguyên khí nó tràn ngập trong cơ tạng. Rồi từ từ nó khai thông xương sống, lúc đó chúng ta mới bật ra thấy ánh sáng ngay trung tim chơn mày. Lần lần thấy ánh sáng hào quang của bộ đầu, lần lần thấy ánh sáng của toàn thân mới là tu. Tu để hiểu chuyện mình tiến tới đâu, chớ không phải tu để hiểu chuyện ông A ông B để làm gì, ông tu cho ông. Ông Phật Thích Ca, vị trí của ông Thích Ca ông tu cho ổng. Còn mình đây biết được Phật mà hồn mình chịu tu cũng là Phật, tại sao mình không biết? Tu để thanh nhẹ là Phật. Phật là vô danh, không phải đặt địa vị như thế gian. Ở thế gian sai lầm lấy quyền thế, đặt địa vị ông Phật Di Lặc lớn hơn ông Phật Di Đà ví dụ như vậy, ông Phật Thích Ca lớn hơn ông Phật Như Lai; như vậy cái đó là sai! Một đường chân lý tiến hóa về thanh tịnh, vạn vạn ức ức Phật cũng một Phật mà thôi. Thanh tịnh, sáng suốt, vô danh, bất diệt, hữu hình hữu hoại là vậy! Danh là danh giả, đàng là đàng tu, cố gắng tu đi. Mình sai chẳng có ai sai. Tại vì tu tới ngày nay chưa thanh nhẹ là mình sai, mình ôm chuyện đời nhiều quá, chuyện dục ở trong tâm thức cũng giải quyết chưa được thành ra làm sao thấy ánh sáng. Phải giải quyết được cái chuyện dục thì tự nhiên nó bừng sáng, âm dương hợp nhứt, hai luồng điển nó hợp lại nó mới có cái bóng đèn sáng trong nội tâm. Mình cứ hủy hoại hai cơ giới đó thì không bao giờ tiến được. Trời cho một tài sản tốt đẹp cuối cùng; xác của các bạn là một tranh Trời rõ ràng, tham dục đủ thứ, mọi trình độ nó ẩn tàng ở trong đó. Tu lâu lâu xuất hiện một món mình thấy mình cũng hay, lâu lâu xuất hiện một món thấy mình cũng hay. Cho nên chúng ta thanh tịnh toàn thân chỉ thấy ánh sáng. Ánh sáng là như lai, như lai mới tận độ được.

150. Khi làm Pháp Luân Thường Chuyển mà thấy khí điển ra vô nơi đỉnh đầu thì đó là triệu chứng gì? Tại sao hơi không vô bụng mà lại vô nơi bộ đầu?

Đường đó là đường liên hệ với đường thiên xích. Cho nên "Pháp Luân Thường Chuyển Huệ Tâm khai", tiến thẳng về trung tâm sinh lực càn khôn vũ trụ thì sẽ thấy tất cả, nhiên hậu mới độ tha tại trần được.

151. Trong lúc làm Pháp Luân Thường Chuyển con được mê đi, sau khi tỉnh lại con có nên tiếp tục làm Pháp Luân Thường Chuyển nữa không?

Nên, nếu mê đi thì nên dỗ ngủ.

Mê đi thì tốt hay xấu?

Làm Pháp Luân Thường Chuyển mê tốt chứ, đâu có sao!

152. Sao hít một hay vài cái Pháp Luân đã mê?

Trạng thái đó rất tốt. Công phu mà mê đi đến khi tỉnh lại thì có thể một hai tiếng đồng hồ đã qua. Cái vía được xuất đi trong lúc mê và khi tỉnh lại người tu nhớ hoặc không nhớ tùy người.

153. Trong lúc làm Pháp Luân con nghe có mùi hương trầm toát ra, có phải trược điển trong người không?

Không, cái mùi hương trầm đó là do tiền kiếp mình đã dự qua những cuộc tu đó thôi. Nhưng mà nó mở đây rồi một thời gian nó hết. Cứ ráng làm nữa, làm Pháp Luân nữa rồi nó sẽ hết. Cứ ráng làm, cái đó phần thanh nhẹ không sao, kiếp trước đã tu chùa nó phải vậy.

154. Thí dụ luân-xa mình đã mở rồi, thì tới lúc nào tự động nó đi khỏi làm Pháp Luân nữa?

Phải làm Pháp Luân! Bởi vì hằng ngày còn ăn cơm gạo nó vô mình phải nhờ Pháp Luân mình lọc. Bởi vì những cái đó vô nó làm dơ dáy cái chỗ của mình phải thanh lọc cái điển của nó. Trừ ra mình không ăn thì không cần phải làm cái đó, còn ăn là phải làm.

155. Sao Pháp Luân thấy bộ đầu sáng chói?

Rất tốt, đó là hà sa. Sau nầy sẽ gom lại thành cục sáng ở trước mắt.

156. Tôi có hai lần đạt được cái trạng thái sung sướng lạ lùng lắm, không biết đó là sao?

Cái đó là do cái Pháp Luân nó thông được ở bên sau, nó thông đằng sau thận rồi nó đưa lên xương sống. Thông một cái mình thấy nhẹ nhàng liền, thấy sung sướng, không biết hồi nẫy mình có thiền hay không, không biết vấn đề thiền là cái gì nữa, à nó đưa tới không không gian, không thời gian, không suy tính gì mà nó nhẹ nhàng một cách sung sướng vậy đó. Mình phải giữ cái đó để tiến. Cái căn nhẹ nó mới có những cái chuyện đó cho mình hiểu biết biến chuyển để đi tới, thấy không?

157. Thưa Thầy, Thầy nói tung lên bộ đầu cái đầu lắc. Lúc đó mình có phải kềm không?

Thây kệ, thả lỏng cho nó lắc, lắc rồi nó trụ. Như hồi đó tôi làm, đầu nó lắc. Đó... cái đầu nó làm như vầy nè... cứ thây kệ nó. Sau này nó thông rồi, nó về trung ương Phật pháp rồi, nó méo một chút cũng không được. Ngồi phải ngay ngắn, tự nhiên nó ngay ngắn.

158. Cái pháp môn tu theo pháp lý, cái chuyện quan trọng nhất là Pháp Luân Thường Chuyển. Xin Ông Tám giảng cho bạn đạo nghe rõ lại cái

vận chuyển từ đâu tới đâu, về cái Pháp Luân Thường Chuyển nó bốc như thế nào? (Câu này do thiếu tá Tấn vấn năm 1973)

Cái Pháp Luân Thường Chuyển đó, những người coi sách mới tu hay sai. Người thế gian muốn cũng cố cho cái bản thể nó mạnh, hít hơi vô ngực cho nó mạnh, nín hơi để cho nó xuất cái hơi điển để cho tứ chi nó ấm và để bảo vệ cơ thể. Còn cái pháp ở đàng này nó khác. Cái Pháp Luân ở đây là co lưỡi răng kề răng, rồi mình lấy cái lỗ mũi hít cho nhè nhẹ... nhè nhẹ..., cái ý mình nói: "đầy rún" thì tức nhiên cái bụng mình nó phình lên, phình cho hết phình được, rồi kế mình nói: "đầy ngực". Tại sao mình nói "đầy rún" cái bụng phình? Chúng ta để đầy rún nó phình, còn nếu chúng ta nín mà nuốt, đè nó xuống dưới, nó mới động cái Hỏa Tam Muội, nó làm cho con mắt mình đỏ và làm tánh mình nóng. Cho nên đàng này người ta không chấp nhận. Bởi vì cái Hỏa Tam Muội ở dưới nó thuộc về cái sân điển, nó chỉ ở lại thế gian, không có đem đi được. À, nó nuôi cái bản thể vậy thôi. Còn chúng ta hít vô, nói: "đầy rún" thì tự nhiên cái rún nó đầy rồi nó mới xoáy cái luồng điển ra phía sau trái cật. Trái cật đó nó có cái luân xa. Cái luân xa đó nó thông cái đường xương sống là cái vũ trụ của bản thể, nó thông tuốt lên trên bộ đầu. Nhưng mà trong lúc mới làm thì các bạn hít nhẹ nhẹ nói: "đầy rún, đầy ngực, tung lên bộ đầu", hít cho nó ngộp, hít hết thở được rồi các bạn thở ra, thở cho cái bụng xẹp hết không còn cái gì ở trong đáy bụng, rồi tái hít trở lại liên tục như vậy đó. Nhưng mà ban đầu nó có hơi è ạch khó khăn, bạn làm đúng rồi nó toát mồ hôi ra, làm 5-6 lần thấy nó hứng thú. Ban đầu mới tập cái hơi nó còn nặng, làm lần lần, 5 lần, 10 lần. Nhiều người ham làm 20 lần... cái đó cũng không sao. Nhưng mà đúng của nó, làm 6 lần là mệt lắm rồi và nó đã nhẹ nhàng lắm rồi.

159. Bạn đạo thở Pháp Luân Thường Chuyển một hơi hằng giờ có đúng không? Và thở vậy có tốt không?

Coi Pháp Luân Thường Chuyển lời giảng giải của Ông Tư rõ ràng. Khi mà làm nhiều trong đó nó mê, cái hơi nó chạy ra, từ lỗ tai nó cũng đem ra được thì tưởng lầm mình hít vô. Ngồi đó mê mấy tiếng đồng hồ cũng được, mà nó đi ra lỗ tai. Phải làm kỹ những gì ông Tư đã nói: Pháp Luân Thường Chuyển đầy rún, đầy ngực, tung lên bộ đầu. Cố gắng không có sao, không có sợ chết, không có đứt gân đâu. Cứ làm tới, từ đó xuất phát từ hơi thở. Nó xuất phát ra lỗ tai, hít vô bao nhiêu được bấy nhiêu, nhẹ, hít trong nhẹ. Nhẹ chừng nào mạnh chừng nấy là chỗ đó. Khi mà càng nhẹ càng hít vào càng thấy ánh sáng. Thấy được ánh sáng là nhẹ nữa, mà mạnh hơn xưa. Có nhiều người nói thở 2, 3 tiếng đồng hồ, vô bao nhiêu ra bao nhiêu. Họ đâu có hiểu, họ mê rồi, đâu có hiểu. Mà muốn thở cho kỹ thì lấy miếng bông gòn để ngay lỗ mũi. Khi hít vô thì miếng bông gòn còn giữ được, mà khi không còn hít được nữa thì miếng bông gòn rớt, chúng ta tính được bao nhiêu giờ.

160. Khi con ngồi thiền trong thời gian một hai tiếng đầu, thở Pháp Luân thấy rất nhiệt trong người, không cần mền nữa, sau đó thì trở lại mát. Có phải là trược khí không?

Khi chúng ta giải được sức nóng trong cái gan ra thì toàn thân nó phải ấm. Khi mùa đông cũng toát mồ hôi. Đó là nó đem độc tố ra ngoài, mặt mày ngày mai sẽ tươi tốt hơn.

161. Lúc làm Pháp Luân thở ra, hơi đau nhói ở bụng dưới, nhưng khi hít mạnh thì nó hết, khỏe như thường?

Bớt ăn cay và uống một ly nước muối vừa mặn vào buổi sáng. Sau khi giải hết nhiệt, điều hòa lại thì có thể ngưng uống trở lại để thanh nhiệt trong mình. Nước muối vừa mặn uống mỗi buổi sáng thì tốt chứ không có hại đối với người trẻ.

162. Bộ đầu làm sao mở được?

Thưa, bộ đầu do luồng điển trong nội thức xuyên qua Hà đào thành, khớp xương xoáy óc, làm PLTC đúng đắn, Huệ Tâm khai, xuất phát đi, chạy theo đường Thiên Xích hòa hợp với trung tâm sinh lực càn khôn vũ trụ.

163. Lúc gần đây, có một bạn phổ biến một tập nói về Pháp Luân có trích lời Ông Tư và Bé Tám chỉ dạy về Pháp Luân. Bạn này có chỉ thở do Phi Long hướng dẫn. Có một số nhỏ làm theo thì thấy thở được rất dài, có người cả chục phút, có người nửa giờ, có người một giờ. Có người chữa bệnh cho mình rất kỳ diệu, nhờ thở theo Phi Long. Trước nay Ông Tư và Bé Tám đâu có bao giờ dạy thở dài như vậy. Xin Bé Tám vui lòng giải thích cho, thực hư như thế nào? Xin cám ơn.

Pháp Luân Thường Chuyển thì phải hít "đầy rún, đầy ngực, tung lên bộ đầu". Liên tục làm như vậy hơi thở sẽ dài, khai thông mạch nhâm đốc, lúc ấy dùng ý tưởng sẽ tự động hít vô càng ngày càng dài. PLTC rất hữu ích, có thể giải tất cả uất khí trong nội tâm. Cố gắng làm vừa hít là mê liền và nhập định thì Huệ Tâm mới khai mở được. Bản chỉ PLTC của Lý Công Luận rất đúng. Người tu cố gắng làm đúng sẽ đạt tới sáng suốt, linh tánh khai mở, sẽ hiểu được nhiều việc, nói năng lưu loát, âm thinh sẽ được thay đổi dịu hiền. Kẻ hung hóa hiền là vậy! Khi Huệ Tâm bắt đầu khai mở thì hơi sợ sệt, tiếp tục niệm Phật. Lúc đó vía nhẹ rồi, siêng năng tiếp tục tu thì sẽ dứt khoát chuyện đời, không còn tranh chấp hơn thua và giải mở tất cả những sự kích động và phản động của tình đời, trí sáng và vui. Cần thời gian thực hành Pháp Luân đúng thì sẽ khai triển chiều sâu trong nội thức, hiệp khí cùng Trời Đất sẽ được bình an. Muốn biết hơi thở dài hay ngắn thì để bông gòn ngay lỗ mũi, nếu bông gòn rớt, lúc đó chúng ta định là bao nhiêu phút chứ không nghe ai nói hết. Cố gắng lâu ngày sẽ dụng ý chuyển Pháp Luân, lúc đó sẽ dài và thông. Ý chuyển điển khí chứ không phải hơi thở, mê và nhập định luôn. Pháp này chỉ cho tội phạm làm rất quý. Kẻ hung sẽ trở nên hiền. (Trích trong VoviLED 117, 21-09-1997).

164. Trong câu "Âm dương tương hội, cửa huyền mở khai", "âm dương tương hội" là ở chỗ nào?

"Âm dương tương hội" là do PLTC Huệ Tâm khai. Hai luồng điển âm và dương tương hội mới nhóa sáng của nội tâm, nhập định sáng lòa. Ở thế gian hai sợi dây điện nhập lại thì bóng đèn mới phát sáng.

165. Nếu nghề của mình phải tiếp xúc với người bệnh mỗi ngày thì mình phải ảnh hưởng tốt cho bệnh nhân, nhưng ngược lại phải bồi dưỡng thân thể như thế nào cho đúng mức?

Khi tiếp xúc với người bệnh, mình cần phải bồi dưỡng cơ thể với pháp tu đã đề ra. Đêm đêm phải làm PLTC đúng mức

thì sẽ giải được những phần trược xâm chiếm cơ tạng của chúng ta. Cứ vậy mà phục vụ thì bệnh nhân sẽ được giảm dần dần. Người tu thanh nhẹ đương nhiên phải hút trược của bệnh nhân, nhưng PLTC có phận sự hóa giải tất cả những sự trần trược đã thâu vào trong tâm.

166. Kính thưa Thầy, LED Weekly vừa rồi có đăng bức thư bạn đạo Việt Nam thở Pháp Luân Thường Chuyển dài tới 30 phút. Mà Thầy thở Pháp Luân Thường Chuyển ngắn hơn chỉ vài phút. Như vậy có cần thiết tập thở cho lâu thật lâu không?

Thở đã thông rồi là cái ý thở như vậy đó, ngồi riếu riếu vậy đó. Nhiều người, người ta tưởng người ta đang hít vô, hổng phải! Cái điển nó đương chuyển chạy vậy đó. Nhiều người ngồi cả tiếng đồng hồ rồi mới nhớ trực mới thở ra; *"Tôi mới thở vô nảy giờ"*. Chớ kỳ thật muốn biết rõ bao nhiêu phút là lấy miếng bông gòn để ngay chỗ lỗ mũi. Hít vô thì bông gòn nó dính mà thở ra là bông gòn nó rớt. Đó là bằng chứng. Bằng chứng đàng hoàng nhứt là lấy bông gòn để trước mũi. Khi mà bông gòn rớt xuống là mình biết mấy phút rồi.

167. Trước kia con chưa tu con hay bị nhức đầu 10 năm nay, từ ngày tu đến nay đã hết nhức đầu là lý do gì?

Bị vì tự giải được độc tố qua hơi thở, làm Pháp Luân Thường Chuyển nhiều thì nó đem độc tố từ hơi thở mà ra và lỗ chưn lông, đại tiện tiểu tiện giải lần. Nhức, trong người bị nhức tức là độc tố của thực phẩm.

168. Tại sao Pháp Luân Thường Chuyển phải đẩy bụng, đẩy ngực, rồi tung lên bộ đầu, ngược lại với lối thở của thể thao?

Đó, cái thở của thể thao là phải hít vô giữ đầy ngực để cho hai tay mạnh để đánh đập đối phương. Còn ở đây, mình hít vô để khai thông cái Đốc mạch từ đằng sau xương sống, xương khu, xương cụt đó đi lên tới cái môi đằng trước là cái vòng chuyển cả Tiểu vũ trụ của bản thể mình hòa hợp với Đại vũ trụ kêu bằng Đốc mạch. Đốc mạch thông khai triển tới Nhâm mạch, con người mới đi tới diệt dục. Đi một vòng mới kêu dẫn tiến, mở đường cho phần hồn tiến hóa. Cho nên phải hít vô đẩy rún. Tại sao phải đẩy rún? Cái rún đối chiếu với cái thận. Mà khi các bạn ngồi xếp bằng như vậy thì cái thận phải cần thủy, cái nước qui hội về trái cật trị bệnh đau lưng. Hít vô đẩy rún thì đem sức ấm vô sưởi trong trái cật, rồi từ trái cật mới thông suốt từ xương sống đi lên tới môi. Cho nên tại sao người ta nói; *"Chu choa tôi đau lưng dữ quá"*. Chích một mũi kim ngay trên môi nầy, lưng lại hết đau? Bởi vì thuộc một luồng mạch Đốc mạch, không cần chích sau lưng, mà người ta chích chỗ nầy (môi trên) là hết đau lưng. Cái đường chạy vô, thấy không? Rồi bây giờ tiếp theo cái Đốc (mạch) là cái Nhâm (mạch), hai cái đó chuyển lên, nhắm con mắt thấy mình xuất đi ra. Cho nên làm Pháp Luân phải hít vô như vậy mới mở được. Mà lấy cái lực lượng cả càn khôn vũ trụ để mở và dẫn tiến, đưa chúng ta đi. Rõ rệt cái đường lối như vậy mới kêu bằng xuất được. Còn ngồi đây mà tưởng: tưởng để tôi đi. Cái đó là ảo ảnh mà thôi! Còn cái này thật sự phải làm sao để mở, để đi ra. Chỉ có bấy nhiêu đó thôi!

169. Pháp Luân Thường Chuyển không xuống tới bụng, không đẩy hơi, đứt quãng hoặc không tung lên bộ đầu được là tại sao?

Đó là vì làm chưa đúng, hít hơi vô bụng không được. Cho nên phải làm Chiếu Minh trước là nằm hít. Tập nằm hít trước rồi mới ngồi làm Pháp Luân. Còn không tập được cái nằm hít thì ngồi mà làm Pháp Luân vô ích.

170. Khi làm Pháp Luân Thường Chuyển đầu có phải rung mạnh không?

Khi làm Pháp Luân Thường Chuyển mà thông thì đầu phải rung mạnh. Nếu chưa thông thì chưa rung, còn thông rồi thì rung. Rung một thời gian đến khi trụ đảnh rồi là hết rung nữa.

171. Khi làm Pháp Luân Thường Chuyển ra mồ hôi thì tốt hay xấu?

Ra mồ hôi tốt, bởi vì cái trược khí trong người được giải tỏa.

172. Tại sao có người làm Pháp Luân mà chỉ ra hai giọt mồ hôi ở sau gáy thôi, thay vì ra cả toàn mình?

Vì chỗ đó thông, cái trược điển ra chỗ đó. Mà cũng tùy theo thời tiết nữa. Nếu ở xứ nóng thì phải ra toàn thân, nhưng mà chỉ chỗ đó được mở lớn thì ra một chút xíu đó thôi.

173. Tại sao có khi làm Pháp Luân Thường Chuyển thì ra mồ hôi, có khi không là do thời tiết hay là do nguyên nhân nào khác?

Do thời tiết. Cái thời tiết quan trọng, nhưng mà đối với những người tu mà thông ngũ kinh, ngũ tạng rồi thì ít mồ hôi lắm. Mà khi hít thấy hít ánh sáng chứ không phải hít hơi nữa. Còn những người thấy hít hơi thì còn phải ra mồ hôi. Nếu thanh nhẹ thì chỉ thấy hít ánh sáng, không có mồ hôi.

174. Như vậy thì những người mới bắt đầu vô thiền mà không ra mồ hôi có phải là làm Pháp Luân chưa đúng mức không?

Chưa đúng mức! Nhưng phải coi thời tiết. Nếu ở xứ lạnh lấy gì có mồ hôi, còn ở Việt Nam phải có mồ hôi. Cho nên phải coi thời tiết.

175. Nếu làm Pháp Luân không ra mồ hôi, mà người nóng, như vậy là tại sao?

Đó là nó chạy. Ở xứ lạnh mà thấy vậy là nó chạy, nó đang chạy. Rồi muốn thử Pháp Luân mình làm đúng không? Sớm mai đi tiểu tiện có thể coi: nước tiểu đầu thuộc giấc sáng nó đục, đục hơn mấy nước kia vì trược nhiều lắm, nhờ Pháp Luân dẫn ra. Còn đi cầu cũng vậy; cục phân đầu có một vòng tròn trắng, vì trược điển được dẫn ra.

176. Bản chất của mồ hôi là trược điển hay là cái gì khác?

Bởi vì khi lỗ chân lông chúng ta được thanh nhẹ rồi thì tà khí không có xâm nhập, mà cái lỗ chân lông chúng ta yếu là tà khí xâm nhập. Chúng ta làm Pháp Luân là lấy cái sáng suốt thanh điển từ Bên Trên xuống để khai thông lỗ chân lông nầy thì tự nhiên cái tà phải đi. Tà là trược, trược là nước chứ gì đâu! Mà khi lưu thanh điển thì cái trược điển không còn xài nữa. Còn nếu không có thanh điển thì phải dùng trược điển là cái nước đó thôi. Cho nên những người ban đầu mới làm Pháp Luân ra mồ hôi ghê lắm, lau cả khăn lông ướt hết trọi. Nhưng một thời gian sau không có nữa; hết rồi, sạch rồi, đâu có nữa, chút chút thôi, chút đỉnh trong cần cổ. Cho nên con người trở nên sạch, những người hôi nách mà tu cái pháp này thét rồi giảm hôi nách.

177. Sau khi làm Pháp Luân Thường Chuyển mồ hôi ra ướt đẫm người, có nên lau khô trước khi Thiền Định không?

Phải lau, phải lấy cái khăn lông lau khô, đừng để cho nó hút trở lộn lại.

178. Khi làm Pháp Luân Thường Chuyển mê đi thì tốt hay xấu?

Pháp Luân Thường Chuyển mê tốt chứ, đâu có sao!

179. Pháp Luân Thường Chuyển đúng mức thời gian khoảng bao lâu?

Pháp Luân Thường Chuyển 6 cái thôi là đúng. Còn nhiều người làm 12 cái mệt lắm. Nhưng phải làm đúng, còn làm không đúng làm bốn chục cái cũng như không. Không bằng người ta làm một cái.

Như mình làm đúng thì mình có thể làm trên số 12 được không, hay là chỉ làm 12 cái thôi?

Nếu muốn và có thể làm được thì làm, nhưng phải làm đúng. Làm đúng tôi thấy 6 cái là mệt lắm rồi.

Nếu như Thầy làm đúng 6 cái thì khoảng thời gian bao lâu?

Như tôi bây giờ tôi không biết thời gian, nhưng tôi làm người ta nói lâu vậy thôi. Nếu các bạn muốn, tôi cũng có thể thử cho các bạn thấy. Tôi không biết bao nhiêu phút, bao nhiêu giây. Nhưng các bạn coi đồng hồ đi chứ tôi không để ý chuyện đó.

Bạch Thầy, tức là một hơi thở?

Ờ! (Thầy làm Pháp Luân Thường Chuyển). Đó là một hơi!

Thưa, một phút rưỡi.

180. Trong ngày khi rảnh rỗi có nên làm Pháp Luân Thường Chuyển không?

Tốt! Bây giờ không hạn chế thì giờ gì hết. Rảnh có thể làm, mau lắm!

181. Tại sao "Pháp Luân Thường Chuyển thì Huệ Tâm khai"?

Pháp Luân Thường Chuyển là lập lại trật tự, hòa hợp với càn khôn vũ trụ. Thì cái chấn động lực bên trong hòa hợp với cái chấn động lực bên ngoài, tự nhiên mình nhắm con mắt mình thấy công chuyện ở trong này cũng như bên kia. Huệ Tâm là vậy, sáng suốt kêu bằng Minh Cảnh Đài.

182. Sau phần Pháp Luân Thường Chuyển bước qua Thiền Định, có khi con thiền được một lúc thì nó tự động làm Pháp Luân Thường Chuyển trở lại. Như vậy có nên để nó tự nhiên hay phải ngừng lại?

Nếu thở được cứ tiếp tục thở, hổng có sao! Lấy nguyên khí của Trời Đất khai hóa tâm thức của chính mình. Phải nhớ rằng mình lấy nguyên khí của Trời Đất để giải tỏa sự trần trược trong cơ tạng và khối óc của chính chúng ta tiếp tục tốt. Cho nên những người làm PLTC đầy đủ mặt mày tươi lắm. Người thiếu làm PLTC là mặt mày hổng có tươi. Tu mà còn nhờ ơn Trời Phật độ cái đó trật rồi. Tu phải tiến tới Trời Phật, mà chính mình là Phật đang ngủ, đang mê, mê tiền mê tình. Bây giờ mình tu cho nó dứt khoát, thức dậy nó sáng ra mới hòa hợp với Phật giới được. Chớ mình cứ nghĩ chuyện Phật phù hộ, suốt kiếp mình hổng thấy được ông Phật.

183. Trong lúc hành thiền, con làm Pháp Luân mỗi một cái hít vào và thở ra đều có một tiếng "cốc" trên đầu, đó là gì?

Tốt, và phần điển nó sẽ đi lên trên mà nó "cốc" nhiều chừng nào tốt chừng nấy. Kinh kệ là chỗ đó, thần kinh nẻo hóc nó mở kệ cũng như gõ mõ. Cái đầu nó sẽ thông suốt, tốt.

184. Không hiểu thời gian gần đây vì làm việc nhiều hay công phu chưa đúng lực lượng, con thở Pháp Luân Thường Chuyển bị nặng ngang thắt lưng thận thủy?

Khi mà nặng ngang thắt lưng thận thủy đó là bị dục hay là tuổi trẻ hay bị thủ dâm thì nó mới yếu chỗ đó. Còn một người mà giữ được cái nguyên khí thanh tịnh mà tu đúng theo pháp lý không có bị đau lưng đâu. Cái đó là bị dục, bị thủ dâm mới bị cái đó.

185. Khi con ngồi thiền, thở Pháp Luân cảm thấy rất nực trong người, không cần mền nữa, sau đó thì trở lại mát. Có phải là trược khí hay không?

Vì chúng ta giải được sức nóng ở trong gan ra, thì toàn thân nó phải ấm. Nhiều khi mùa đông cũng toát mồ hôi, đó là nó đem độc tố ra ngoài, mặt mày ngày mai sẽ tươi sáng, tốt hơn.

Giải Đáp về THIỀN-ĐỊNH

186. Khi thiền định có thể niệm Phật tới lúc xả thiền không?

Niệm Phật thì phải chú ý trong thanh tịnh, hướng về Đấng Di-Đà trong lúc chúng ta niệm Phật ta hướng về thanh tịnh, ý niệm: Nam Mô A Di Đà Phật nước miếng chuyển chạy thì chứng minh; máu huyết chúng ta đang chuyển chạy, lần lần lập lại trật tự điện năng trong tâm thức của chính mình. Thì phải có một chỗ thanh tịnh niệm Phật, chớ không phải niệm liên tục. Nhiều người niệm Phật để đuổi tà, đuổi ma, hổng phải như vậy! Tu đừng có nghĩ chuyện ác, tu là lập lại quân bình, hòa bình khai triển tất cả và hỗ trợ cho tất cả tiến hóa.

187. Khi thiền có nên chú ý vào điểm ở trung tâm bộ đầu không hay chỉ luôn chú ý ở trung tâm chân mày?

Chú ý trung tâm chơn mày để chi?-Để sửa cái tánh con người. Mình chú ý trung tâm chơn mày cho ngay ngắn. Tánh con người hay xiên xẹo, mình sửa cho cái tánh nó ngay ngắn, cái trực giác nó mới khai triển.

188. Lúc ngồi xếp bằng để thiền, thì một lát sau càng lúc càng cảm thấy đau buốt nhức nhối ở các khớp xương, đùi, rất khó chịu. Vậy phải làm sao để tiếp tục thiền cho đỡ khó chịu?

Cho nên Vô Vi không mê không chấp, học tất cả những gì hữu ích để giúp cho bạn đạo tu thiền bớt mỏi chân, bớt nhức chân. Nhức chân là gì?-Do độc tố trong cơ thể của chúng ta ăn uống mất trật tự nhiều lần như vậy, nó hội tụ rồi nó mới nhức nhối. Và bây giờ Vô Vi có phương pháp thanh lọc xúc ruột. Các bạn thử thanh lọc xúc ruột tuần lễ, ngồi thiền các bạn đâu có tê chân. Hết rồi, và không có bị nhức chân nữa! Tất cả những trược khí nó giải tỏa ra ngoài, thì nó không có bị độc tố. Cho nên nhiều người không hiểu, không dám làm và sợ chết, sợ đứt hơi, sợ chết. Đã sợ chết mà không cứu mình! Khi mà cái hơi các bạn ăn ít, ăn vừa thôi là cái hơi các bạn dài, mà ăn cho thiệt nhiều là thở không có nổi. Nhưng mà thích ăn nhiều để cho tôi mạnh, mạnh ở chỗ nào? Cuối cùng tôi là yếu; sưng ruột, sưng gan, vô là cancer (ung thư) chết. Nhưng mà đòi ăn cho được; *"Trước khi chết phải cho ba ăn cho đầy đủ chớ không để ba chết đói"*. Cái đó là trật lất rồi, hổng có đúng! Cho vừa thôi, vừa thì chúng ta mới đem dưỡng khí vô. Chúng ta có Pháp Luân Thường Chuyển đem dưỡng khí đầy bụng, nó mới giải đem cái độc tố ra ngoài cho cơ thể nó khỏe mạnh. Nhiều người tham ăn là chỉ có rước bệnh vào thân mà thôi. Cho nên các bạn cùng đi với tôi, tôi dấn thân thanh lọc cơ thể tôi, các bạn cũng thấy. Tôi từ mập mà lần lần đi tới ốm, đi hết mỡ. Tôi thanh lọc

cho đầy đủ, tôi càng ngày càng khỏe mạnh và lúc thiền tôi hổng bị tê chân, chân cẳng tôi đi nhẹ nhàng và bớt sự lo âu. Khi chúng ta có bệnh hoạn là phải lo âu. Ở thế gian ai cũng muốn có cuộc sống, nhưng mà mất cuộc sống là buồn. Mà chúng ta tu ở đây giúp cho cơ thể được thanh nhẹ và Hồn chúng ta thanh nhẹ. Chúng ta phải người đi xe hai bánh không?-Yên ổn hơn người đi xe một bánh.

189. Sau khi Soi Hồn, Pháp Luân Thường Chuyển xong rồi, trước khi Thiền Định tại sao phải ra lệnh "Con xin xuất Hồn lên đảnh lễ Phật "?

Khi mà làm Pháp Luân Thường Chuyển là đẩy rún đẩy ngực tung lên bộ đầu hiệp khí cùng Trời Đất thì phải có một hướng đi thanh nhẹ *"Con xin xuất hồn đảnh lễ Phật"*. Phật là sự thanh nhẹ vô cùng, chúng ta phải tiến tới sự thanh nhẹ vô cùng. Không nên nhầm lẫn những hình ảnh nữa. Tu theo Phật là phải vô hình vô tướng là đi tới vô cùng mới đúng.

190. Trong khi Thiền Định thì phải dỗ ngủ bằng cách nào?

Trong khi Thiền Định là lúc nhập định rồi chúng ta ngồi ngay ngắn cũng như một giấc ngủ rồi. Nó vừa rút lên trung tim bộ đầu đi thẳng lên, thì chúng ta kể như ngủ khỏe mạnh, xuất phát đi lên êm ả như vậy không có dấy động nữa.

Còn nếu không dỗ ngủ được thì phải làm sao?

Không dỗ ngủ được thì mình phải kiểm điểm lại trong ngày mình có gì động không; từ ăn uống tới hành động có động không? Thì nó mới không có êm ả được! Động, vừa nhắm mắt nó nhớ chuyện đâu vào đâu làm sao tịnh được? Nó hiệp khí cùng Trời Đất nó mới xuất nhẹ đi lên. Ngồi 3 tiếng như 15 phút, nhẹ như vậy đó.

191. Trong khi Thiền Định còn nhiều tư tưởng phức tạp trong đầu thì có nên niệm Phật hay không?

Niệm Phật rất cần thiết. Tư tưởng Soi-Hồn đúng thì nó phải giải ra. Và khi Thiền Định có những gì mà nó tới phức tạp với đầu óc suy tư, mình phải niệm Phật để cho nó dứt khoát khai mở trược khí trở về Không thanh nhẹ thì mới dễ nhập định được.

192. Trong lúc Thiền Định có nên nhìn thẳng giữa trung tâm chân mày?

Luôn luôn phải nhìn thẳng giữa trung tâm chân mày, đó là điểm chánh. Từ đó xuất phát ra lần lần khai triển lên trung tim trán và má, rồi tới trung tim bộ đầu là đường lối phát triển về điển giới tâm linh.

193. Những bạn đạo mới sau 6 tháng thực hành, khi Thiền Định không được lâu, bị nhiều tư tưởng chi phối thì phải làm sao cho được ngồi thiền lâu?

Những người muốn thiền lâu ban ngày phải nhớ niệm Phật và nhớ một vị Phật là thanh nhẹ, dứt khoát tình đời. Niệm Phật để giải, lập lại sự quân bình nội khoa tâm lý mà nhập định nó mới yên.

Có thể làm Pháp Luân Thường Chuyển để cho ổn định trở lại?

Đúng! Phải trở lại làm cho nó đúng Pháp Luân Thường Chuyển là phải nhớ hạ lệnh: *"Đẩy rún đẩy ngực tung lên bộ đầu"*. Sau đó từ từ ngộp mình đi tới thông thì cái lưng lúc nào cũng thẳng, ngồi thẳng lưng. Khi nó thông rồi ngồi thẳng lưng, méo mó chút hổng được! Hình vị Phật ngồi như thế nào, mình ngồi như vậy.

194. Trong khi Thiền Định thế nào là trạng thái nửa mê nửa tỉnh? Và làm sao phân biệt được là buồn ngủ và trạng thái được mê đi?

Chưa thông! Pháp Luân Thường Chuyển chưa được thông suốt thì lúc thiền ngủ gà ngủ gật. Nếu mà nguyên khí thông được rồi là trong mê có tỉnh. Mình thấy mê xuất đi đâu mà ở dưới thế gian này ai có nói gì mình cũng nghe, mà mình còn nhớ cái chuyện mình đang đi giao hảo Bên Trên đang phát triển và đang học hỏi.

195. Thế nào được biết là trạng thái nhập định?

Nhập định như tôi nói; bộ đầu được rút một cách thanh nhẹ và tỏa sáng ra kêu bằng nhập định. Không còn nhớ chuyện thế gian nữa.

196. Thời gian Thiền Định phải bao nhiêu lâu mới có kết quả tốt đẹp?

Do sự cố gắng và nghiệp lực của mọi người từ nhiều kiếp. Mọi người ở thế gian ai cũng có mang nhiều nghiệp từ nhiều kiếp đến đây và phải cần tu giải liên tục. Có người mau, có người 6-7 tháng. Như tôi hồi đó mới tu mới 7 tháng là tôi đã thấy nhiều chuyện rồi, đã hiểu nhiều chuyện rồi. Mà có người 6, 7 tháng không được vì họ không có dứt khoát; họ không bị sỉ nhục, họ không bị gia đình hất hủi như tôi. Tôi bị gia đình hất hủi sỉ nhục coi tôi hổng ra gì hết. Nhưng tôi hổng tủi thân, bị đường đi của tôi cái mến tưởng Đức Thích Ca và Đức Thích Ca đã buông bỏ tất cả mới khai sáng được đạo mầu cho quần sanh. Vậy ta đi theo đường lối của Thích Ca thì phải dứt khoát. Và phải quí thương những người gia đình vì yêu thương muốn giúp đỡ mình. Cho nên họ mới khi dễ, họ kích bác và để cho mình bỏ cái pháp. Nhưng mà sự kiên trì mình cứ tu đi. Cũng trong gốc tình thương mà ra! Cho nên cảm ơn hơn là giận hờn người đó. Dù cho nói nặng hay là hiếp đáp, mình cũng nhịn nhục thì mới thăng hoa. Khi mà đạt được rồi mới thấy Tiên Phật xưa nay đều là nhịn nhục mới thành đạt thành đạo. Thiếu nhịn nhục không bao giờ thành đạo. Nhịn là phải nhục, và tôi có cơ hội nhịn và được nhục nữa tôi mới tiến hóa khai tâm mở trí. Tôi thấy xung quanh tôi là những người ân nhân đã giúp cho tôi tiến hóa rất tốt. Cho nên tôi nói cái câu: *"Hoàn cảnh là ân sư"*. Hoàn cảnh đã diều tiến tôi được tiến hóa tới ngày hôm nay cũng nhờ hoàn cảnh khắc khe. Tôi vượt khỏi được tôi mới học được đạo và khai triển nội tâm của chính tôi.

Vậy thời gian ngồi Thiền cần phải bao nhiêu lâu?

Nó tùy theo cái duyên nghiệp của mọi người giải được, dứt khoát được thì nó nhanh. Tu phải dứt khoát chủ kiến của mình. Đừng cho tôi như vậy là tôi đúng tôi hay hơn người khác, không được! Phải dứt khoát cái chủ kiến của chính mình thì mình mới thoát khỏi sự sức hút của hồng trần. Nếu mà không dứt khoát chủ kiến thì khó thành đạo lắm! Cho nên cái thời gian tu; có nhiều người tu 30 năm, 40 năm, tới chết cũng không thấy cái gì bị vì nghiệp lực quá nặng và không dứt khoát; nó cứ dây dưa lôi cuốn mãi mãi như vậy thành ra khó tiến. Cho nên tu phải có tinh thần dứt khoát dũng mãnh như vậy! Khi mà nhập định được rồi dứt khoát bỏ đời qua đạo tiến tới vô cùng mới khám phá được cái Siêu Thức Quốc ở Bên Trên, tốt đẹp vô cùng!

197. Trong lúc Thiền Định nếu có thấy hình ảnh hoặc mầu sắc thì có nên theo dõi những hiện tượng ấy hay không hay phải làm sao?

Chúng ta tu vô hình vô tướng chỉ lo niệm Phật cứ hướng về đường đi thanh nhẹ thì nó trở về với tự nhiên và hồn nhiên. Thì tự nhiên mình sẽ thấy tự nhiên và hồn nhiên, chớ không phải cần tìm cái hình ảnh để làm cái gì? Tự nhiên và hồn nhiên nó đến với mình rõ ràng. Cảnh là mình mình là cảnh thì có cơ hội hòa tan với các giới mà tu tiến. Mình còn ham mê những cảnh đẹp mà chậm trễ phần Hồn tiến hóa không được. Chúng ta đi trong một tàu như thế này; nói 3 giờ lên tàu là 3 giờ lên tàu, mà 3 giờ rưỡi lên tàu là trễ tàu nó chạy mất phải ráng chịu. Tu nầy nó còn nhanh hơn trong một giây, trong một khắc chút xíu trễ là không đi được. Cho nên chúng ta phải thường xuyên hướng thượng thực hành, có dịp là cứ đi liền không sao hết. Nhiều khi chư Tiên hợp với luồng điển của chính mình họ cũng tới nhắc. Đi là mình phải đi, không có nên bỏ. Cơ hội ngàn vàng không có bỏ được! Phải đi mới thấy rõ sự huyền diệu của Đấng Toàn Năng đã và đang làm những gì cho chúng sanh hiện tại, quý báu vô cùng phục vụ không bỏ một ai hết!

198. Khi Thiền Định tại sao con vẫn mở mắt chòng chọc nhìn đồng hồ?

Cái đó là tập quán của con người: ai cũng tham sống sợ chết mở mắt. Cho nên Vô Vi chủ trương là nhắm mắt, co lưỡi răng kề răng. Co lưỡi răng kề răng như thế này là Tinh Khí Thần trụ *"Đóng cửa thế gian, mở cửa thiên đàng"*, nhắm mắt mà vẫn thấy ánh sáng thật của Trời Đất.

199. Trong khi thiền vào đêm, tại sao luôn luôn con cảm thấy nóng?

Thiền ban đêm ấm áp là đúng, đâu có sao đâu! Nó ấm trong người là đúng, lúc thiền thấy ấm trong người là cái điển đi lên. Còn thấy nóng của bộ gan là khát là phải ăn chất xanh nhiều chút, ăn rau nhiều chút thay vì ăn đồ chiên xào.

200. Làm sao biết mình đã định?

Như tôi đã cắt nghĩa hồi nảy, là luồng điển của mình hiệp nhất với luồng điển Bên Trên rút thẳng đi lên, ngồi 3 tiếng như 15 phút, đó là nhập định rồi, và tới lúc mình thấy những cảnh tươi đẹp ở Bên Trên không muốn trở về thể xác. Có trở về thể xác cũng tới bộ đầu thôi chứ không có xuống con tim làm gì: nóng nực lắm, không chịu được!

201. Khi thiền con chỉ biết giữa trán và trên đỉnh đầu rút cùng một lúc, nhưng con không biết con nên dỗ cho con mê hay là vào trạng thái ngủ, vì con lúc nào cũng tỉnh và luôn nghĩ tới bộ đầu và người cứng ngay thẳng?

Ngay thẳng, chỗ đó mở được là tốt! Cứ việc dỗ ngủ nơi đó. Ngồi đó nhắm mắt, ý mình dỗ ngủ, nói dỗ ngủ chút chứ không phải dỗ ngủ hoài, nói một chút, nó nhẹ là nó hợp liền, hợp liền là nó nhẹ và nó thấy nó đi đây đi đó rõ ràng. Nhiều người thấy được cũng lấy viết viết liền, những cái gì mà tôi đã thấy và tôi đã nhớ mà nhớ mãi viết viết ra. Sau này mình tu có lúc mình bỏ xác đi nữa cũng để lại cho người khác người ta đọc, người ta thấy cái pháp này hành đi đến đâu và kết quả thế nào. Đó là sự đóng góp của hành giả Vô Vi.

202. Khi Thiền Định không được lâu, bị nhiều tư tưởng chi phối thì phải làm thế nào?

Niệm Phật, niệm Nam Mô A Di Đà Phật để khai thông sáu tâm thức.

203. Tại sao khi Thiền Định phải dỗ ngủ?

Khi Thiền Định dỗ ngủ là lúc phẳng lặng hết rồi thì khi chúng ta dỗ ngủ là để thấy lại cái trật tự hồi nẫy mà chúng ta làm; làm Pháp Luân đó, Soi Hồn đó. Rồi đây chúng ta ngồi thanh tịnh, chúng ta mới thấy cái trật tự, xem cái trật tự đã được lập lại chưa? Kim ra kim, mộc ra mộc, thủy ra thủy, hỏa ra hỏa, thổ ra thổ. Có đường lối rõ rệt trong ngũ tạng ngũ kinh của chúng ta. Người ta nói: Ngũ Sắc Ngũ Quang, Huyền Sắc Huyền Quang là vậy đó! Nó phản chiếu bởi hồi nẫy chúng ta làm tập trung xuất ra. Soi hồn cũng xuất ra mà Pháp Luân cũng xuất ra, thì bây giờ ngồi thiền như vậy nó hồi lại từ từ chứ, thấy không? Nhiều khi ngồi đây, cái vía hồi lại từ từ, nhưng cái hồn quyết định xuất thì cái phần trên này lên cao phải dòm thấy sáng ở đây (trung tim chơn mày), thấy cái trật tự ở bên trong. Cho nên lập lại trật tự để thấy cái của chính mình. Chỉ bấy nhiêu đó thôi!

204. Khi Thiền Định gặp động loạn, có phương pháp nào dỗ ngủ hiệu quả nhất không?

Chỉ niệm Phật thôi! Trong thời gian thiền, ta chỉ niệm liên tục Nam Mô A Di Đà Phật. Nó gục lên gục xuống cũng giữ bấy nhiêu đó, rồi tự nhiên đi tới chỗ dỗ ngủ được.

205. Khi định thần bị mê đi hoặc là đầu hay bị gật, gục gặt thì tốt hay xấu?

Cái đó cũng tốt! Đi tới giai đoạn đó cũng nhẹ hơn hồi trước rồi. Vô ngồi như vậy đó là đương mở trong mấy cái gân, đương búng ở trong mấy cái gân rồi mới giựt một cái. Sau này trụ rồi thì muốn giựt cũng khó. Nó trụ rồi chỉ ngồi ngay ngắn thôi, muốn méo cũng không được, nó rút thẳng lên, lên đó mới đi được. Còn không chịu rút thẳng lên đó là đi không được, còn lẩn quẩn ở thế gian.

206. Soi Hồn, Pháp Luân, Thiền Định, có thể làm Thiền Định trước Pháp Luân không?

Không có thể làm ngược. Người đi trước đã thành công làm trong trật tự, mình lại đi ngược là sau nầy nó có biến thể của nó, nó sẽ xãy ra những cái chuyện gì, tới lúc đó ai trách nhiệm? Cho nên phải có tuần tự, có đầu có đuôi. *"Thượng bất chánh hạ tắc loạn"*: chúng ta tu, tu bộ đầu trước (Soi Hồn), rồi làm Pháp Luân giải cho cơ tạng nó đồng nhất thì lúc đó nó mới êm ả trong người. Khi không ta vô ta làm ở dưới trước, rồi ở trên nó ứ đọng, không có ai giải, không có ai lo. Cứ lo tầng lầu chót sạch sẽ không, còn lầu thượng không ai quét dọn thì cũng như không; dơ dáy. Chứ ta lo ở trên trước, rồi trung tâm, rồi ở dưới, đâu đó nó sạch sẽ. Nhưng Vô Vi bây giờ có cách thanh lọc nữa, giúp cho người đạt tới sự thanh nhẹ sẵn có mau hơn và thấy sự sai lầm do việc tham dâm, ăn uống của chính mình quá độ, gây sự rắc rối trong nội tâm, nội tạng. Thức tâm thanh lọc rồi mới thấy là ta tu đây là một cái phương pháp thanh lọc, từ trược điển đi tới thanh điển cũng là thanh lọc, mới tiến hóa nổi.

207. Kính xin thầy giải thích rõ thêm về những điểm sau: trong khi thiền, phải cố gắng tập trung vào trung tâm bộ đầu. Những điểm sau đây chỗ nào đúng, chỗ nào không đúng:

a) Trung tâm chân mày, ở trước trán giữa hai con mắt?

Đúng!

b) Trung tâm khối óc (giao điểm giữa trục từ trung tâm chân mày chiếu vào

giữa khối óc và trục từ Hà-đào-thành huyệt Bá-hội chiếu xuống)?
Đủ lực lượng điển quang mới đến đó.
c) Nơi đỉnh đầu, tức là ngay Hà-đào-thành hay huyệt Bá-hội?
Hà-đào-thành, xoáy óc.
d) Tập trung nơi điểm trên cao cách Hà-đào-thành 3 tấc?
Đúng! Đủ lực lượng đương nhiên tâm điển hội tụ, trí óc minh mẫn.
208. Con rất phân vân vì Phật dạy: thiền là ngoại bất định là nội bất động. Xin thầy minh giải chúng con được rõ.
Định là nội bất động, bởi vì nó xuất lên hòa hội nhập với thanh quang, nó đâu còn động nữa. Sáng, nó thấy ở đại la lớn rộng mà, đâu có gì động đâu. Ai phá quấy nó được? Nhập định là không có ai phá quấy được.
209. Con thường nghe các vị tu cao dạy: khi mê thì thấy độ, khi ngộ rồi thì mình độ mình. Như vậy khi thiền định có nên để băng thầy giảng gần bên không?
Khi mà nhập định rồi, không cần băng giảng cũng tự đi à. Còn trong lúc ta còn bận rộn, chuyện đời quá nhiều, nghe băng giảng nó đỡ lắm, dễ thiền hơn.
210. Tại sao ông Tám lại biểu ngồi thiền đừng bắt ấn tam muội?
Sau nầy kêu đổi đừng bắt ấn tam muội khi ngồi thiền là vì hai cái tay nó hợp lại, năm luồng điển nó trì, nó ngay cái lỗ rún đó, thì cái vía của người mới tu còn hơn nặng, nên xuất ra nó bị cản trở ở nơi đó. Thành ra mới buộc bỏ tay ra hai bên để cho cái vía xuất phát dễ dãi. Mấy người tu cao đi được rồi thì bắt ấn tam muội tốt hơn.
211. Con đi làm về tối khoảng 10 giờ thì khoảng 11 giờ con ngồi thiền luôn, con nguyện xong là điển rút liền trên bộ đầu. Hôm nào con về nhà ngủ 1 giấc đúng 12 giờ con dậy ngồi thiền thì con phải tập trung hơi lâu thì điển mới rút. Cơ thể mệt mỏi mà sao ngồi thiền tốt, còn ngủ đầy đủ tại sao tập trung khó? Kính nhờ Thầy minh giải giùm cho con.
Ngủ đầy đủ là mê thì tập trung khó. Những người thiền lâu năm rồi họ chỉ nằm 5 phút là họ ngồi dậy được rồi. Họ có 5 phút, ngủ 1 cái, là họ ngồi dậy khỏe ru, không có gì. Thì nhìn nhận rằng mình làm chưa đúng mức, còn phần trược lấn áp cho nên thấy mệt mỏi. Nếu không có phần trược không bao giờ mệt mỏi.
212. Con thiền được 1 năm, mỗi ngày 2 lần Chiếu Minh, Soi Hồn, Pháp Luân và Thiền Định, tối 10 giờ và sáng 5 giờ. Mỗi lần gom cả 4 lại chỉ được 90 phút, nhưng cũng có tiến bộ. Con có nên thiền 1 lần buổi tối nhưng dài hơn không?
Bên trên bộ đầu càng thông sẽ càng thiền lâu, tùy theo thời gian rảnh rỗi mà làm.
213. Mỗi đêm con bắt đầu thiền vào lúc 9 giờ tối và ngồi thiền khoảng 3 hoặc 4 lần mỗi đêm, cứ ngủ 1 giờ và thiền 1 giờ, vậy có đúng không? Hay ngồi 1 lần tới sáng là đúng? Xin cám ơn Thầy.
Cộng lại ngồi cũng được, cái đó là nhắc nhở mình tu. Mà nếu bộ đầu khai thông rồi ngồi một hơi 2, 3 tiếng đồng hồ không nghĩa lý gì. Bên trên thông suốt, cơ tạng hòa hợp nó mới thông suốt đi lên, ngồi lâu được. Cho nên tất cả các bạn mà ngồi lâu đó nhờ nó rút cái bộ đầu, rút được là ngồi lâu được. Mình thấy khoan khoái và không có bận tâm nữa.
214. Thiền xong từ 11 giờ đêm đến 5 giờ sáng, cảm thấy điển hồi lại. Sau vài tiếng đồng hồ, con có thể bắt đầu làm lại 3 pháp Soi Hồn, Pháp Luân Thường Chuyển, Thiền Định hay chỉ cần thở Pháp Luân để qua cơn mỏi và tiếp tục Thiền Định?
Làm Pháp Luân Thường Chuyển là cần thiết trong giờ đó. Từ 11 giờ trở đi mình làm Pháp Luân Thường Chuyển Trời Đất thông khai, mượn cái trớn đó mở cái luồng điển trong cơ tạng. Làm Pháp Luân tốt lắm.
Nhưng sau khi thiền xong một cử đến 5 giờ sáng, nghỉ một hồi, rồi khi muốn hành thiền trở lại đó, có nên làm lại 3 pháp hay chỉ cần bắt đầu từ ngay từ Pháp Luân Thường Chuyển?
Sớm mơ đó là mình ngồi thiền không cũng được.
215. Khi ngồi thiền bộ đầu bị lắc và kêu rắc rắc ở đỉnh bộ đầu và hai bên màng tang, càng niệm Phật thì càng lắc và thường thì lắc nhiều sau khi thiền được 1 tiếng. Hiện tượng này đã có từ nhiều năm sao không hết?
Cần làm Pháp Luân Thường Chuyển nhiều, phải sửa đổi phần ăn uống tinh khiết, thì luồng điển khối óc sẽ dễ thoát hơn.
216. Lúc công phu nghe trong đầu kêu rét (như tiếng xe thắng gấp) và lúc lắc cái đầu thì nghe xương ở trên đầu kêu, như vậy là hiện tượng gì?
Hiện tượng đó là khớp xương nó dang chứ không có gì hết. Cái trược điển lúc mình làm Pháp Luân nó dồn đến bộ đầu nhiều quá, nó tức nó tung lên bộ đầu, làm cái "rét" vậy đó, hay là làm 1 cái "rắc" lớn. Đó là tiếng khớp xương nó dang ra. Nhờ Pháp Luân mình đã mạnh, động ở bên trên tức, nó tung ra, chứ không có gì hết. Nó đi một tiếng lớn chừng nào là nó sẽ rớt xuống, điển nó rớt ra ngoài, rồi nó sẽ tựu thanh điển ở bên trên. Sau này còn tiếng đó nhiều lần, rồi chúng ta nhắm mắt thấy sáng, sáng hơn người thường.
217. Lúc tham thiền bị tà khí lạnh nhập vì vọng động, thì cổ bị có đàm?
Thì chúng ta cắt lấy một miếng chanh nhai luôn vỏ, uống vô là nó giải hết. Vì chất chua của chanh là nó giải độc tố trong đàm.
218. Ngồi thiền khoảng được 10 phút là đầu con lắc quá, mà trong suốt thời gian con lúc nào cũng niệm Phật?
Đó là phần trược trong người, Đốc mạch chưa thông thì phải bị lắc. Có người bị lắc như vậy đến hai ba năm mới yên. Còn phần bị nhức đầu thì nên kiểm soát lại vấn đề ăn uống, tốt hơn là phải thanh lọc.
219. Trong lúc công phu hay khi không công phu, thỉnh thoảng con có cảm giác một luồng hơi nóng ở sau lưng từ lưng quần đến trên giữa lưng một chút. Cảm giác đó rõ rệt hơn vào những khi trời lạnh, con không biết đó là gì. Kính xin Thầy chỉ dạy.
Cái đó là trược khí trong người, cần thanh lọc thì chỗ đó sẽ bớt đi. Uống nước chanh cũng giải được.
220. Trong lúc Thiền Định, con cảm thấy có một luồng hơi nóng từ dưới hạ thừa xông lên bộ đầu và nóng hết toàn bộ cơ thể trong khoảng mấy giây. Trong lúc làm việc bình thường, thỉnh thoảng con cũng có trường hợp tương tự. Kính xin Thầy minh giải.

Đó là nóng trong bộ gan, thiếu chất Diệp lục tố (chlorophyll). Nên tìm chlorophyll tại health food store mà uống. Ít nhất hai ba lần trong ngày thì sẽ giải được chất nóng từ trong bộ gan phát ra hay là uống nước chanh pha với mật ong cũng tốt.

221. Ngồi thiền thanh nhẹ trên bộ đầu rút, nhưng sau ót thấy điển rần rần nhưng không nặng trì, như thế có phải là tà không?

Không phải tà, bên trên thanh nhẹ thì cứ hướng về bên trên mà đi, còn bên đằng sau cần cổ cái đó là không có nặng và cứ dứt khoát hướng về cõi thanh mà tiến thì tương lai không còn cái gì hết. Người ta gọi Ngũ uẩn giai không, hướng về thanh nhẹ sau nầy mình ngồi đó mà không thấy cái đầu.

222. Khi ngồi thiền con cảm thấy trên đầu nó rần rần và sau xương sống nó nhột nhột, đó là hiện tượng gì?

Trên đầu nó rần rần... tốt! Mà sau xương sống đừng có lưu ý. Khi mà sau xương sống nhột nhột mình làm Pháp Luân, bởi vì tà khí nó có thể nhập vô mấy cái đốt xương sống. Cứ việc chú ý ngay chỗ này (trung tim chơn mày?), làm Pháp Luân để cho nó dồn lên trên và nó trụ hẳn ngay chỗ đó (đỉnh đầu?). Biết được cái chỗ có thể kêu bằng tà ma xâm nhập, ngay đốt xương sống nhột nhột là mình bắt đầu làm Pháp Luân liền, giải nó ra. Giải không ra bắt nó làm Chiếu Minh giải tiếp, giải cho nó ra hết.

223. Tại sao đi làm việc 12 tiếng đồng hồ liên tục được, mà thiền nhiều hơn 2 tiếng thì không tập trung nỗi?

Làm việc có sự bắt buộc phải có mặt trong vị trí làm việc của công ty vì tiền và địa vị phải nhận thù lao. Còn thiền là bằng lòng tự khai thác chính mình, khó hơn việc làm đổi chác tiền bạc. Cần phải gây một tập quán tốt. Mỗi tuần chỉ cố gắng tăng thêm một phút. Lâu ngày sẽ gây được một tập quán tốt. Tương lai sẽ ngồi được lâu và dễ tập trung.

224. Khi qua phần Thiền Định cứ chuyển Pháp Luân thở nhẹ nhẹ chứ không thở hết sức như thở 6 cái được không?

Bởi vì đúng mức thì tự nhiên nó phải nhẹ chứ không có ồ ạt nữa, cứ việc làm rồi tới đó đứng mức là nó nhẹ hơn. Bởi tại sao? Khi mà đúng mức ở trên này nó mở rồi, cái khi ông muốn làm Pháp Luân là nó bắt đầu mê rồi. Nó mê một phần rồi mới hít nhẹ nhẹ được, còn nó còn hít được vẫn hít, rồi sau nầy nó hết hít được tự nhiên nó nhẹ. Lúc đó chúng ta mới thấy đã tiến lên trên chỗ nào, thấy không? Rồi nó mê rồi thôi, muốn hít cũng đâu có được, hết hít rồi, nó mở ở trong cái tầng khác.

225. Luân xa Hà Đào Thành có thể vừa mở xuất lên trên và cũng có thể mở xuống trở lại, vào trong bản thể để độ cho bản thể. Vậy trong trường hợp khi mình chưa đủ cái năng lượng để mình phóng xuất lên trên, thì mình có thể sử dụng từ cái Hà Đào Thành để mình hút những cái khí điển, để mình độ trở lại cho bản thể, được hay không thưa Thầy?

Cái đó lúc ngồi thiền thì nó đã làm việc đó rồi. Nó ổn định ngồi thiền thì tự nhiên nó làm việc từ hạ thừa lên tới trung thừa tới thượng thừa. Hà Đào Thành khai mở, lúc ngồi thiền nó đã làm việc rồi. Nhưng không phải dùng ý đem, nếu dùng ý đem mà đem không được thì nó động loạn. Thì ta tu thiền phải để thanh tịnh tự do phát triển, trở về thanh tịnh sẵn có của chính mình thì tự nhiên nó làm việc đều hết, không có chỗ nào không làm.

226. Sau khi chấm dứt các câu niệm thì thấy có điển rút trên bộ đầu. Như vậy có thể qua nhập định liền hay không hay là phải làm Pháp Luân Thường Chuyển?

Nhập định liền cũng được. Nhập định liền thì mình đi trong chỗ siêu thức. Nhập định được, thấy thoải mái cứ việc làm, đi tới để học thêm, bởi vì khía cạnh nào mình cũng phải học và phải tiến và hưởng chớ không có thua lỗ đâu. Còn làm Pháp Luân Thường Chuyển thì cơ tạng nó cũng được hưởng, lục căn lục trần nó cũng được hưởng. Việc làm cũng tốt hết, đâu có sao đâu.

227. Khi ngủ nằm thì luồng điển có bị đi ngang trong ngũ hành không?

Đương nhiên rồi, khi mà nó xuất ra nó phải đi ngang ngũ hành, thấy hình này hình kia hình nọ. Mà ngủ ngồi thì nó xuất thẳng đi lên. Cho nên cần luyện cái xương sống phải ngay thẳng. Nó xuất càng thẳng nó càng hòa hợp với luồng Điển Cái của vũ trụ mà tiến hóa.

228. Khi ngồi thiền bị khòm lưng ra trước, lúc tỉnh dậy mới biết mình đang khòm lưng. Vậy làm sao giữ cho lưng thẳng khi Thiền Định? (buổi chiều chỉ ăn 1 hủ yaourt cũng bị khòm).

Ngủ không đủ cho nên thể xác bị khòm, mê mệt là vậy. Khi ngồi, phải hạ lệnh lưng cho thẳng, không được méo mó. Hai cùi chỏ phải kềm chặt hai bên hông.

229. Trong trạng thái Thiền Định, đang lúc nửa mê nửa tỉnh, đầu con cúi gục về phía trước. Vậy có nên thả lỏng hay kéo đầu lên thẳng đứng?

Lúc nào chúng ta cũng phải thiền ngay thẳng đứng đắn. Xương sống là vũ trụ, nếu không thẳng là cái óc nó loạn. Ngồi phải thẳng. Thà là ngồi ít hơn là ngồi nhiều gục xuống, tạo loạn thần kinh, chạy bậy luồng điển. Chạy bậy không tốt rồi sanh ra chiêm bao mộng mị, nói bậy nói bạ. Chúng ta phải ngồi thẳng lưng, lúc nào cũng thẳng lưng thẳng đầu, luồng điển đi rõ rệt, đi lên. Nếu mà gục xuống nó có xuất ra nó cũng chuyển theo ngũ hành ở trong căn nhà đó, rồi nó biến thể nói bậy nói bạ, không đúng. Thẳng luôn luôn.

230. Khi định thần bị mê đi, hoặc là đầu hay bị gật, gục gặc thì tốt hay xấu?

Cái đó cũng tốt! Đi tới giai đoạn đó cũng nhẹ hơn hồi trước rồi. Vô ngồi như vậy là được mở trong mấy cái gân rồi mới giựt một cái. Sau này trụ rồi thì muốn giựt cũng khó. Trụ rồi chỉ ngồi ngay ngắn thôi, muốn méo cũng không được, nó rút thẳng lên, lên đó mới đi được. Còn không chịu rút thẳng, lên đó đi không được, còn lẩn quẩn ở thế gian.

231. Tại sao có tình trạng như sau: khi hết giờ thiền trong tâm vẫn thấy khao khát tu nữa nhưng trong bụng thì ngược lại nó muốn đi ngủ. Thiền xong thì sung sướng trong tâm nhưng cái lưng và cổ bị mỏi. Đi ngủ thì tiếc và trong giấc ngủ thường thì không có bình an, ngủ dậy thần kinh bị mệt. Vậy con phải làm sao?

Con không nên lo chuyện của người khác. Nếu con lo chuyện của người khùng điên, con cũng khùng điên luôn. Tu là tự gặt hái sự thanh tịnh, chứ không phải tu để lo chuyện cho người khác. Tiếp tục hành pháp đứng đắn thì sẽ có pháp lực rõ rệt, tự giải nghiệp tâm. Nếu cơ thể mệt thì phải làm Pháp

Luân Thường Chuyển, rồi cho xác được nghỉ ngơi, khi tỉnh giấc sẽ tiếp tục thiền cũng được.

232. Tại sao khi thiền xong con lại không ngủ được, trong đầu rất tỉnh táo, nhưng cơ thể mệt muốn ngủ?

Vì cơ tạng nó đầy đủ dưỡng khí, nó không có đòi ngủ. Nó thiếu dưỡng khí nó mới mệt, còn đầy đủ dưỡng khí nó tỉnh táo. Tỉnh táo chúng ta làm việc, cũng như tôi nhiều khi 11 giờ mấy tôi đâu có ngủ đâu. Tôi viết mục Bé Tám, trả lời thư từ, rồi tới sáng 6 – 7 giờ tôi nằm ngủ một chút là yên rồi. Người thiền, ngồi thiền được 30 phút là giấc ngủ ngon lành lắm, tốt lắm. 30 phút là cũng đầy đủ.

233. Khi Thiền Định trong tư thế thoải mái, sau khi xả thiền vẫn thấy muốn thiền, nhưng khi thiền không còn định nữa thì phải làm sao?

Khi nó hồi điển rồi là chỉ nên cho cái xác nghỉ ngơi một chút, rồi trở lộn lại thiền nó tốt hơn. Đừng có bắt buộc quá, rồi sáng ngủ gà ngủ gật, không có tiến hóa nổi đâu. Khi mệt chúng ta phải cho cái xác nghỉ, rồi trở lại làm việc nó mới thích ứng hơn.

234. Con chưa khi nào nghe thầy ngồi thiền lâu như các anh chị bên thiền viện Qui-Thức. Vậy có liên quan gì giữa thời gian ngồi thiền và trình độ tâm linh. Vì không lẽ càng ngồi lâu trình độ càng cao hay sao?

Không phải! Người ta tu được mở bên trên một chút thì người ta có thể ngồi lâu được. Người thường kêu người ta ngồi 2, 3 tiếng người ta đâu có ngồi được, vì họ còn đóng nắp mà, chưa có mở mà! Cái luồng mây đen ở bên trên đầu họ chưa giải tỏa được; họ không thể ngồi lâu được. Họ giải tỏa được, họ thấy sung sướng, họ đi nơi cảnh nhẹ, họ mới ngồi lâu được. Những người bên đó là tại sao người ta tu thiền được? Người ta không nghĩ tới tiền, không nghĩ tới tình, chỉ lo tu thôi. Có tiền họ chỉ làm phước; cái phước đức nó cũng giúp cho họ nhiều lắm, họ có thể thiền lâu được. Thiền lâu mà bộ óc nó rút lên mới thiền lâu được. Bộ óc không có rút, không có bao giờ thiền lâu được.

235. Tại sao khi ngồi thiền xong cảm thấy nhẹ nhàng và tỉnh táo, rồi cứ tỉnh luôn không ngủ được cho tới sáng?

Có thể tiếp tục ngồi dỗ ngủ thôi, không mệt.

236. Trong phương pháp công phu, lúc thiền phải dỗ ngủ, thưa Thầy ngủ đây có nghĩa gì? Ngủ như giấc ngủ bình thường? Trong ngủ có tỉnh?

Ngồi thiền bộ đầu rút êm ả và tiếp tục dỗ ngủ thì càng ngày sẽ càng được thanh tịnh thêm, ngồi ngủ trong giấc thanh tịnh hơn là nằm ngủ 3 tiếng đồng hồ mơ mộng chiêm bao.

237. Sự dỗ ngủ trong lúc Thiền Định và ngủ ngồi là hai trạng thái khác nhau, hay chỉ là một?

Khi thiền, luồng điển quân bình, trong mê có tỉnh, cố gắng dỗ ngủ trong giờ thiền thì sẽ thấy sáng ở tương lai. Còn ngủ ngồi, gục lên gục xuống không có lợi lộc gì hết.

238. Thầy nói rằng: ngồi thiền cả đêm thì sáng dậy thấy khỏe. Vậy con nghe có người nói; ngồi thiền cả đêm, sáng ra lại thấy buồn ngủ là tại sao?

Bởi vì luồng điển bên trên chưa có rút đủ. Nếu rút đủ, ngồi thiền cả đêm là chỉ có thấy khỏe thôi. Mặt tươi, mắt sáng, không có buồn ngủ. Cho nên nhiều người ở Qui Thức cũng ngồi lục đục cả đêm, mà sáng nó đi làm, nó đâu có than mệt đâu.

239. Bây giờ con bắt đầu vào thiền là mê đi luôn, và đầu bị cúi về đàng trước, tối ngủ ngồi cũng vậy, nhưng sáng xả thiền rất khỏe và minh mẫn. Còn nếu con ngủ nằm lại thì rất mệt mỏi và đau khắp cả người, điển không có rút nữa. Vậy con nên ngủ ngồi và sửa nắn dần dần không?

Ngủ ngồi, gia tăng Pháp Luân Thường Chuyển, cho nó quy hội trong nội tâm nội tạng, nó mới rút lên. Khi mà nó rút đều rồi là cái thể xác chúng ta phải ngay ngắn, không có méo mó được. Cần, rất cần Pháp Luân Thường Chuyển. Nếu bằng lòng ngủ ngồi nên làm Pháp Luân Thường Chuyển. Tiếp tục làm nhiều đâu có sao, mình mới lấy nguyên khí của Trời Đất là của báu của nhân sinh. Mà không có áp dụng để khai mở tâm thức là cái cơ thể nó mệt mỏi, nó buồn ngủ và không có làm được việc gì hết.

240. Trong khi thiền con ngủ 2, 3 tiếng. Nhưng gần đây con vẫn ngồi ngủ, nhưng khi tỉnh dậy con thấy con không còn ngồi trên gối mà ngồi dưới gối nhưng con vẫn tỉnh, không mệt mỏi gì hết. Kính xin Thầy giải cho con, lưng con thẳng.

Thì tốt lắm, cái đó là nguyên khí hòa hợp, con người nó khỏe mạnh. Cứ tiếp tục như vậy mà làm, không sao hết. Đừng thấy bữa nay được, tôi như vậy là tôi đắc rồi đó. Ông Tám nói đúng tôi sẽ thành Phật rồi cái từ đó nó xuống luôn. Làm hoài nó đi tới nó mới yên, phải không?

241. Con đang ngồi thiền, lỗ tai trái con nghe "cắc cắc" như dế kêu. Có khi bình thường cũng kêu, như vậy là sao?

Phải làm Pháp Luân Thường Chuyển cho nhiều để nó giải luôn ra. Nó mở được giai đoạn đầu. Tiếp tục làm nữa cho nó giải rồi mở trọn lành. Mở chưa hết thì nó còn hoài, chỉ có Pháp Luân Thường Chuyển lập lại trật tự trong bộ gan, không có trở ngại gì khi ngồi thiền hết.

242. Khi thiền xong con nằm thở chiếu minh liền được không?

Khi thiền thì làm PLTC tốt hơn là làm Chiếu Minh. Làm Chiếu Minh là dành cho những người lao động, sau khi làm việc về, hít thở để điều hòa bộ gan và ruột, chuẩn bị cho giờ công phu. Khi công phu, làm PLTC tiếp giải, tâm thức sẽ khai sáng và bén nhạy hơn xưa.

243. Khi thiền xong con ngủ ngồi có tốt không?

Mà phải thanh tịnh ngủ ngồi, ngủ ngồi mà động hổng nên ngủ ngồi. Ngủ ngồi mà chúng ta ngồi 3 tiếng cũng như 15 phút, cái đó là có giá trị. Dốc lòng hướng về cõi vô sanh mà chúng có phần có thể dự được, chớ không có thể nói là tôi bây giờ tôi tu để tôi gặp ông Phật hay tôi gặp ông Tiên hay tôi gặp ông Tám, vô ích! Tôi tu để tôi trở về với nguyên lý sáng suốt của chính tôi thì tôi mới tận độ quần sanh.

244. Khi thiền lâu bị tê mỏi, xả thiền, rồi ngồi tiếp, cần phải Nguyện, Soi-Hồn, làm Pháp Luân hay không?

Nếu mà vô nó nhập định được thì cứ ngồi thiền luôn, còn không thì ta làm đúng ba pháp vậy đó, nó cũng khôi phục tốt cũng nhẹ được.

245. Sau khi thiền xong, con nằm xuống ngủ, chân tréo lại, tay bắt ấn thì bộ đầu tự nhiên niệm Phật, một

lúc sau bộ đầu tê cứng. Xin Thầy minh giải?

Bởi vì trong sách không có dạy ngồi xếp bằng làm như vậy, có thể chân này kê qua chân kia, Âm Dương tương hợp đó rồi hai tay bắt ấn để trước ngực có thể nằm được. Còn hổng có bắt ngồi thiền, ngồi như kiểu ngồi thiền mà nằm đó là hổng có đúng rồi! Luồng điển nó không có chạy xuông sẻ.

246. Con có cần ngủ ngồi hay không?

Ngủ ngồi là tùy theo cái bộ đầu rút thanh nhẹ, khi mà ta ngủ ngồi mà nhắm mắt chút thấy khỏe thì nên ngủ ngồi, còn ngủ ngồi mà mệt đó hổng có nên ngủ ngồi, cái luồng điển Đốc mạch nó chưa có thông.

247. Khi định thần nên nhìn từ giữa hai chân mày hay ở Hà Đào Thành?

Nhìn thẳng ngay trung tim chơn mày, cũng như là người ta *"Cửu niên diện bích"*, người ta ngồi thiền nhìn cái vách tường đó. Mà chúng ta nhắm mắt nhìn từ ở đây sẽ khai thông ra sáng, ngũ sắc ngũ quang biến chuyển trước mắt trở thành một vòng tròn bay khắp thế giới. Và chúng ta hiểu cái đi và sự học hỏi của chúng ta mới kêu bằng học được một chút đạo về để thực hiện đạo đức tại mặt đất.

248. Làm thế nào để ngồi thiền lâu khỏi bị tê chân?

Ban đầu ai thiền cũng tê chân. Chính tôi thiền 5 phút thôi, rồi trong cái ý chí cương quyết của mình muốn tìm một lối thoát cho chính mình thì không cần phải làm nhiều: mỗi tuần tăng một phút thôi, thì lần lần nó sẽ gia tăng. Bữa nay tôi thiền được 5 phút, tuần tới tôi thiền 6 phút, tuần tới tôi thiền 7 phút, một phút thôi! Làm việc một phút mà không chịu làm việc cho chính mình, thì suốt kiếp hoang phí và không có tiến hóa nổi. Không cần ham nhiều: bữa nay tôi thiền 10 tiếng, hay là 3 tiếng rồi mai tôi không có thiền tiếng nào hết, cái đó là tai hại vô cùng! Nay một chút, mai một chút, trì trị chí làm. Thể xác chúng ta cấu trúc từ siêu nhiên, bảy ức niên mới thành hình, ngồi đó chứ không phải dễ có đâu! Và chúng ta làm chút chút rồi nói: *"Tôi muốn được thành công hoài"*. Tôi mới làm có 6 tháng, 6 tháng mà một đêm làm vài chục phút mà đâu có thấm thía gì trong cơ tạng. Làm sao phát triển được? Cho nên phải dầy công: nay chút, mai chút, làm tới nó sẽ tới. Như tôi đã cắt nghĩa hồi nãy: trước kia tôi tu 5 phút, rồi sau tôi làm Pháp Luân được rồi tôi tu nữa tiếng, rồi 1 tiếng. Nhiều nhất của tôi là 3 tiếng đồng hồ, tôi thấy tôi không còn thể xác, tôi thấy tôi không có ở thế gian, tôi trở về mặt mày tôi vui tươi sung sướng như là tôi ăn no khỏe mạnh.

249. Sao ban đêm con thiền thì lúc trước con thiền con không có mê, nhưng sau này con mê, mê hoài, mê tới sáng?

Nhẹ rồi! Mê rồi mới dẹp được cái trần tâm, mà dẹp được cái trần tâm rồi mới thức Tiên giới, Phật giới. À, không qua cái chỗ đó làm gì vượt lên được? Cho nên ông Tư còn khuyên mình dỗ ngủ kia mà!

250. Khi con ngồi từ 12 giờ trưa tới 1 giờ, sao con thấy ánh sáng ban ngày khác mà ánh sáng trong con mắt con khác?

Khác xa lắm, ánh sáng thật với ánh sáng giả khác. Ánh sáng mà nhắm con mắt lại là ánh sáng thanh mà nhẹ tâm hồn. Còn ánh sáng mà mở con mắt nó nặng lắm, nó khác!

251. Trong khi ngồi thiền, mình cần phải giữ cái trạng thái "Thức Tỉnh" thường xuyên hay là để cho nó "Mê" đi?

Thực hành đúng, Pháp Luân Thường Chuyển đúng nó khai thông trong kinh mạch và nó tụ nơi bộ đầu mà trong cái mê có tỉnh, chứ mà mê mà hôn mê hổng biết cái gì hết cái đó không tốt. Mê trong mê có tỉnh, mình ngồi đó thấy mê mà thấy này đi đây đi đó, thấy gió hai bên và thấy mình thanh nhẹ lắm, mình hiểu, ai nói gì nghe – là trong mê có tỉnh. Chứ mê mà hổng biết gì hết, cái đó hổng được.

Lúc mà trong mê có tỉnh khác nhau với lại trong mê mà ngủ khác nhau thế nào, Thầy?

Trong mê có tỉnh nó không phải hôn mê. Những người bị hôn mê là hổng biết cái gì hết á, hôn mê là hổng biết cái gì hết á – là cái độc tố nó đương tấn công ở trên óc. Phải đi làm một khóa thanh lọc cho nó rõ rệt, trong mê có tỉnh rõ ràng. Cái óc không có tỉnh là không được.

252. Có đêm con ngồi thiền, lúc con Soi Hồn, Pháp Luân xong rồi Thiền Định, có đêm con ngồi rất là yên, rồi có đêm con ngồi giống như mê, con ngủ gật xuống, con ráng lấy lên. Hồi lâu nó cũng gật xuống lại, như vậy là thế nào?

Như vậy là thiếu ngủ rồi! Phải ngồi ngủ đàng hoàng rồi ngồi thiền. Không sao hết, không nên làm vậy, làm vậy có hại sức khỏe!

Theo Thầy nói thiếu ngủ như vậy, thường thường thì phải ngủ một ngày bao nhiêu tiếng?

Thường thường tuổi trẻ ít nhứt phải 8 tiếng đồng hồ.

Giải Đáp về PHÁP LUÂN CHIẾU MINH

253. Con có làm một cái xâu chuỗi như thế này 78 để Pháp Luân Chiếu Minh đó, tại sao phải 78 lần thở?

Bởi vì trật tự của một giáp; một ngày là một giáp, 12 giờ là một giáp, nhưng là rốt cuộc cũng phải trở về không. Anh động loạn một ngày 12 tiếng kiếm ăn này kia kia nọ, anh phải trở về không, anh mới về với chính anh được thì bộ gan anh mới yên ổn và luyện tập được cái nhẫn nhục, nêu được nhẫn nhục ra. Mà không cần phải làm chuỗi đâu dùng ý thôi. Cái ý anh tương lai sẽ thành một xâu chuỗi.

Cái lý do con thay vì đếm 12, đếm 11... thì con cứ việc làm 12 cái (hột chuỗi) và hổng cần đếm, cứ hít vào thở ra đủ 12 cái rồi quên đi...

Không anh dùng ý nó mạnh hơn. Còn nếu mà anh ỷ lại xâu chuỗi là anh làm chuyện ngoại cảnh, thành sức lực anh hổng có, còn cái ý anh là thực lực. Thực lực là anh tập trung ở đây để giải ở dưới này thì cái thực lực cái energy của anh nó làm việc, còn anh nắm cái chuỗi là cái energy của anh nó chạy vô cái cục đó.

Có lẽ trình độ tu con chưa tới nơi phải dùng cái phương tiện này để giúp cho...

Không phải! Phải tập ý chí, chớ ở đây cấm không cho xài xâu chuỗi. Xài chuỗi anh sẽ ỷ lại xâu chuỗi và anh sẽ đi lạc đàng thì con mắt anh hổng được sáng. Còn anh làm bằng cái ý lực của anh là con mắt anh phải sáng mà cái gan anh nó nhẹ và tánh kiên nhẫn anh càng ngày càng gia tăng. Đó, anh làm như vậy là cái gan của bộ gan anh nó nhẹ kiên nhẫn và không có ăn nhiều khỏe mạnh, con mắt nó sáng ra. Còn anh làm như vầy là cái energy của anh chỉ

gởi vô xâu chuỗi đó thôi. Còn cái thực chất xâu chuỗi của mình mà niệm Phật hằng ngày, mà khi anh niệm Phật nhắm mắt niệm Phật rồi anh thấy xâu chuỗi chạy ở đây – đó mới là thực lực. Gặp ma quỷ nó tới nó đánh anh, anh cũng chỉ biết niệm Phật thôi hà thì xâu chuỗi người ta làm việc. Một xâu chuỗi đánh ra một cái là thấy nó tiêu rồi. Tôi đã bị ở ngay Tây Đức, tôi ở Tây Đức 2 con quỷ, thấy rõ ràng, cái phòng đó hổng ai dám ở mà bà Si-ba-men cho tôi lên chỗ đó ở. Tôi mới vừa nằm mắt tôi mở thấy 2 con từ ngoài cửa sổ chạy vô. Tôi nói: "Cú này chết rồi!" mà nó rắn (?) đen thui mà nó chạy vô. Tôi nói: "Cú này chắc chết rồi, phép gì mình hồi nào giờ ông Tư đâu có dạy ra!". Thì tự nhiên Nam Mô A Di Đà Phật, tôi thấy 2 cái xâu chuỗi nó ra nó quýnh một cái cái 2 thằng đó nó ngã ngửa. To con mà ngã ngửa, thì mình mới thấy là cái diệu pháp mình đã tu luyện từ giờ phút khắc không bỏ cái niệm Phật. Cho nên nó có một cái uy lực rất mạnh mà mình hổng hay. Gặp cái trường hợp đó mới thấy. Còn ở nhà của Mã Tố Anh ở Mạc-sây cũng vậy; cũng 2 con quỷ đội cái khăn rằn tới nó thê thảm lắm. Tôi hỏi: "Chuyện gì?", cái mắt tôi còn mở mà, hỏi: "Chuyện gì, tôi giúp cho!". Đứng lên lè lưỡi làm dữ quá! Thì tôi cũng có phép gì đâu, tôi nín thở tôi thở một cái nó đứt khúc, tôi thổi bên này nó đứt khúc, thổi 4 lần nó đứt ra 4 khúc, đi mất hết. Ra tôi kêu Mã Tố Anh: "Mai bán hết mấy cái hình Phật của mầy đi, bán hết đi, hổng có để trong nhà nữa, mấy con ma con quỷ nó núp ở trong đó!". Thì nó mới yên, sau nó mới bán được cái nhà ở Mẹt-xây. Cái đó là có sự thật á, là cái công năng niệm Phật quan trọng lắm. Hồi đó hỏi anh Liêm, tôi ngày đêm tôi niệm Phật – bà Tám chửi tôi: *"Tui nuôi con chó còn sướng hơn nuôi anh mà, nuôi ông ông đâu có coi cửa, ông ngồi ông nhắm mắt không hà!"*. Tôi trì niệm Phật để tôi thấy cái xâu chuỗi nó ra thế nào, cái gì là chữ Vạn tôi phải thấy rõ ràng, tôi không có mê tín, tôi phải làm cho nó có. Thành ra sau đó những thầy bùa đồ tới phá tôi, anh Liêm cũng làm chứng á: *"Tôi là sứ thần của Thượng Đế đem ba luồng điển tới đốt tim ông Tám"*. Mà chính ông này ổng sợ ổng nói: *"Đừng đừng cho nó để!"*. Rốt cuộc tôi cũng cho nó để. Thiệt có 3 luồng điển nóng, ông đó cũng giỏi chớ hổng phải dỡ, 3 luồng điển nóng nhưng mà tôi chỉ biết niệm Phật thôi. Tôi niệm một chập cái nó trở lại, cái mặt ông đó xanh, rồi ổng mới khai nghĩa là: *"Làm thầy lấy vợ người ta đổ này kia kia nọ rồi tu cái pháp này được không?"*. Tôi nói: "Tôi chỉ có cái cuốn Xuất Hồn của ông Tư này, anh về anh coi anh tu thôi, có bao nhiêu công chuyện đó hà!", mà trước mặt anh Liêm đó. Những cái gì tôi nói là tôi nhớ từ li từ tí chớ hổng phải là nói bậy. Chính anh Liêm sợ nói: *"Coi chừng à, chú coi chừng à. Ở đây tụi nó bùa phép dữ lắm, coi chừng á!"*. Cái đó là sự thật nó vậy! Mình làm mình phải đi trong sự thật, không là chết đi. Còn sống mà chỉ cho người ta đi cái đường sai lầm, lường gạt không nên, phải dấn thân vô làm mới được. Cho nên tôi ra đây mười mấy năm, bà con đã gặp tôi truyền pháp nói chuyện vui hòa với anh em học hỏi nơi anh em tới ngày nay tôi vẫn khỏe mạnh, càng ngày tôi vẫn càng tươi, sự lo âu tôi không còn nữa. Tôi chỉ biết Trời Phật là chánh mà thôi, nhơn gian là giả – chỉ biết bao nhiêu đó thôi.

254. Mỗi lần làm pháp Chiếu Minh là có nhịp tim đập trên Hà Đào Thành, vậy tốt hay xấu?

Tốt lắm, không sao đâu! Tiếp tục đi nó sẽ trụ.

255. Tu thiền chỉ thở Chiếu Minh một tuần 1 hoặc 2 lần, như vậy có được không?

Không, phải làm nhiều trong ngày. Trong ngày một hai lần, chứ còn một tuần làm một hai lần nó hổng ăn chung gì hết á. Mình làm Chiếu Minh là để săn sóc; bộ gan, bộ ruột càng ngày nó càng tốt và con người nó thanh nhẹ bớt bịnh hoạn, trị được phong thấp.

256. Trong lúc bình thường chúng ta, chẳng hạn như ngồi thiền chẳng hạn, thì trong một ngày đó chúng ta có thể không làm Pháp Luân Chiếu Minh có được hay không hoặc bắt buộc phải làm Pháp Luân Chiếu Minh?

Bởi vì Pháp Luân Chiếu Minh là nó giúp rất nhiều và hỗ trợ về cái trần trược ở trong ngũ tạng, những món ăn chúng ta như vầy giúp cho chúng ta khỏe mạnh thêm. Không có hại, hoàn toàn vô hại, nên làm hơn là không làm và nó sẽ đem lại cho chúng ta kiên nhẫn hơn và trị cái gan chúng ta càng ngày lọc càng tốt.

257. Khi làm Chiếu Minh có cần nguyện trước không?

Không, Pháp Luân Chiếu Minh không có nguyện. Co lưỡi, răng kề răng hít cho cái máu huyết nó chạy đều hòa và thực phẩm nó dễ tiêu và thông đại tiểu tiện.

258. Có thể thay thế Pháp Luân Chiếu Minh bằng Pháp Luân Thường Chuyển không?

Pháp Luân Thường Chuyển khác, Pháp Luân Chiếu Minh khác. Pháp Luân Chiếu Minh là để giải cái trần trược của thực phẩm, cơ tạng, còn cái Pháp Luân Thường Chuyển là mở cái Đốc-mạch để xuất phát đi lên. Cái đó nó còn mạnh hơn Chiếu Minh, thì cái giờ công phu khuya phải làm Pháp Luân Thường Chuyển.

259. Do đâu mà có pháp Pháp Luân Chiếu Minh?

Pháp Luân Chiếu Minh là do tôi hồi đó muốn học hít hơi. Bởi tôi là người học thể thao và học võ thì tôi hít vô ngực, nay bắt tôi hít vô bụng không được. Thành ra lúc đó tôi thiền rồi tôi mới nằm tôi hít; hít không được, tôi buồn lắm mới xuống dưới ông Tư, tôi nói rằng: "Cái chuyện tôi thấy trước mắt tôi làm không được rồi sau này cái chuyện không thấy chắc tôi không làm được". Nên tôi xin ông Tư chỉ và độ cho tôi có thể hít vô trong bụng thì ông Tư chỉ độ tôi một câu: *"Bạn tu cho bạn chứ bạn tu cho tôi sao mà cứ hỏi hoài!"*. Một câu thôi, bởi vì ông biết cái tánh của tôi chọc tức là không chịu nỗi. Không chịu rồi bây giờ phải làm sao? Tôi từ Đakao đi bộ về tôi nghĩ: "Nếu có Quan Âm, nếu có Phật thì phải chứng minh cho tôi. Vì tôi muốn học cái pháp này để cứu nhân độ thế, chứ không phải là tôi tu để tôi hưởng thụ. Còn không thì tôi xin hủy diệt cái thể xác này. Đêm nay mà giúp tôi làm được Pháp Luân thì tôi tiếp tục, còn không chắc cuộc đời đến đây là chấm dứt". Thì bữa tối đó, tôi cứ nghĩ tới Quan Âm thôi: "Nếu Ngài tới với tôi". Mà lúc đó tôi ngủ ở đường hẻm, tôi bị cô lập không chơi với gia đình nữa; nghèo khổ, ngủ ở đường hẻm. Khi vô nằm xuống thấy tự nhiên hít vào bụng; cái bụng bắt đầu hít lên, thở ra, mà nhớ rất rõ ràng là nghe nói trong ý tôi: *"Đây là Quan Âm tới dạy con*

hít". Cái ý tôi nói nhưng mà tôi không chịu mê tín, không chấp nhận cái vấn đề đó: "Ờ, để thử coi thế nào!". Mà hít tôi ngưng không được. Ngưng không được nhưng tôi cũng vẫn không tin là Quan Âm, mặc dù tôi nghe rõ: *"Ta dạy ngươi!"*. Tôi cũng có thấy hình ảnh nhưng mà tôi cũng không muốn tả ra. Biết đây là Quan Âm tới, nhưng mà hít thở, hít thở trật tự: 1 tới 12 rồi ngừng. Ngừng rồi Ngài làm 1 tới 11 mà tôi muốn thay đổi không được. Và tôi nhớ trật tự rõ ràng: rồi 1 tới 10, 1 tới 9, 1 tới 8, 1 tới 7, 1 tới 6, 1 tới 5, 1 tới 4, 1 tới 3, 1 tới 2, 1. Rồi tôi ra ngồi ghế bành tôi hít, hít vô bụng mừng quá, thành tôi tự bảo trong thâm tâm tôi đảnh lễ Ngài: "Thôi cám ơn Ngài". Vậy thôi! Tôi cũng ngạo mạn lắm, tôi cũng khi mấy người đó bởi vì tôi không biết có phải Quan Âm không? Nhưng mà ờ thôi thấy cũng hay, cũng cảm ơn vậy thôi. Qua bữa sau mừng quá xuống nói ông Tư. Chưa tới ông Tư cười rồi: *"Làm được rồi hé!"*. Nói vậy thôi, tôi với ông cũng không nói gì nhiều. Tôi mừng thấy tôi làm được, hít cho ông coi: *"Trời, bạn hít còn hay hơn tôi nữa!"*. Lúc đó mới khen, ban đầu ông chọc tức, sau ông khen. Mình thấy ông giáo dục rất hay, thành ra từ đó tôi làm được rồi thì tôi thấy cái vía dễ xuất. Làm Chiếu Minh cái vía dễ xuất.

260. Vậy mình nên hành Pháp Luân Chiếu Minh vào lúc nào và cái công dụng của Chiếu Minh ra sao?

Sau khi ăn cơm hai tiếng đồng hồ là làm được. Và công dụng của Pháp Luân Chiếu Minh là điều hòa cơ tạng và giúp cho tứ chi ấm áp.

261. Có người khi làm Pháp Luân Chiếu Minh, nếu tập trung một nơi nào trong bản thể thì thấy lạnh tại nơi đó là tại sao?

Tập trung làm sao?

Ví dụ họ làm Pháp Luân Chiếu Minh mà nghĩ tới một phần nào trong cơ thể thì thấy lạnh ở chỗ đó là tại sao?

Không được nghĩ như thế! Chỉ giúp cho tứ chi thôi. Còn nghĩ tới đâu lạnh tới đó là không đúng pháp. Đừng có nghĩ như thế, đó là sái điển đi, rồi là dẫn điển rồi. Dặn người ta không nên dẫn điển, chỉ làm bấy nhiêu đó thôi và để thả lỏng. Còn nếu dẫn điển sau này cái vía khó xuất.

262. Tại sao khi làm Pháp Luân Chiếu Minh thì phải nghĩ tới rún?

Chú ý cái rún, bởi vì Tứ Hải Qui Gia là cái vía trụ ở đó để cai quản môi trường sanh hoạt của Tiểu thiên địa, cho nên phải chú ý cái đó. Chú ý cái đó để chi? Để dễ trụ và dễ xuất ở tương lai.

263. Tại sao con thở Pháp Luân Chiếu Minh khó quá, thường hay ngủ quên và đếm thường hay bị lộn?

Đó là do mọi người bước vào tu Vô Vi là bắt đầu thực hành để chiến thắng con ma lười biếng, nó ẩn tàng trong thần kinh của chính chúng ta. Khi mà chúng ta thiền phải lập lại trật tự, giờ giấc đâu đó đứng đắn. Thét rồi tạo thành một cái tập quán tốt thì chúng ta mới làm chiếu minh tốt được. Còn nói tôi có giờ tôi tới tôi làm Chiếu Minh một chập cho tôi khỏe nầy kia kia nọ, không phải! Trong cái trật tự nó tạo thành một cái tập quán tốt. Bạn phải trở về thực hành trật tự đứng đắn giờ giấc: giờ nào làm Chiếu Minh, giờ nào ăn uống. Không phải là ăn rồi làm, phải cách bao nhiêu tiếng đồng hồ. Phải làm đứng đắn như vậy mới dẫn tiến được. Thì trong cơ thể của chúng ta là vạn linh kết hợp, dân chúng của chúng ta ở trong đó đông lắm. Hễ làm không có trật tự thì nó loạn. Vô mới hít cái nó ngủ, hít cái nó nghĩ bậy. Thì chúng ta làm mỗi ngày một chút, làm có trật tự thì nó sanh ra một cái tập quán tốt, đúng giờ làm và sẽ tiến triển tốt ở tương lai.

264. Khi làm pháp Chiếu Minh, tập trung tư tưởng để đếm. Nhưng hễ có một tạp niệm thoáng qua trong đầu, vội vã quay trở lại thì quên mất số mình đã đếm. Tại sao chỉ một thoáng tạp niệm mà mạnh như vậy?

Vì điển rút chấn động bộ óc tiến hóa nhanh thì có thể quên.

265. Khi Chiếu Minh con cũng cảm thấy toàn thân đến 2 bàn chân con đều ấm áp. Như vậy tốt hay xấu? Có khi 2 bàn chân còn ra mồ hôi nữa.

Chân ấm áp là tốt, cố gắng làm tiếp đi. Chạy là nó sẽ quân bình, con người khỏe mạnh, không có gì đâu!

266. Sao mỗi lần Thiền hoặc thở Chiếu Minh, con thường hay bị ngáp và mỗi lần ngáp con hay bị chảy nước mắt và nước mũi, có phải thần kinh bị yếu không?

Trược, cơ tạng trược. Phải thanh lọc một thời gian sẽ hết.

267. Thở Chiếu Minh độ 40 hơi, tự nhiên thấy một luồng sáng bằng ngón tay phát xuất từ hai chân mày phóng lên, đó là gì?

Đó tốt! Nó xuất phát cái luồng điển sáng đó, con người nó mới minh chánh, cơ tạng nó mới đồng nhất, nghiêm nghị tu học hơn.

268. Con thở Chiếu Minh, khi thở thì cảm thấy có một cục gì ở bụng, phía tay mặt gần rốn?

Khi mà làm Chiếu Minh đúng đó; vừa hít thở thì thấy thoát ra, chúng ta thoát ra ở bốn biển tươi đẹp. Đó mới là nhẹ. Mà còn bị kẹt cục nầy, cục nọ là chưa có được đâu. Phải làm nữa, làm nhiều nó mới giải ra được, tiếp tục đi. Chỉ có nguyên khí của Trời Đất mới giải mở được những sự ô trược trong nội tâm, nội tạng của chúng ta.

269. Tại sao đêm nào làm Chiếu Minh thì đêm đó thấy chiêm bao?

Vía bắt đầu nhẹ thì thấy này thấy nọ. Tiếp tục làm Pháp Luân Thường Chuyển nhiều hơn thì sẽ quân bình.

270. Khi con thở Chiếu Minh, tim đập nhanh là sao?

Thở Chiếu Minh, tim đập nhanh thì cái phần đó là trong cơ tạng của con; nhiều khi nó thiếu những thứ như là protein, thiếu đủ thứ trong đó nó mới đập. Hay là trái tim yếu cũng có thể xẩy ra chuyện đó. Chúng ta cần kiếm... nếu ăn chay, kiếm những thuốc cây cỏ uống cho nó bổ tim, cho nó khỏe lại, chớ không có gì đâu!

271. Nằm thở Pháp Luân Chiếu Minh, khi thở ra xẹp bụng có một luồng hơi nóng ở vùng bụng. Nóng ấm như vậy là đúng hay sai?

Cái đó là nó giải cái hơi nóng trong gan ra. Cái đó đúng. Cái Pháp Luân Chiếu Minh là để giải cái nóng và cái phần thấp trong bộ ruột ra thì nó nóng. Không có sao. Nó giải ra thì nó nóng.

272. Trong pháp thở Chiếu Minh thì Thầy có dạy là khi chúng ta thở thì chúng ta nên nghĩ tới cái lỗ rún. Nhưng mà con có một cái thói quen là khi con thở con hay niệm Phật, với lại sau khi đó thành một cái thói quen thuộc rồi đó thì hơi thở và cái tiếng niệm Phật nó luôn luôn hòa với nhau. Thành ra chính vì vậy mà nhiều khi

con không còn nhớ tới là nghĩ tới cái lỗ rún nữa. Điều đó có hại gì không?
Bởi vì người đi trước họ đã đạt thành chỉ đường lối như vậy, mình phải làm như vậy. Mình gây ra cái tập quán mới, nó là phát triển qua lãnh vực khác rồi, thấy rõ ràng như vậy. Cho nên phải giữ trật tự. Người ta chỉ điểm này điểm nọ là lập lại trật tự cho chính mình, nó mới ổn định. Cho nên tôi khuyên phải giữ trật tự thay vì sanh ra một cái tập quán khác thì nó tạo động cho chính mình mà thôi.

Giải Đáp về Niệm "NAM-MÔ-A-DI-ĐÀ-PHẬT"

273. Tại sao chuyển chạy luân xa lại không theo thứ tự của các kinh mạch, ví dụ: Nam ở trán, Mô ở đầu, A ở ngực, Di ở trái cật, Đà ánh sáng, Phật ở rún mà lại chuyển lộn xộn. Phép chuyển này do ai tìm ra? Nếu chuyển theo Vô Vi sẽ có kết quả thế nào? Nếu chuyển Lục Tự theo thứ tự sẽ thế nào?
Bởi vì người thực hành có kết quả đã cống hiến những cái điểm mà chúng ta đang hành, ta đang đi theo dõi hành và chúng ta phải làm đúng. Rồi nói về những sách vỡ thì đằng này hổng có – trong này trong thực hành đã đạt được kết quả, cho nên chỉ rõ ràng để ghi rõ giấy trắng mực đen ở trong sách, thì chúng ta nên bắt chước đó hành. Còn nếu không hành thì có thể hành cái pháp khác. Có gì tai hại thì mình phải gánh chịu thôi. Rồi đằng này một số người hành cái này thì hổng có ai tai hại và chỉ có tốt và thanh nhẹ thêm thôi. Cái mình hành mình cứ hành đứng đắn, cái họ hành họ hành theo chiều hướng của họ chứ mình không có thể cho đó là lộn xộn. Mình hổng có thể chỉ trích người ta sai mà chính mình sai mình chưa biết, làm sao mình chỉ trích họ sai được? Cho nên người tu phải khiêm nhường ở chỗ đó. Tất cả những gì mà chúng tôi đã in sách đó là kinh nghiệm thực hành tự đạt chớ không có lếu láo trong lý thuyết.

274. Con được thoát tai nạn 2 lần nhờ con niệm Phật. Lần thứ nhất là con niệm Phật trước khi con xảy ra một tai nạn xe hơi, chỉ vài phút trước khi xảy ra tai nạn xe hơi và con đã thoát được cái tai nạn đó. Và lần thứ nhì là gần đây con nằm mơ con thấy có một tai nạn và con đã niệm Phật trong mơ rồi vài ngày sau là con thoát được cái tai nạn đó. Vậy xin Thầy cho biết tại sao nằm mơ niệm Phật mà cũng thoát được tai nạn ở ngoài đời?
Bị vì cái thần thức nó hiểu được cái nguyên lý NMADĐP và nó trụ trong cái NMADĐP thì bất cứ cái tai nạn gì xảy đến nó chỉ niệm Lục Tự mà thôi. Và đi từ thế gian lên tới thiên đàng gặp những ma quỷ này kia kia nọ chỉ sử dụng có Lục Tự là giải tỏa tất cả – như tôi đã thuật: trước kia tới một cái bãi cát lớn rộng thì tôi thấy có một ông mang áo mão và xách cây thương mà cứ chạy tới đâm tôi. Tôi quýnh rồi hổng biết làm gì, tôi chỉ nhớ có NMADĐP và tôi niệm chập thì cái cây thương nó cũng tan và ông già đó cũng mất. Thì tôi mới về tôi thức giác rằng: sao mà nó mạnh dữ vậy! Cái trường hợp đó mình phải biết học võ mình mới đỡ được mà cây thương cứ đâm tới làm sao đỡ? Với cái Nam Mô A Di Đà Phật, và từ đó tôi mới tìm được cái luồng điển rõ rệt, cái luồng điển qui tụ để giải tỏa trược khí. Bởi cái sự mà người ta muốn hăm giết mình là toàn là trược mà thôi. Cái bịnh hoạn xâm vô cơ thể cũng là trược mà thôi. Cho nên mình niệm NMADĐP là giải tỏa tất cả cái trược, dùng ý niệm không nó cũng thành đạo.

275. Thế nào là niệm?
Niệm là ý niệm, cái ý mình tưởng niệm trong sự thanh nhẹ. Chớ không phải ý niệm là la lô cho người ta nghe. Cái đó là "khẩu khai thần khí tán", không bao giờ phát triển trong tâm thức được. Dùng ý niệm mới phát triển được tâm thức.

276. Thế nào là thường niệm?
Thường niệm là mình niệm quen rồi, co lưỡi răng kể răng quen rồi mình cảm thấy khỏe nhẹ. Cái đó cũng là tập quán tốt để khai mở tâm thức và hướng về Không để giải tỏa tất cả những sự phiền nảo sái quấy của nội tâm.

277. Thế nào là vô biệt niệm?
Vô biệt niệm là mình niệm quen rồi là vô biệt niệm. Lúc đó là chúng ta không còn niệm nữa, chỉ có nhớ thôi. Nhớ tới Nam Mô A Di Đà Phật thì đầu tỏa sáng. Nam là ở chỗ nào chỗ đó tỏa sáng, Mô ở chỗ nào chỗ đó tỏa sáng. Tất cả nguyên lý đều nằm ở chỗ Nam Mô A Di Đà Phật khi chúng ta nhìn chúng ta thấy quân bình hay không quân bình chúng ta hiểu được. Nếu chúng ta đạt được quân bình thì nhìn đối phương chúng ta rất dễ truyền cảm và hiểu được đối phương rất nhiều chuyện.

278. Khi mình thiền định niệm danh Cha với niệm Lục Tự Di Đà có khác nhau gì không Thầy?
Cái nào cũng là ý lành tâm đẹp, nhưng mà Lục Tự Di Đà là căn bản để khai mở lục luân xa, 6 cái luân xa trong cơ thể của mình. Mình là chủ mình phải biết kiểm soát trước sau, thấy hôn? Trong đó có giải thích NMADĐP là nguyên cái chấn động lực nó thế nào. Rồi sau mà hiểu cái đó rồi tập trung lên cũng như là niệm danh Cha, hướng thượng giải thoát. Nắm cái đó đi mạnh, nhưng mà bây giờ chúng ta niệm NMADĐP tốt hơn – có thể niệm được thì niệm NMADĐP. Nhiều người cầu tiến quá mức thành ra không tiến. Nhiều người nói chơi với Cha gần hơn chơi với Phật lâu còn phải đi trở về Cha. Nó khôn vậy đó, đi direct sướng hơn! Người ta phải còn... nó hổng phép làm cơ đi tới trước. Há, há... cái đó thì phải thụt lùi trở lộn lại đi sắp hàng, hiểu chưa? Cũng phải học lớp tú tài rồi mới lên đại học. Cứ niệm NMADĐP được, hổng sao đâu!

279. Có thể dùng niệm Lục Tự để khử trược lưu thanh?
Niệm Lục Tự tốt, phải niệm nhiều. Niệm nhiều rồi anh mới thấy nó khai mở vô cùng. Chỉ có 6 chữ đó học xong là hổng có sợ cái gì hết, phát triển tới vô cùng, không còn lệ thuộc nữa. "Có có không không" không sao không can hệ thì lúc đó tâm từ bi mình phát triển. Rồi "hữu xạ tự nhiên hương" ở nhà có người ta tới tầm, khỏi cần đi kiếm ai hết, thì mình tu tinh tấn người ta tới nhà người ta tìm. Tôi hồi trước tôi ở VN tôi biết tu là cái gì. Nhờ tôi tu tinh tấn rồi ở nhà tôi nói chuyện, rồi người ta nghe người ta thâu băng... tự nhiên nó kéo tới đầy nhà. Tới bây giờ tôi không rảnh là vậy! Chứ tôi đâu có ngụ ý là tôi tu là để tôi truyền pháp. Không, tôi tu cho chính tôi thôi, tôi tọc mạch tính lên Trời coi thử cái chuyện gì, rồi tôi giảng người ta nghe người ta thích người ta tới đầy nhà. Thứ Bảy, Chủ Nhật đầy nhà, tự nhiên người ta tới mà người ta phá cũng dữ lắm. Thầy bùa đổ phá tùm lum không làm gì được. Nhiều thầy bùa tới nói: *"Tôi là đại diện Thượng Đế tới trị*

ông Tám, lấy 3 luồng điển đốt tim ông Tám!". Tôi nói: "Được, nếu tôi không thật cứ cho chết đi!". Đốt! Để 3 ngón tay ở đây, thiệt có 3 luồng điển chạy xuống nhưng một hồi rồi tôi định thần tôi niệm Phật, cái mặt ảnh càng ngày càng xanh, ảnh run lên. Tôi hỏi: "Anh đốt tôi không chết bây giờ tính làm sao? Lấy dao chém hả?". Rồi ảnh nói, ảnh mới khai ra: *"Ông thầy mà lấy vợ người ta đồ này kia kia nọ, lấy tiền người ta rồi tu pháp của anh được không?"*. Tôi nói: "Chỉ có cuốn Xuất Hồn của tôi đó tôi coi đó tu thôi!", thì ảnh đi. Đó là Toshima, Việt Nam mà lấy tên Nhựt Bổn – Toshima sứ thần của Thượng Đế. Ngay nhà tôi người ta sợ lắm: *"Sao ông gan vậy dám đưa đầu cho người ta? Nó tới nó đốt tim ông mà ông dám đưa?"*. Tôi nói: "Tao hổng thật cho tao chết, cứ việc đốt!". Ông Liêm ổng sợ lắm, ổng: *"Đừng, đừng..."*. Cứ việc đốt, tôi ngồi tự nhiên, nó đốt hổng được rồi ảnh run ảnh mới khai. Mình phải thực hành mình mới dám nói sự thật. Không thực hành thì nghe người ta nói lếu láo thôi. Thực hành thì không có sợ, trực diện với bất cứ hoàn cảnh gì, không sợ tâm mình ổn định. Không sợ thì tự nhiên mình có luồng điển hóa độ quần sanh, hổng có lo. Mình cái gì thắc mắc mình cũng giải được hết, giúp người ta được không sao. Cho nên tu nó tiến tới chỗ văn minh tốt đẹp là vậy. Cho nên cái này tôi không cần phải học bùa, học sách gì hết. Cứ việc hành bao nhiêu đó thì tự nhiên nó thông minh ra, tốt. Cũng như Hoàng Sonny bây giờ nó đi khắp thế giới, nó đi Hawaii này kia giúp cho người này người nọ, người ta mời. Mà hồi trước nó không biết chữ dốt mà bây giờ nó giỏi, giải thích mọi sự việc rõ ràng cho mọi người và giúp đỡ người ta tu tinh tấn. Thì nó tu, nó thiền một ngày 6 tiếng đồng hồ, khổ hạnh như vậy đó! Nhờ đâu? Nhờ cái hoàn cảnh vợ con khắc khe với nó, không có tốt với nó, bạn đạo cũng khắc khe khinh thị nó - nó mới buồn nói chuyện với tôi, tôi nói: "Cứ thiền chết bỏ!". Thiền bây giờ cái óc nó sáng ra, nó đi đâu cũng giúp người ta được. Người ta mời nó đi! Tôi nói: "Cứ việc thiền. Người ta thỉnh mình chứ mình hổng cần phải bỏ tiền đi, tự nhiên người ta mời mình". Rồi người này mời, người kia mời nó. Thì do cái công của nó, một kỳ công tiến hóa. Mình xuống thế gian đây mà hổng biết ngày nào chết, hổng biết ngày nào về mà mình hổng bỏ kỳ công làm sao mình lấy lại những cái sự hiểu biết sáng suốt từ trong cõi thanh tịnh mà ra. Mình phải thiền nhiều mình mới đạt được cái thanh tịnh. Đó là cái của báu. Cho nên người ta gặp được cái pháp, những người tu mà gặp được cái pháp tinh tấn vầy là người ta quí lắm, ngày đêm người ta lo người ta thiền, óc người ta sáng, tâm người ta minh, không lệ thuộc bất cứ một cái gì hết. Là văn minh nhất đó là cách mạng tâm thân để tiến hóa, cách mạng tâm linh để tiến hóa tới vô cùng. Ở thế gian này hổng có cái sách đó bán. Mình thực hành mình mới thấy rõ: ma quỷ nó bắn phá nó làm đủ chuyện tui tôi đâu có sao đâu. Mình trực chỉ một con đường trung dung, mình hổng có hại ai, chỉ cứu giúp thôi. Giờ có đêm tôi thiền - ông bận bộ đồ áo võ, áo mão đàng hoàng lấy cái dao đâm đâm chạy tới đâm nhưng mà tôi chỉ có niệm Phật, tôi có làm gì hơn đâu. Tôi bình tâm tôi niệm Phật chập tan mất, thì mới thấy giá trị của NMADĐP. Mà nhiều người niệm NMADĐP dùng cái miệng niệm cho có chừng, niệm cho người khác nghe - cái đó là hổng có hiệu lực "khẩu khai thần khí tán". Niệm bằng cái ý lực, nhận định rõ cái viabration, cái chấn động trong cơ tạng mình nó đều hòa là cái tâm thức mình nó sáng ra. Cứ niệm, nhắm mắt, rảnh rỗi ta niệm NMADĐP rồi lần lần cái óc nó càng ngày càng lớn rộng ra, nó hiểu nhiều chuyện lắm. Có thể chuyển đến nỗi một cơn bão nguy hiểm mà mình thành tâm thanh tịnh chuyển cũng có thể ngưng được. Cho nên cái cuộc vừa rồi ở tại HongKong đó, đại hội Hong Kong đó, bão lên số 8 đó, đóng cửa tiệm hết, tôi kêu: tập trung tất cả mọi người thành tâm cầu nguyện cho cái bão này. Vô phòng hết hổng cho ra ngoài, thiền rồi từ đó nó xuống xuống... còn 2 – 3 hết, mở cửa lại. Hà, hà...Ông chủ hotel hết hồn. Kỳ đó con có đi không? Đó, cho nên cái điện năng của con người hữu ích lắm. Chúng ta tu ở đây anh em hội tụ thiền cái khu vực này cũng được giúp đỡ, cũng được giúp đỡ chớ không phải không đâu. Mọi người thành tâm tu là cái khu vực cũng được giúp đỡ.

280. Hồi trước tới nay, con bao giờ cũng nguyện Nam Mô Ngọc Hoàng Thượng Đế Vô Cực Đại Thiên Tôn rồi mới niệm Nam Mô A Di Đà Phật, con có nên tiếp tục như vậy hay nên sửa lại?

Phải ít nhứt căn bản mình phải tu, mình từ cái xác này động loạn mình phải giải tiến nó trở về Không thanh nhẹ. Lúc đó mình mới tưởng Thượng Đế nó mới có giá trị và mình thấy Đấng Toàn Năng đã làm việc rất nhiều cho quả địa cầu cũng như Thiên giới, thì lòng kính trọng mình thật sự hơn. Chớ còn chứ niệm đại, niệm cái ông lớn nhất, mà quên cái ông nhỏ cũng hổng được, từ nhỏ đi tới lớn mới đúng. Phật là từ con người động loạn đi tới sự thanh nhẹ, quân bình rồi mới tưởng nhớ sự bác ái từ bi của Thượng Đế đã xây dựng cho quần sanh biết bao nhiêu kiếp rồi.

281. Tại sao phải niệm Lục Tự Di Đà mà không niệm câu gì khác?

Bởi vì cái điện năng của Nam Mô A Di Đà Phật như tôi đã nói trong cuốn băng niệm Nam Mô A Di Đà Phật. Đó, là thấy cái chấn động rõ ràng hiện ngay trung tim chơn mày. Vì không có cách gì, mà thay cái chữ khác mà có thể hiện tập trung luồng điển ngay trung tim chơn mày thì cứ việc thay. Mà tôi đã thấy rằng tôi tìm đủ cách không thay được, thành ra tôi mới dùng cái Nam Mô A Di Đà Phật tốt hơn.

282. Thưa Thầy cho biết những động tác chính trong khi hành pháp môn Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp?

Động tác chính là khi bắt đầu thiền thì phải chắp tay. Hai tay chắp lại là 10 ngón hợp lại, âm dương hợp lại thì nó trụ, nó mới hóa. Rồi mới niệm Đấng Tối Cao: *"Nam Mô Ngọc Hoàng Thượng Đế Vô Cực Đại Thiên Tôn"*, Chúa Tể Càn Khôn. Chúng ta niệm là phải tưởng rằng: không có cha mẹ thì không có chúng ta ngày nay, không có cơ hội trưởng thành ngồi đây nói chuyện tu hành. Do đó chúng ta, con người phải biết ơn, phải lập hiếu. Chúng ta niệm câu đó ba lần trước rồi nhiên hậu niệm: *"Nam Mô A Di Đà Phật"*. Nam Mô A Di Đà Phật là gì? Là đi tới thuyết hòa đồng.

NAM là lửa. **MÔ** là không khí. **A** là nước.

DI là phát triển. **ĐÀ** là màu sắc. **PHẬT** là linh cảm.

Tất cả vạn linh phải ở trong cái khối đó, mà cái Tiểu thiên địa này là lục tâm thông. Nam Mô A Di Đà Phật là lục tâm thông của cơ thể này. **NAM:** tập trung ngay chính giữa chơn mày, ở ấn đường này, nhắm mắt xuất ra thấy ánh sáng thì khi chúng ta nói Nam...um... cuối cùng nó trụ ở đó (trung tim chơn mày). **MÔ:** trụ ngay trung tim bộ đầu. Mô là trong cái không mà có, nhắm con mắt chỉ rõ vật vô hình. **A:** là trung tâm ngay chỗ giữa hai trái cật. Chỗ đó cũng có cái luân xa: đó là thận thủy, mà trung hòa thận thủy thì cái luân xa đó mới phát triển, cung cấp trong cái não tủy, mà thủy là điển, điển là thủy mới đem lại ánh sáng, chúng ta mới dòm ngó xung quanh được. **DI:** là giữ bền ba báu linh: tinh, khí, thần. Tinh khí thần trụ rồi là phát triển tới vô cùng, thấy không? **ĐÀ:** ấy sắc vàng bao trùm tất cả. Sau cái trật tự đó thì có cái màu sắc phát quang, các lỗ chân lông chúng ta là "gia dịch" trong thể xác; nó phát quang để giao cảm cả càn khôn vũ trụ, thấy không? **PHẬT:** hay thanh tịnh ở nơi mình. Biết được tất cả những công chuyện "Tứ hải qui gia" là ngay lỗ rún này qui về cái vía. Cái vía thanh tịnh mới làm đều tất cả mọi sự việc và báo cáo cho chủ nhơn ông biết. *"Phật hay thanh tịnh ở nơi mình"* là biết công chuyện của mình thay vì đi động loạn thiên ha, thấy không? Sáu cái này là sáu trung điểm, sáu luân xa là Lục Tâm Thông. Lục tâm bất thông không nói Phật-lý được. Lục tâm thông rồi mới nói Phật-lý. Cho nên phải tu cho trụ hết sáu cái này thì tới giới cao; Nam Mô A Di Đà Phật lại khác, không còn cắt nghĩa như ở đây nữa. Lên trên cao:

Nam Mô là Soi Hồn. **A Di** là Pháp Luân.

Đà Phật là Thiền Định.

Ngồi ở chỗ sơn đình (trán) nầy nó được rút. Đi tới cấp đó là khác rồi. Rồi qua một cấp khác nữa, không thể cắt nghĩa được vì trình độ của những người tu chưa tới đó. Nếu đi tới trình độ ở sơn-đình định cũng là bắt đầu học khá rồi. Tới đó tự nhiên không cần phải có minh sư dẫn dắt nữa, tự nhiên mình học và tiến hóa. Cho nên đây chưa có người tới trình độ đó, không thể giải thích quá cao, sẽ làm lộn. Tại sao? Là con người, ai cũng nóng hết: "Tôi muốn đắc pháp, tôi muốn tới nơi", mà làm lộn là khùng. Thành thử không dám cắt nghĩa cái chiều sâu ở chỗ đó nữa, vì chính thể xác chưa thức, hồn chưa trụ mà cắt nghĩa quá cao thì làm sao chứa đựng được? Mà lòng tham dục của con người muốn đi tới đích thì đâm ra làm bậy, thử một cái là hư. Bởi vì đâu có ai kiểm soát, nó có thể hư. Cho nên chỉ giới hạn tới chỗ đó, cho biết tới đó cũng đại phước đức rồi, đi tới chỗ giải thoát rõ ràng.

283. Có thể nào dùng câu niệm nào khác để thay thế cho Lục Tự Di Đà không?

Không! Với kết quả tôi đang hành và đã tìm ra thì tôi thấy rõ chỉ có Lục Tự là đầy đủ nhất. Tôi trước kia đã chống niệm Lục Tự Di Đà. Tôi nói rằng; ông Thích Ca ngu, tại sao nói Nam Mô A Di Đà Phật mà không nói một, hai, ba, bốn, năm, sáu cho gọn, cho tất cả mọi người, không kỳ thị đạo pháp mà người ta dễ học hơn. Nhưng từ chỗ tôi chê Thích Ca ngu muội mà bây giờ tôi mới thấy rõ là tôi ngu muội. Tôi tu rồi, tôi khai thông ngũ tạng, ngũ kinh tôi rồi, tôi niệm tôi mới thấy rằng: chữ Nam...u...m... rốt cuộc qui tụ ánh sáng ngay chỗ trung tim chân mày. Nếu tôi nói "một" thì không bao giờ qui tụ được. Lúc đó, tôi mới nhận thấy tôi ngu hơn Thích Ca. Cho nên Thích Ca đã khôn hơn tôi biết bao nhiêu ngàn năm, bao nhiêu triệu năm. Tôi thấy rõ: tôi thấy bây giờ tôi còn thiếu, thiếu, thiếu... rất nhiều. Khi tôi biết được rồi, tôi biết được Ngài rồi, tôi biết được chiều sâu của hào quang rồi, tôi thấy mình không bằng góc nào. Cho nên phải càng ráng tu hơn và thực hiện nhiều hơn về điển giới. Chứ trước kia tôi cũng chê, cũng như những người thế gian bây giờ thường nói: *"Ôi! Tôi Thiên Chúa giáo, làm sao tôi tu Phật giáo mà bắt tôi niệm Nam Mô A Di Đà Phật"*. Mà thật sự, Nam Mô A Di Đà Phật là văn minh về điển quang trong cơ tạng con người, nói tới đâu kết cuộc chạy tới đó. Thì các bạn cứ thử: "Nam...u...m...", nó có cái um đàng sau, mà nói "một" là khác. Lấy âm thinh thôi và có bằng chứng rõ ràng là điển quang khai triển. Cho nên điển quang con người, người nào cũng có. Ở thế gian nó là nhân điển (điện), mà bây giờ chúng ta tập trung lên thì nó sáng suốt kêu bằng điển quang. Đó, cho nên những người bên Thiên Chúa giáo cũng chấp về Nam Mô A Di Đà Phật. Mà những người đang đọc Nam Mô A Di Đà Phật cũng không hiểu nguyên lý Nam Mô A Di Đà Phật, vì không chịu thực hành để tiến và không có thắc mắc. Vì họ muốn tìm tới Đức Thích Ca và họ muốn gần Ngài, muốn gần chư Phật chư Tiên, chỉ ỷ lại nơi Ngài cứu độ mà thôi, không chịu thực hành. Cho nên những người thực hành khác hơn là những người không thực hành. Cũng như một người làm bánh mà biết thực hành làm bánh, thì ông thợ đó chắc chắn hơn là cái ông nói lý thuyết, chưa chắc gì ông làm ra cái bánh, thấy chưa? Cho nên bây giờ cái đạo ở đây cũng vậy; chỉ có một số lý thuyết thôi, thực hành không có, rồi cứ căn cứ dựa trong kinh sách đó mà nói làm mất thực chất thiên nhiên. Ngược lại phải làm gì? Kêu bằng: ỷ lại, quì lạy, nhờ Ơn Trên hộ độ. Mà ngược lại Bên Trên nói rằng: *"Ta đã khổ cực ngày nay mới được giải thoát"*. Hỏi thử Thích Ca; giàu có như vậy, sang trọng như vậy mà tự bần cùng hóa như vậy, chắc có cái gì hay hơn Ngài mới đi tìm, chứ Ngài cũng văn võ toàn tài, Ngài đâu ngu hơn chúng ta. Ngài tìm ra cái hay hơn là đời đời bất diệt, là hào quang vô tận, cho nên Ngài mới đi tu. Còn chúng ta không tìm chúng ta, chính thể xác của ta. Ngài là ta mà! Khi Ngài đi, Ngài nói: *"Phật tức tâm"* mà. Thì tâm ta là Ngài. Tại sao chúng ta không tìm Ngài trong ta mà chúng ta đặt ngoài lề nội thức của chúng ta? Vậy chứ ta khi thị Thích Ca hay ta tôn kính Thích Ca? Ta đắc tội với Ngài hay là chúng ta hòa tan với Ngài? Cho nên quí vị ý thức rồi mới thấy rõ hơn. Cái con đường sai lầm đó tôi đã sai từ trước, bây giờ tôi mới tìm ra, tôi mới thấy tôi ngu rõ ràng; chưa tiến hóa, chưa tiến bộ, còn phải học. Tôi được đại phước đức là tôi biết điển giới để tôi đi tới. Cho nên có điển rồi mới biết rằng: mình là vô cùng, còn chưa có điển chưa biết. Cho nên họ tu khổ, họ sai lầm vì những người chưa có chịu thực hành mà đi tới mà thôi, chứ còn cái giáo lý rất đúng, hành không có mà thôi! Bây giờ chúng ta hành đúng, chúng ta không bị cái tội lợi dụng: *lấy sự thông minh lợi dụng Đấng trọn lành*. Thờ hình ảnh cho đẹp là giới hạn quyền năng tiến hóa của

Thích Ca mà thôi, thờ hình Quan Âm cũng giới hạn quyền năng tiến hóa của Ngài mà thôi! Chứ kỳ thật chúng ta phải rước Ngài vào tâm. Vì ở đời; chùa miễu cũng là một điều tốt, điều lành để gieo cái gương lành tại thế. Nhưng phải nhắc thêm một câu rằng: làm sao rước được những Ngài đó vào tâm, đừng để các Ngài ở bên ngoài mà sai lạc. Cho nên cái kinh tế của sự sinh sống, của nhân quần hiện tại tại thế thì nó đang biến chuyển, biến hóa vô cùng. Trong cái sự biến hóa đó, một là *thần thánh hóa*, hai là *thương mại hóa*. Thì trước mắt quí vị, tâm thức quí vị cũng thấy *thần thánh hóa* và *thương mại hóa*. Cho nên chúng ta phải rước vào tâm chúng ta mới giải quyết được. Nếu không rước vào tâm, không bao giờ có cơ hội giải quyết vấn đề đó. Sự sai lầm của con người hiện tại rất nhiều mà chính ta cũng có trong đó, chứ không phải chỉ những người khác đã sai lầm mà thôi đâu. Không đâu, chúng ta có, mọi người chúng ta đều có. Chính tôi, bản thân tôi cũng bị trong đó. Bây giờ tôi bước ra được, tôi mới kêu gọi mọi người tự rước những vị đó vào tâm. *"Phật tức Tâm"*. Không có khối óc con người đâu có ai chứng minh Phật, không có khối óc con người ai chứng minh Thượng Đế, không có khối óc con người không ai tưởng nguyện tới Chúa đâu! Chúng ta có tất cả nên đem vào tâm để học và tiến.

284. Theo như trong Tôi Tầm Đạo 7 thì việc niệm Lục Tự Di Đà bằng tiếng Phạn diệu dụng hơn. Thưa Thầy có đúng như vậy không?

Theo kinh nghiệm của tôi thì tôi không đồng ý cái đó. Bởi vì tôi thấy rằng; cái con đường đi của tôi chỉ có Nam Mô A Di Đà Phật đi tới thôi, thực sự hơn. Bởi vì Nam Mô A Di Đà Phật có ý nghĩa để cắt nghĩa, còn tiếng Phạn không cắt nghĩa nổi. Thành ra con người ta học cái gì mà không ý thức được thì không nên nhét vào trong đầu óc của họ, bởi vì người ta không có chỗ chứa. Còn cái nào mà người ta ý thức được người ta mới chứa, mới hòa tan. Đừng kêu gọi người ta đọc những cái gì không hữu ích, không thật sự tiến hóa. Cái đó tôi không đồng ý.

Như vậy Thượng Đế nói sai?

Thượng Đế nói về cái đường lối bên đó và những cái văn học bên đó mà thôi. Những người biết được tiếng Phạn thì hữu ích, còn những người Việt Nam ở đây không biết tiếng Phạn không nên dùng những câu đó vì không rõ rệt.

285. Mình chỉ niệm Lục Tự Di Đà ở trên đỉnh đầu hay là cần niệm ở trên sáu luân xa?

Bởi vì người ban đầu mới tu phải ý thức nguyên lý của Nam Mô A Di Đà Phật như tôi nói ở bên trên. Rồi mới niệm trên đỉnh đầu ngay trung tim bộ đầu là tại sao? Bởi vì *"Vạn giáo phải qui nguyên, vạn linh phải hội tụ"*, nên niệm ở trên trung ương tốt hơn.

286. Nếu người không niệm Lục Tự Di Đà, chỉ Soi Hồn, Pháp Luân, Thiền Định thì có khai mở sáu luân xa được không?

Bởi vì Soi Hồn, Pháp Luân, Thiền Định là niệm Lục Tự Di Đà đó! Rốt cuộc rồi cũng phải niệm, bởi vì cái Soi Hồn là Nam Mô, răng kể răng co lưỡi, và Pháp Luân là Di Đà, rồi Thiền Định là Đà Phật, có gì đâu! Khi thiền thì nó phát quang ra và nó hiểu nó. Chỉ có bấy nhiêu đó thôi!

287. Niệm hồng danh Cha để khai mở cái gì ở trong bản thể mình?

Niệm hồng danh Cha là để mình biết rằng: mình nguyên lai bởi Cha, nguyên lai bởi Đấng Tạo Hóa, nguyên lai bởi hào quang vô cùng tận. Chúng ta là hào quang.

288. Có người niệm Lục Tự Di Đà hay là niệm hồng danh Cha, khi thì cảm thấy thanh thản, khi thì giao động, mặc dù có co lưỡi, răng kể răng và tập trung ý chí ở Hà Đào Thành (đỉnh đầu) mà vẫn không hết. Đó là do điển lực trong mình chuyển sang tầng số khác hoặc là do trược điển xung lên?

Bởi vì cái trật tự chưa có điều hòa ở bên trong. Bởi vì Thất Trùng La Võng ở trong đó bảy lớp gân, và những Hàng Thụ trong đó chưa có trật tự thành ra bấn loạn. Và những người tu có thực hiện về điển mà lên từ một giới thì thấy bấn loạn. Bấn loạn là gì? Là bỡ ngỡ khi bước lên một giới mới, nó thấy nó động loạn. Rồi một thời gian hòa đồng rồi lại yên, yên rồi lên chỗ khác nó cũng chán ngán. Cho nên người ta khuyên: *"Tu nhất kiếp, ngộ nhất thời"* là đừng chán, đi tới nữa, nó sẽ qua. Bởi vì mình vượt tới mức điển quang, thấy mỏng như vậy mà mình qua được. Rồi thấy bấn loạn, nhưng cương quyết qua rồi đi tới chỗ thanh thản. Bây giờ chúng ta mới bước tới đây, mới vô trong căn phòng này ngồi, chúng ta thấy không có yên. Nhưng mà ngồi một lúc rồi thấy cũng như nhà chúng ta. Đó là quen và chưa quen mà thôi!

289. Có người niệm Nam Mô A Di Đà Phật, khi thì cảm thấy thanh thản, khi thì cảm thấy dao động. Mặc dù có răng kể răng, co lưỡi và tập trung ý chí ở Hà Đào Thành. Nhưng vẫn không hết, đó là do sự biến chuyển điển quang ở trong mình hay là do trược điển tung lên?

Cái luồng điển trung ương chưa liên hệ với luồng điển cái của Vũ Trụ thành ra khi nặng khi nhẹ. Nếu mà chúng ta dầy công thường niệm như vậy, thì nó liên hệ với luồng điển cái của Vũ Trụ, thì lúc nào chúng ta tưởng tới cũng thanh nhẹ hết. Cho nên kêu bằng tịnh, tới đó là tịnh rồi, xuất phát đó là tịnh, thanh tịnh.

290. Kính xin Đức Thầy minh giải: – khi niệm Lục Tự Di Đà:

a – niệm theo băng niệm của Thầy

b – niệm theo nguyên lý của 6 chữ NMADĐP

c – niệm theo âm ba của NMADĐP

Niệm như thế nào để có nhiều kết quả?

Ý niệm chứ không phải khẩu khai. Ý niệm mới phát triển được thực chất, "khẩu khai thần khí tán"; tức là thần kinh sẽ suy yếu. Ý niệm thì thần kinh sẽ mạnh lên và quân bình.

291. Thầy nói niệm Phật thì dễ, nhưng nhớ nguyên lý Nam Mô A Di Đà Phật (NMADĐP) mới khó. Nhớ nguyên lý là nhớ làm sao?

Phải niệm Phật cho quen thành một tập quán tốt. Khi nhớ trên bộ đầu thì không còn nhớ cái nào khác ngoài nguyên lý NMADĐP, sẽ đạt tới cách nhìn và hiểu tận tình nguyên lý NMADĐP. Mỗi mỗi một cử một động ở thế gian nầy đều nằm trong nguyên lý NMADĐP. Tâm thức tự nhiên và hồn nhiên bừng sáng và hiểu rõ vạn sự trên đời là không. Rất dễ quán thông và an nhiên tự tại. Phải hành mới thấy, lấy lý không bao giờ với tới. Cần thực hành để tự đạt lấy sự quân bình trong nội thức thì mới biết được giá trị của tự nhiên và hồn nhiên là gì.

292. Thầy nói nhớ khó hơn niệm. Như vậy thưa Thầy có phải nhớ là nhớ

nguyên lý NMADĐP hay là nhớ thinh âm của NMADĐP?

Nhớ nguyên lý của NMADĐP. Vạn sự trên đời là không, tâm thức mới được quân bình và sáng suốt, phạm vi kiến thức sẽ rộng hơn. Nhớ nguyên lý NMADĐP khó hơn niệm Phật. Người đời rất dễ bị quên, cho nên băng NMADĐP đã nhắc người niệm Phật phải rõ nguyên lý NMADĐP mà hành pháp.

293. Tác dụng của mỗi bước chân đi một niệm hành là gì?

Một bước chân đi một niệm hành là mỗi di động của người tu phải hướng thượng từ bước một, nhiên hậu mới khôi phục được sự tự nhiên và hồn nhiên.

294. Niệm Phật 6 chữ thấy dễ mà làm sao con thấy khó quá. Con biết Thầy đã giao chìa khóa, bây giờ con tự mở lấy. Mà hơn 10 năm con cố gắng mở mà mở chưa đúng ổ khóa, tại sao?

Muốn niệm Phật mình phải bớt thị phi để cái lưỡi nó dịu lại mình co lưỡi mới được. Mà vừa niệm Phật hai ba câu nói chuyện lẻo lẻo cả ngày nó chỉ có động thôi. Rước động nhiều hơn tịnh làm sao khai mở được? Niệm Phật phải thành tâm niệm Phật. Phải nhớ là ông Phật trước kia cũng nhờ luồng điển đó mới khai tâm mở trí. Bây giờ chúng ta thành tâm hướng về Ngài và thực hành như vậy thì chúng ta mới tiến triển tốt.

295. Con ngồi thiền lúc nào cũng niệm Phật, cố gắng trụ lên trung tim bộ đầu, vậy thì động rồi làm sao thả lỏng ý chí, buông bỏ tất cả mọi sự việc và dỗ ngủ như trong sách dạy được?

Niệm Phật là chỉ niệm 3 lần rồi ngồi thiền chớ không phải niệm hoài. Trường hợp niệm hoài là cảm thấy trong người động mới dùng NMADĐP giải mà thôi.

296. Trong khi công phu trước khi đi vào Thiền Định, con thường niệm Phật theo lối Thầy niệm, con cảm thấy toàn thân con ấm áp, riêng tại ngực và lưng thì thấy nóng rang. Con ngưng niệm Phật thì một lúc hết nóng. Như vậy có phải con hành pháp không đúng không? Xin Thầy minh giải.

NIệm Phật là nó chạy đều, nó càng ngày càng chạy, càng lúc niệm Phật là định thần và ấm áp, tốt, không có cái gì sợ hết. Tiếp tục niệm đi và phải cố gắng làm Pháp Luân thì mới giải được trược ở trong tâm, trong ngực không có bị nóng nữa.

297. Khi mà con làm mệt hay gì đó là nhiều khi con vừa tịnh tâm niệm Phật thì nó bị lạnh, nó rát rát tim. Thường thường mà niệm xong một hồi mà nó quân bình lại thì nó hết?

Nó hút lên trên bộ đầu, nó hút trên bộ đầu nó giải. Ở trong bộ tim mà nó rát, đó là cũng có bị độc tố. Phải coi vấn đề ăn uống nó có cái gì? Không nên ăn đồ mỡ, đồ cholestérol nhiều, coi chừng ống tim nghe không?

298. Tại sao khi niệm Phật trong đầu bị tức như muốn nứt ra?

Cái đó là cái điển nó chưa thông. Cứ tiếp tục làm đi nó sẽ thông. Rồi chúng ta mới lấy cái kinh nghiệm từ... mà nó tức và nó hết tức. Lúc đó chúng ta mới phổ biến cho quần sanh được. Có kẹt có thông mà có hành mới là người đóng góp. Kẹt, thông mà sợ không hành là không bao giờ tương lai chúng ta đóng góp được chuyện gì hết.

299. Khi niệm Phật con cảm thấy người nóng trước ngực, sau lưng, như thế tốt hay xấu?

Niệm Phật phải buông thả tất cả, dùng đỉnh đầu nhớ đấng Từ Bi A Di Đà Phật từ từ trong thanh nhẹ. Chứ không nên lo nghĩ việc đời, lo nghĩ nên nó mới tạo nóng trong người. Niệm đúng thì buông thả tất cả hướng về không. Đó là đường lối tự giải và tự cứu. Tuổi lớn cần cẩn thận về sự ăn uống. Ăn nhẹ và dễ tiêu thì luồng điển sẽ được thanh nhẹ, dễ khai mở hơn. Ngược lại ăn mặn và dầu mở nhiều thì sẽ tạo trược, khó tiến về không. Khi niệm Phật nhớ uống một ly nước lạnh.

300. Trong cảnh chiêm bao con có nên niệm Phật lớn tiếng hay là niệm thầm trong ý?

Niệm trong thanh tịnh. Càng thanh tịnh càng sáng, càng thanh tịnh càng nhịn nhục; bất tứ ai phá, chặt đầu mình, mình cũng thanh tịnh mà thôi là được tự cứu; không khác gì mình qua một đốm lửa, bên kia là thấy có Phật đứng cười. Đừng sợ khổ, vượt khổ là tới Phật, không chạy đâu hết. Vượt khổ mới tới Phật, dũng mãnh đi, không sao đâu!

301. Có lúc con nằm chiêm bao, con biết con đang chiêm bao và con niệm Phật thì cảnh trong chiêm bao biến mất. Có lúc con chỉ dẫn những người trong chiêm bao niệm Phật thì họ niệm theo. Có lúc con chỉ họ niệm Phật thì họ nói: "Biết rồi, Nam Mô A Di Đà Phật chớ gì, nói hoài". Xin giải thích giùm con.

Niệm Phật của Vô Vi rất rõ ràng. Nguyên lý NMADĐP vạn sự trở về không là thanh lọc. Chiêm bao là luồng điển trong cơ tạng không đồng nhất mới biến thể nó thành chiêm bao. Nó đụng cái nó biến cảnh này, đụng cái nó biến cảnh kia, đụng cái nó biến cảnh nọ, mình tưởng là thật. Không phải vậy! Thật là trực giác phát triển, nhắm mắt thấy rõ ràng như vậy; ánh sáng thực chất của bên trong đi ra. Lấy cái gì tạo thành cơ tạng các bạn? Nguyên lý của Trời Đất là một luồng điển ánh sáng, thanh quang từ từ ban chiếu xuống thế gian hội tụ thành cơ thể tròn trịa. Đó là điển thôi! Mà chúng ta làm sao lại có ánh sáng? Chúng ta mượn cái điển bên ngoài, làm Pháp Luân Thường Chuyển giải lần cái trược khí qua tiểu tiện đại tiện và lỗ chân lông, nhiên hậu mới hội nhập với cái luồng điển của ngũ tạng hợp lại thành ngũ sắc ngũ quang, huyền sắc huyền quang... ánh sáng ra ngoài là gốc gác của ngũ tạng. Mà chúng ta chịu Soi Hồn thì tinh khí chúng ta trụ. Cho nên những người không có chồng, không có vợ mà biết tu thì khí tinh trụ, tinh ba càng ngày càng sáng suốt. Chớ ta nhờ luồng điển đó hình thành thành thể xác, bây giờ luồng điển đó hướng thượng đi lên thì chúng ta hình thành cái gì? Phần hồn rất rõ ràng, đi đứng nhẹ nhàng hơn thế gian và có thể bàn bạc với cõi trên rất tiện sau khi chúng ta hành đạo.

302. Ông Xã nhà tôi không có tu theo pháp thiền nầy, nhưng tôi khuyên ông ấy nên niệm Phật. Ông ấy nói rằng: "Ban ngày niệm Phật thì hôm đó bị nằm mơ thấy ác mộng như là bị bắt, bị đánh đập v.v...Còn hôm nào không niệm Phật thì có giấc ngủ bình thường". Xin thầy giải đáp giùm.

Nhờ niệm Phật mới thấy được nghiệp chướng của chính mình. Cần ăn năn tu luyện mới giải được nghiệp chướng ở tương lai. Nghiệp lực vì bám sát trong thần kinh hệ, nên cần phải niệm Phật. Thường niệm, vô biệt niệm mới giải được nghiệp. Thành tâm tưởng Phật sẽ được cứu, bằng không sẽ tự đọa mà thôi.

303. Tu Vô Vi nhưng vẫn nghe bên tai tiếng đọc kinh Công Giáo là tại sao? Và niệm Phật vẫn còn nghe và làm thế nào để đừng nghe?

Niệm Phật đứng đắn thì sẽ giải được trược khí. Khối thần kinh sẽ mạnh lên, sẽ không còn nghe kinh kệ hay lý lẽ gì từ bên ngoài vọng đến. Chỉ có tự xuất phát thì mới khai triển được chơn ngôn tận độ ở tương lai.

304. Niệm Phật trong nhà vệ sinh có mang tội bất kính không?

Niệm Phật trên đỉnh đầu dù ở chỗ nào cũng hướng về Trời Phật là được.

305. Khi ngồi thiền hay lúc niệm Phật mà nghe trên đỉnh đầu có tiếng o o thì con có nên theo tiếng đó mà đi không?

Tiếng o o là do luồng điển trong gan xuất phát ra, không cần lưu ý. Giữ tâm thanh tịnh còn hơn là nghe tiếng bất cứ từ đâu đến.

Trạng thái trên có phải là do nhờ nguyên lý Nam Mô A Di Đà Phật không?

Do bộ gan xông lên. Và cũng do Nam Mô A Di Đà Phật khai mở ra, càng ngày sẽ cảm thấy lớn rộng.

306. Khi ngồi niệm Phật trên bộ đầu rút xoáy mạnh, thấy trung tim chơn mày phát ra một cục sáng như đèn pin dọi đi xoáy từ trung tim chơn mày ra khoảng 3 mét. Con sợ quá phải gồng người lại.

Đó là rất tốt! Con nên nuôi dưỡng dũng chí thực hiện cho kỳ được, càng ngày càng xa thì trí con sẽ được sáng thêm. Cương quyết đêm đêm thực hành trong trật tự sẽ có kết quả tốt ở tương lai. Không sợ chết là đứa con cưng của Thượng Đế.

307. Khi niệm Phật, con định trên đỉnh đầu thấy có cái sức hút, chỗ này nó mát. Mà khi con chuyển theo mấy luân-xa con thấy có cái cảm tưởng là; những chỗ đó nó nhúc nhích như điển nó chạy theo. Khi chuyển vòng xuống bụng thì con nghe như được âm thanh trong đó niệm Phật, nhưng vài giây thì bụng nó nóng và cái đằng sau cật đó nó cũng nóng. Con không chuyển nữa, con chuyển lên đỉnh đầu thì bụng nó mới hết nóng.

Đi lên được trên đỉnh đầu nên lên đỉnh đầu, đừng có cho chạy lòng vòng nữa. Lên được đỉnh đầu cứ để đỉnh đầu chạy. Lòng vòng chạy 6 luân-xa đó là lúc mới tu, để cho lục căn anh niệm được khai mở lục tâm. Chớ không phải là mê tín, để người ta thức tâm là người ta đương làm cái chuyện khoa học huyền bí ở trong nội tạng mở ra, mở để tiến. Khi mà nó trụ trên đỉnh đầu rồi là xong. Mình phải thường nhớ trên đỉnh đầu.

308. Có lần khi niệm Phật, con thấy trước mặt một con cọp, sáng đẹp và hiền hòa, là nghĩa gì?

Cái đó là dục tính của mình, giải ra được rồi. Cọp là dục, cho đàn ông, khi họ gặp đàn bà cũng như là cọp muốn ăn luôn thịt người ta nữa.

309. Khoảng 6 giờ chiều đến 10 giờ tối, con bị rút bộ đầu nhiều lắm, hay mỗi lần con để ý lên đỉnh đầu niệm Phật thì nó rút liền như vậy có tốt không Thầy?

Người tu Vô Vi tu đúng đường thì bộ đầu mới rút. Nếu làm không đúng đường, pha pháp này pháp nọ thì sẽ làm yếu khối óc. Không dốc lòng tu học có thể chán nản giữa đường đi, bỏ pháp chết thành ma quỷ không thể tự cứu được. Bộ đầu rút mới giải tỏa được sự phiền muộn sái quấy trong nội tâm. Bộ đầu rút thì càng sáng suốt minh chánh, không có gì trở ngại hết.

310. Sao lúc sau nầy toàn bộ đầu mát lạnh bất cứ lúc nào, khi niệm Phật cũng như lúc không niệm Phật?

Đó là luồng điển đã hướng thượng thường trực và đang học hỏi trong cơ tiến hóa.

311. Sau một thời gian công phu và niệm Lục Tự Di Đà, thanh điển tụ lại rất nhiều tại trung tim bộ đầu, sau đó tập trung tại trung tim chơn mày thì thấy thanh điển từ bộ đầu dồn sang bí huyệt nầy và luân xa nầy hoạt động mạnh, công phu thấy nóng rực nơi đây và toàn thân được ấm áp. Như vậy đúng với kinh A Di Đà dạy, ta có nên hằng ngày niệm Phật mà tập trung thanh điển trước Hỏa Luân Xa không? Vì thấy nó trụ tại đó. Tu theo Pháp Lý Vô Vi bộ đầu ngày càng nở bự và tròn trịa hơn xưa. Khi xưa có tóc đội nón vừa vặn mà nay mấy cái nón đó đội chật hết, dù không có tóc cũng chật. Điều nầy làm con rất kinh ngạc. Thành thật cảm ơn ân sư.

Luồng điển phát triển đi lên, hội tụ được thì bộ đầu đổi khác – đó gọi là hào quang. Mang xác làm người nhưng mà đầu óc không phải người thường, lúc nào cũng có thể tiếp xúc với Tiên giới và chuyển ra nhiều nguyên lý thanh cao, tâm thân an lạc, tự tu tự tiến sẽ cảm thấy sung sướng là vậy. Nếu nhờ tha lực sẽ không được luồng điển chuyển chạy và dồn trụ vào trung tim chơn mày. Đó gọi là pháp lực. Càng tu nơi đó sẽ càng mạnh và sáng ra, thuyết lý đâu vào đó rất có trật tự, tánh tình thay đổi hẳn, không còn bê bối như xưa, đụng đâu hiểu đó. Nội khoa tâm lý ổn định phát triển trong thanh tịnh giới.

312. Trong lúc thiền cũng niệm Nam Mô A Di Đà Phật?

Các bạn làm chậm thôi, mà khi nó trụ lên trung tim bộ đầu rồi thì không có cần niệm nữa, nhớ rồi lúc đó không cần niệm. Nhớ NMADĐP ngay trung tim bộ đầu, mà nó rút rồi thì chỉ có nhớ đó thôi! Nó nhanh gấp triệu lần anh niệm. Nhớ nó anh hơn, còn niệm là anh phải nhớ rồi mới niệm, nó phải chậm hơn. Tới lúc mà mình niệm lên tới đỉnh đầu và mình nhớ NMADĐP nhanh gấp triệu lần anh niệm.

313. Thưa Thầy, trường hợp của con, mỗi lần con kề răng co lưỡi niệm thì nó rút dữ lắm!

Đó, nhớ chỗ đó, anh niệm chỗ đó đi! Nhớ, sau nầy nó quen rồi, nó nhớ rồi, nó nhớ rồi anh mới thấy rõ cái hào quang của anh nó hòa đồng. Cho nên anh Minh dùng cái ý niệm chớ không phải kêu người ta mở miệng niệm đâu! Cái ý niệm, niệm... niệm... niệm nhanh nó rút cái đầu anh đến khi mà anh nhắm con mắt anh niệm nó rút... rút... đi lên. Đó nó nhẹ, là những người tu mà được rút thì đi tới chữ "nhớ" nó còn nhanh gấp triệu lần niệm. Đó là đi tới chỗ hào quang rồi mở.

314. Mỗi lần con niệm Phật thì con thấy giữa 2 chân mày thật là mát. Ở trên trán hoặc là ở trên bộ đầu, ở sau lưng giữa 2 trái thận cũng thật là mát. Như vậy là thế nào?

Đó, nó nằm trong cái NMADĐP tôi cắt nghĩa hồi nãy đó! À, cho nên phải nhớ cái đó để giảng cho những người kế tiếp. Người ta muốn tu mình phải cắt nghĩa cái nguyên lý của Nam như thế nào – Mô thế nào – A thế nào – Di thế nào – Đà thế nào – Phật thế nào mà

chính mình đã hành và phát triển đạt được như vậy. Chỉ có những người kế tiếp cái đường lối tu thực hành và phát triển đạt được như vậy. Cho nên chỉ cho những người kế tiếp cái đường lối tu thực hành để họ đạt tới chỗ đó. Cái chỗ đó là cái chỗ hạnh phúc của nội tâm, hết buồn.

315. Khi con cắn răng, co lưỡi niệm Phật, cái lưỡi nó đánh nhịp đều đều phát ra tiếng kêu, người đứng gần có thể nghe thấy. Thưa, triệu chứng này tốt hay xấu?

Đó là trược. Cần làm PLTC nhiều.

316. Vấn đề người ngoại quốc niệm Nam Mô A Di Đà Phật và niệm Na Mô A Mi Ta Ba, Thầy đã không đồng ý với Cha. Vậy chúng con nên nghe theo lời Cha hay nghe theo lời Thầy? Cha và Thầy ai đúng?

A Mi Ta Ba đó là tiếng Phạn nhưng mà người ngoại quốc có thể áp dụng. Còn vấn đề Nam Mô A Di Đà Phật là chính bản thân của tôi đã thực hành và tìm ra rõ rệt trong thực hành và tự chứng nghiệm nó như vậy. Cho nên có một số người ngoại quốc cũng có đã niệm A Mi Ta Ba và cũng có nghiên cứu về Nam Mô A Di Đà Phật thì kết quả của Nam Mô A Di Đà Phật nó có thực triển hơn và xác nhận rõ luồng điển hơn. Thì thấy những cái gì mà hữu ích và giúp được cho người thì những người đó nên thực hành, trong cái thực hành tìm ra mới là có giá trị. Còn vấn đề cao siêu ở Bên Trên thì sau này thực hiện được Nam Mô A Di Đà Phật. Vì họ muốn tu, họ phải bước vào trong thềm đó để nghiên cứu cái chấn động lực của luồng điển mà họ biết nghiên cứu chấn động lực của 6 luồng điển đó là họ sớm đạt hơn. Cho nên tôi ước mong rằng mọi người ngoại quốc bằng lòng nghiên cứu về NMADĐP để tìm sâu rộng hơn cái chấn động lực của 6 luồng điển là Lục Tâm duy nhất. Còn nếu mà họ không thể niệm được, họ cũng có thể niệm Ta Ba – đó là cái niệm mà không hiểu nghĩa, niệm mà không biết nguyên lý thì chắc họ sẽ chán hơn chúng ta. Cho nên đằng này chúng ta thực hành và tìm ra luồng điển thì nên cống hiến cái phần mà chúng ta đã và đang thực hành.

317. Con thì con thấy khi con niệm trên đỉnh đầu nó có cái lực hút ở trên mà niệm ở đây nó cũng tập trung ở đây (trung tim chơn mày). Như vậy theo ý Thầy thì con niệm ở đâu?

Con bây giờ niệm ở ngay trung tim (đỉnh đầu) đi, ngó ngay đây được rồi (trung tim chân mày). Cái ý thì mình ngó đây (trung tim chân mày) nhưng mà niệm thì niệm ở chỗ này (trung tim đỉnh đầu), vậy thì được rồi. Cứ niệm Nam Mô A Di Đà Phật chỗ đó. Cái đó là chỗ "mật pháp" quan trọng, tới ở chỗ đó là hổng có ai xâm nhập được hết và lòng từ của mình nó phát khởi ngay chỗ đó.

318. Khi con áp dụng NMADĐP để trụ tâm, niệm chậm chậm, khi vào trạng thái khi mê khi tỉnh thì con thấy trước mặt con có một miếng kiếng chiếu ngược lại mình mà trong đó hiện ra nam có, nữ có mà những người không quen biết. Xin Thầy chỉ cho?

Cái đó là anh bước vào Minh Cảnh Đài, chỗ mà trong đó là vạn linh của anh đó, ứng hiện vậy thôi, nhưng mà anh không có quen với ai hết, không có quen với mặt nào hết! Vạn linh, mỗi một bộ phận của anh là 250 vị tì kheo, tổng cộng 1250 vị tì kheo. Trong cái cơ tạng, anh thấy biết bao nhiêu mặt mà không quen, lạ kỳ không quen một người nào, nó ở trong mình, rồi sau này anh mới lắng tai, tới giờ công phu thì anh nghe nó niệm Phật để rồi lúc đó anh mới thấy cái đèn bạch lạp đây nó bừng sáng lên. Cái bàn thờ mình nó có đầy đủ hết. Mọi người dậy công phu thì anh khỏi cần đồng hồ, không cần đồng hồ dậy là 12 giờ hay là 1 giờ, trễ lắm là 1 giờ!

Giải Đáp về CÁC PHÁP HÀNH THÊM

319. Kiếng Vô Vi có tương đương với bàn thờ Đức Quan Thánh Đế Quan Công hay không. Nhà con đã có kiếng Vô Vi nhưng muốn thờ thêm Đức Quan Công có được không?

Đức Quan Công không bao giờ vô nhà, mà chứng tâm mọi người thôi. Người tu đắc đạo là lúc nào cũng ánh sáng ban chiếu cho nếu mà mình hướng tâm về họ họ ban chiếu, chớ không có vô nhà mình mà mua cái hình vậy tốn tiền hình hổng có ích gì hết, rồi con ma nó dựa lên nó nói: *"Tao là Quan Thánh!"* nó hành mình á. Chứ nhiều người bị nói: *"Tôi thờ Quan Thánh kỹ quá mà ngày nay con ma nó nhập xác không chịu xuất, cúng hoài nó cũng hổng xuất"*, thì mình rước nó vô nó chiếm chớ có gì đâu.

320. Xin chỉ rõ cách để kiếng Vô Vi, vì nghe chú Sáu Luân bảo: "Kiếng gắn trên trần nhà và kiếng xa tường lối 40^0 , kiếng chiếu xuống đất, nhiều kiếng Vô Vi đều lên như vậy"?

Kiếng Vô Vi tôi đã nói nhiều lần, ở đây chúng ta làm kiếng Vô Vi là thấy học cái sự trong lành của Trời Đất mà tu và hướng về sự quang chiếu của mặt trời để dẹp bớt ma quỷ tà khí có thể ẩn núp trong đó mà hoành hành gia cang. Cho nên bạn đạo đã làm kiếng Vô Vi và quì lạy kiếng Vô Vi là kiếng Vô Vi là sự trong lành của Trời Đất để giải tọa sự trược ô trong cơ tạng và giúp cho con tim nó mạnh khỏe. Cho nên nhiều người đã lạy kiếng Vô Vi, ngày nay con tim khỏe và tốt lắm rồi. Còn nói kiếng Vô Vi là cao cả, cất cho thiệt xa, đừng có ai nhìn. Cái đó là chuyện mê tín, hổng phải vậy! Để khai triển trực giác của hành giả là đứng đắn. Còn ôm lấy cái chuyện ngoài mà không hiểu và cung kính cho cái đó là một, tôi hổng bao giờ tiến tới là suốt đời không bao giờ hiểu đạo là cái gì. Đem đặt ông Thánh ông Thần ông Phật, và sợ ông Thánh ông Thần ông Phật là suốt đời ngu si và không tiến tới được. Không hiểu được nguyên lý do đâu mà có ông Phật, con người khổ thiệt khổ mới đi tu, phát triển tâm thức hòa hợp với cả Càn Khôn Vũ Trụ, dũng mãnh dấn thân độ đời mới lưu lại ý niệm tốt lành cho quần sanh ngày nay. Và chúng ta cứ đem hình ảnh cản trở, và sự cản trở giúp được cái gì?- Tạo sự lợi dụng cho chúng sanh và mê muội không tiến hóa được. Người tu khai mở lấy chính mình là bất chấp, không có chấp nhận mấy cái chuyện mê tín dị đoan như vậy được. Chính mình không khai triển được thân mình, không có nói lý thuyết gì vững được hết. Hành đi để tiến, hành đi để mở, hành đi để khỏe mạnh. Chuyện cần thiết, mỗi ngày Đấng Toàn Năng đã ban chiếu ánh sáng sự thanh diệu cho mọi người cộng hưởng, nhưng mà tâm thức của chúng ta không giải tỏa làm sao chúng ta có sự thanh nhẹ mà hội nhập với sự thanh nhẹ của Đấng Toàn Năng và cứu độ quần sanh ở tương lai. Chớ người thế gian sống tới đó rồi cứ sợ chết, không dũng mãnh dấn thân khai mở lấy chính mình là cái

gì sợ chết? Tham sống sợ chết, giết nhau một cách vô lý, đề cao người này đề cao người kia đề cao người nọ rồi đâm ra giết nhau chứ không chịu tu sửa chính mình để hòa hợp với Càn Khôn Vũ Trụ đồng nhứt cùng Trời Đất, xây dựng cho thế giới thái bình.

321. Kính Vô Vi lỡ bị bể, khi dọn nhà thì phải làm sao?

Thì lập cái mới, và mình cũng cầu xin và làm y như vậy. Lập cái mới, rồi nuôi dưỡng sự trong lành trong cái kiếng đó. Mỗi ngày mình lạy là gửi cái điển của mình giữ căn nhà đó tốt lành.

322. Có kính Vô Vi rồi, nhưng vì hoàn cảnh, nhà cửa bị ô uế, muốn trả kính lại thì phải làm sao?

Thì mình cứ đứng đó nói: "Xin xả giải cái kiếng này vì không có chỗ tôn kính", rồi mình cầu xin như nói chuyện với người phàm đâu có gì đâu, mà thành tâm nói vậy là có thể dọn được, không có sao hết!

323. Con xin Thầy cho con thượng kiếng Vô Vi tại nhà để soi căn nguyên bổn tánh, thấy tánh hư tật xấu. Xin Thầy chỉ dẫn thêm những điều phải làm?

Kiếng Vô Vi thì đã đăng nhiều lần lắm rồi. Thì bạn đạo có thể họp lại làm kiếng Vô Vi và thành tâm hướng thượng đem lại cái ánh sáng cho nội tâm. Lấy kiếng Vô Vi để tránh những sự động loạn và mê tín dị đoan. Chúng ta tu với ánh sáng thực chất của Bề Trên ban chiếu, chớ không phải tu về sự mờ ảo mà chúng ta không với tới được. Thực hành để đạt, không phải lý thuyết bề ngoài để an ủi tạm thời rồi cũng bị thất bại.

324. Thượng kiếng ngày nào cũng được hay phải buộc đúng ngày rằm, mùng một?

Chúng ta người Việt Nam, tưởng Trời Phật, trong những ngày trong lành, thì cái tập tục đó chúng ta nên giữ. Khi chúng ta thượng kiếng ngày rằm, ai cũng cúng Trời Phật, thì tâm thức chúng ta hướng về cõi thanh nhẹ mà xây dựng, đó là tốt. Cho nên chọn ngày rằm, ngày mùng một là ngày thanh nhẹ của Trời Phật mà ta tưởng.

325. Nếu nhà có basement dùng làm thiền đường, ngoài việc đặt kiếng Vô Vi ở phòng khách có cần đặt thêm kiếng Vô Vi nơi thiền dưới basement không?

Chỗ thiền phải đặt kiếng.

326. Nơi phòng khách có đặt kiếng Vô Vi, con ngủ ngoài đó có thất lễ không?

Không sao hết. Niệm Phật, ráng tu thôi.

327. Vị trí phòng khách nhà con không thể đặt kiếng Vô Vi đối diện cửa sổ được, con có thể nào đặt dọc bên tường không?

Được, có người tôn kính lo lắng là được.

328. Trong phòng mướn riêng của con, không biết có được phép thượng kiếng Vô Vi hay không?

Kiếng Vô Vi nên để chỗ nghiêm trang, nơi phòng riêng thì được, nhưng không nên đặt trong phòng ngủ.

329. Ở nhà con vừa ăn chay vừa ăn mặn, được phép thượng kiếng Vô Vi không?

Chay hay mặn không thành vấn đề. Tâm người tu có thành thật hay không đó thôi.

330. Ngày xưa con có một tấm kiếng Vô Vi, dọn nhà không thể đem theo được. Con có thể đặt một tấm gương Vô Vi khác không?

Có thể đặt cái mới và mời bạn đạo đến chung thiền. Nên siêng lạy thì kiếng sẽ có hiệu lực.

331. Nhà con có tấm kiếng Vô Vi do bạn đạo ở trọ thỉnh và để lại cho con sau khi dọn đi, con coi như để trưng. Tuy nhiên vợ con có lạy kiếng nhưng không cảm thấy điển. Xin Thầy chỉ dạy con phải làm sao? Tấm kiếng đó có hiệu lực không?

Của người nào người đó giữ. Nếu họ không dùng nữa thì kiếng không còn hiệu lực.

332. Lúc lạy kiếng Vô Vi; lúc cúi xuống thở ra, lúc đứng lên hít vô, thế có đúng không?

Có chỉ rõ ràng đó, hít thở bình thường mà lạy cũng được vậy, đâu có cần hít vô thở ra gì nữa, làm quá bận rộn. Bình thường, cúng lạy là tự nhiên nó giải đó; quỳ lạy là nó giải ra rồi, giải từ bộ đầu nó giải ra. Bạn đạo hay thêm lắm; chỉ cái nầy nó sửa qua cái kia, chỉ cái kia nó sửa qua cái nọ, lái thét hư hết trọi.

333. Thưa Thầy trong chữ bắt ấn Tam Muội, Tam Muội có nghĩa là gì?

Tam Muội là 3 luồng điển; Thượng, Trung, Hạ qui hợp thành sức mạnh. Thì chúng ta Thượng, Trung, Hạ qui hợp nó thành sức mạnh. Còn Hỏa Tam Muội mà làm đúng thì nó không có bị mắt đỏ, mà lạm dụng Hỏa Tam Muội là con mắt nó phải đỏ. Cho nên Vô Vi kêu đẩy rún, đẩy ngực, tung lên bộ đầu, không cho hít xuống quá rún thì nó không có động Hỏa Tam Muội. Bị ở dưới đó nóng lắm, sắt mà nó còn tiêu mà. Mà mở cửa cho nó xông lên là con mắt nó phải đỏ. Con mắt đỏ là tánh nóng. Những người võ sĩ huấn luyện cái Hỏa Tam Muội để đánh, để hạ đối phương, con mắt đỏ lòm. Đánh mạnh lắm, nhìn là đối phương phải sợ. Cái Hỏa Tam Muội cũng quan trọng lắm. Cho nên Vô Vi cái gì cũng ngừa hết đó, kêu hít đẩy rún, đẩy ngực, tung lên bộ đầu thôi, không có cho đem xuống đơn điền. Cũng như là người ta học nội công ở Thiếu Lâm là phải đem xuống đơn điền, cho mạnh để đánh đối phương, ở đây không có cái đó. Ở đây giải tiến cơ đồ, cơ tạng của chúng ta đâu đó có trật tự, phần hồn mới ra vô dễ dãi được. Cơ tạng không có trật tự thì nó lôi cuốn phần hồn phải lo âu và không có tiến hóa được. Cho nên chứng minh con người bị một sợi thần kinh bất ổn là toàn thân bất ổn. Một sợi thần kinh chút xíu bất ổn là toàn thân bất ổn. Cho nên chúng ta tu ở đây, chúng ta lấy nguyên khí của Trời Đất. Nguyên khí, thanh khí điển hóa sanh vạn vật. Chúng ta lấy cái đó để nuôi dưỡng cơ tạng của chúng ta tiến hóa, thì nó khỏe mạnh là nhờ chỗ đó.

334. Các pháp như: Kiểm thảo Đời Đạo, Chưởng Hưởng Dưỡng Khí, Tưởng niệm Đức Phật, Mật Niệm Bát Chánh là pháp do ông Tư hay ông Tám đặt ra? Nếu không lầm thì trước kia, khi học đạo với ông Tư, ông Tám chỉ học Soi Hồn, Pháp Luân và Thiền Định mà thôi. Xin cho biết công dụng, mục đích và điều kiện khi muốn công phu các pháp trên?

Các pháp kể trên đều do ông Tư đề ra. Tôi cũng như bạn chỉ có học được ba pháp Soi Hồn, Pháp Luân và Thiền Định trong lúc bắt đầu. Còn về bốn điểm kể trên thì nhờ ba pháp kể trên đã hành được đứng đắn rồi, thì sự thanh tịnh của nội tâm tự động ý thức được sự sai lầm chính mình đã tạo ra, rồi mới bắt đầu "Kiểm Thảo Đời Đạo" với một chơn tánh cao siêu. Khi bộ đầu hé mở, lúc ấy bộ đầu cảm thấy mát dịu thì bạn bắt đầu hành "Chưởng Hưởng Dưỡng Khí" thì lúc ấy bạn sẽ ý thức được nhiều

sự huyền diệu và cảm thấy khỏe khoắn hơn lúc chưa hành pháp này. "Tưởng Niệm Đức Phật": thì lúc nào rảnh cũng có thể co lưỡi, răng kề răng tưởng niệm trong sự thanh tịnh của bộ đầu. Pháp này sẽ ổn định thần kinh và định tâm. "Mật Niệm Bát Chánh" là lúc nào niệm đến đâu thì điển chạy đến đó thì mới niệm được. Phép này để giúp cái Vía nhẹ và có thể bay bổng lên cao dễ dàng.

335. Có luồng điển rút trên bộ đầu rồi có thể bắt đầu Mật Niệm Bát Chánh được hay không?

Niệm Bát Chánh là khi có điển thì tập được rồi. Tập để kiểm chứng, Bát Chánh 8 điểm của chúng ta ở đâu, ngày nay đã tiến tới đâu, chạy hay là không. Khi mà nó không chạy là chúng ta bận rộn chỗ nào, chúng ta kiểm thảo cái chuyện bận rộn hằng ngày. Vì đó mà nó xảy ra việc này, chúng ta mới tìm ra lý do mà tu sửa. Đó là cái thước đo lường Đời Đạo song tu. Niệm Bát Chánh là cái thước đo lường Đời Đạo song tu.

336. Có hào quang, hà sa đã niệm Bát Chánh được chưa? Nếu niệm Bát Chánh chỉ thấy chuyển được 1, 2 huyệt, như thế có nên tập không?

Phải bắt đầu tập dần dần sẽ đi đến trọn mấy điểm mà đã chỉ định.

337. Lúc Mật Niệm Bát Chánh xong con có nên thiền luôn không? Vì khi con thiền thì con thấy trước trán điển tỏa sáng rực và bộ đầu rút điển. Thiền giờ Dậu khi con có thanh điển, bộ đầu như vậy có lợi hay có hại? Vì Thầy có khuyên không nên thiền giờ Dậu (từ 6 – 10 giờ đêm).

Có điển thì không sợ sự phá phách ở xung quanh, trực chỉ theo ánh sáng của luồng điển cái của vũ trụ mà đi. Người có điển có quyền tham thiền nhập định trong lúc đó.

338. Ăn xong, lúc niệm Bát Chánh (pháp hành thêm), con hay bị lắc một cái ở cổ như có một cái gì chạy lên đầu. Như vậy có bình thường hay không?

Cái đó là luồng điển. Cần phải tiếp tục làm Pháp Luân nhiều đi, hổng có sao. Vậy là chứng minh luồng điển của Đốc Mạch nó bắt đầu muốn đi lên đó. Mình phải tiếp tục làm nữa cho nó trụ nó mới sáng. Làm Pháp Luân Thường Chuyển nhiều đi.

339. Khi niệm "Bát Nhã Ba La Mật Đa" sau mỗi bữa ăn, có cần thiết phải nhắm mắt không?

Rất cần. Khi người thiền được thanh tịnh sẽ thấy rõ ý lực dẫn tiến vạn linh mà hành giả đã thâu thập, tức là độ chứ không phải ăn.

CÁC HIỆN TƯỢNG về TÂM LINH, ẤN CHỨNG...

340. Tại sao có người mới thiền đã thấy hình ảnh siêu hình, hiện tượng siêu hình như là mầu sắc, hình ảnh và ánh sáng?

Có chứ! Bởi vì tôi đã nói con người không phải mới tu đây. Người ta đã tu lâu rồi nên đạt tới trình độ đó. Mình ở đây chỉ lập lại trật tự và mở đường cho họ thấy, mà thấy cảnh đó cũng chưa có thiệt. Thấy cảnh đó là có duyên dẫn tiến tâm linh họ thôi. Nhưng họ phải cố gắng đi tu, tu tới nữa, rồi họ mới học cái đạo siêu hơn và tinh tấn hơn chứ không phải thấy cảnh đó rồi đắc đạo đâu!

341. Thiền định thấy: chim, rùa, cọp, rồng, tháp tu chữ vạn, hạc – những vật đó có ý nghĩa gì?

Nó ở dưới từng của lỗ rún của chúng ta hay là trên lỗ rún của chúng ta cũng có nhiều những động vật đó, nếu mà chúng ta thiền thật tình thiền thanh tịnh thấy rõ hết á.

342. Điện trụ ngay luân xa chân mày con rất mạnh suốt ngày và đêm, mỗi khi trụ tâm vào chân mày thì luân xa ở đó xoay, vùng thịt ngay tam tinh chuyển động đến người khác nhìn thấy được – như vậy là sao?

Cái đó tốt lắm, phải giữ và cương quyết đi tới nó sẽ mở lên tới trung tim cái trán, rồi lên tới trung tim mỏ ác. Đó, lúc đó con sẽ thấy nhiều cái sự tiến triển vô cùng mà chính con phải sợ lấy con luôn.

343. Con thấy từ chỗ chân mày như nhịp tim đập, có khi ở đỉnh đầu cũng hiệp giống như ở trán vậy?

Cái đó tốt, cái phát triển, luồng điển bên trong đang phát triển, hổng có sao hết, sẽ trụ.

344. Cách đây 2 hôm con nằm ngủ lại thấy từ rún có một cục tròn như quả trứng gà nhỏ chạy lên tới ngực rồi chạy xuống lại rún?

Phải tiếp tục làm Chiếu Minh nhiều cho nó giải cái trược khí trong bộ ruột.

345. Mỗi khi con niệm Phật hay là chuyển Pháp Luân thì bộ đầu của con bổ bí bốp như là pháo bông, vậy là sao?

Tốt, nó giải được cái phần trược trên óc.

346. Con ngồi và thấy trước mặt con ở nơi trán có một em bé sáng, em bé này ngồi và nhìn con mà cười – đó có phải là hồn của con không?

Cái đó là hồn, cái đó A Nhi. Theo đạo người ta kêu bằng A Nhi là hồn đó.

Nếu đó là hồn, vậy cái hồn không còn bị giam nữa và cái tâm thức con được mở rồi phải không?

Cũng còn học nhiều mới mở được. Phải đi được, còn học đạo ở cõi trên nữa chứ chưa mở hết đâu. Nó mới thoát khỏi cái bộ gan.

347. Có những người tu lâu năm rồi mà sao không thấy gì hết, có phải là họ hành thiền sai không?

Không phải! Họ không trì chí mà thôi! Họ tu họ ngồi trong hình thức, họ tu cái miệng, họ nói nhưng mà ý chí của họ không được cương quyết. Một chặp rồi họ buồn, một chặp rồi họ vui. Nội cái buồn vui của họ giải quyết không được và không có trì chí tự giải thoát làm sao kết quả được? Phải trì chí lập hạnh là vậy! Rồi họ nói: *"Ờ, tôi tu mấy chục năm"*. Anh nghe họ chứ, anh phải kêu họ: "Anh hỏi lại anh, anh tu bao nhiêu, thật sự tu hay là không? Anh không có thật sự tu anh mới chậm, còn anh thật sự tu, cái ý chí của anh khác". *"Ông tu ông đắc, bà tu bà đắc"*, không nên nghe chuyện người khác mà ví mình vô trong đó, không được! Hỏi mình có chịu cố gắng tu không thôi. Bất cứ đạo pháp nào ở thế gian, người nào cố gắng nhứt định phải đạt thành. Còn họ tu họ nói: *"Tôi tu mấy chục năm"*, vô ích, khỏi nghe! "Hồi hôm anh có tu, tu mấy giờ, tinh tấn không, lúc này anh còn xạo không?". Bấy nhiêu đó đủ rồi. Tôi nói thật thẳng thắn bấy nhiêu đó thôi!

348. Ngay ở trung tim bộ đầu sao lại đôi khi phồng lên và đôi khi lõm xuống, nhất là khi bàn về đạo thì trên

đỉnh đầu phồng lên nhiều hơn là sao? Con đã có vợ, không có con sao lại có hiện tượng đó? Làm sao giữ hiện tượng phồng lên được lâu hơn? Con xin cảm ơn Thầy.

Niệm Phật đầy đủ thì luồng điển trung tâm bộ đầu mới được ổn định.

349. Có một đạo hữu sau một thời gian công phu thì thấy một màu ánh sáng bay vẩn vơ khắp nơi, ban đêm cũng như ban ngày, ở ngoài trời cũng như ở trong nhà, có khi thì trụ ở mặt người khác, có khi thì biến thành những hình thể khác nhau. Đó là hiện tượng gì vậy?

Đó là trường hợp những người có những vị ngũ hành đi theo hỗ trợ. Nhiều người tu kiếp trước cũng là thầy nên bây giờ cũng có một vị ngũ hành theo để hổ trợ. Cho nên những người đó nhiều khi nếu muốn ra cứu đời thì phải cầu xin chứng minh cho họ. Với ly nước họ có thể trị bệnh người ta. Tuy nhiên cái đó làm trì trệ về bên Vô Vi, nên nếu họ thực hiện cái đó thì là uổng cho họ. Nhưng mà ý thức cái đó thì họ không nên lưu ý nữa. Còn cái luồng điển phóng thẳng từ ở đây ra (trung tim chân mày), một điểm chút xíu thôi mà thấy nó cực mạnh. Khi muốn chuyển tới thâm tâm người nào thì nó phải đi tới. Đó là cái điển của chính mình mà cái đó sẽ xuất hiện ra ban ngày này kia kia nọ; ban ngày cũng như ban đêm, dòm lên bầu trời thì thấy hà sa đầy đủ hết: thấy rõ chấm chấm chấm đó là hà sa. Lúc đó họ ý thức cái khí trời bây giờ được thanh lọc cho nhân sinh ở thế gian đây là nhờ hà sa mới lọc trược để cho con người sống trong chu trình tiến hóa. Cho nên cái điển Vô Vi là tự nó phải phóng ra mới thấy, còn cái điển chạy lòng vòng trước đó là những vị ngũ hành hổ trợ. Những người như vậy thường tét từ chỗ này (bộ đầu) ra phía sau ót, tét cái cục xương phía đàng sau ót mới thấy cái đó.

350. Sau khi thiền nằm ngủ mơ thấy cảnh thì thực chất là thế nào?

Nằm mơ thấy cảnh là Tề Luân Hư Cảnh, là Tứ Hải Qui Gia. Thiếu gì cảnh đây! Mình nằm ở đây thì nó chạy xuống chỗ nầy (bụng). Nhiều cảnh đi chơi lắm, đẹp lắm!

351. Có người nằm mơ thấy lội nước là tại sao?

Dưới này (chỉ bụng).

Thưa, thấy biển cũng vậy?

Biển ở dưới này: ghe, tàu thiếu gì!

352. Có nhiều khi nằm mơ thấy đi vào những nơi dơ bẩn là tại sao?

Cũng ở dưới này. Có hết, nội ở trong bản thể mình không hà!

353. Còn nhiều người nằm mơ thấy rắn, rết?

Cũng ở dưới đó, nhiều lắm.

354. Nhưng nếu nằm mơ về Việt Nam thì là cảnh nào?

Nằm mơ về Việt Nam là cái vía xuất đó. Cái vía xuất về chứ không phải cái hồn.

355. Có người khi nằm mơ muốn chạy hay là đi thật nhanh nhưng cái chân không nhấc lên được là tại sao?

Cũng còn ở trong bản thể này, không đi ra ngoài được.

Có phải cái vía muốn xuất ra mà xuất không được không?

Không! Đó là cái hồn, mới ươm nở con tim thôi. Mới có mở, đi ra chưa được.

356. Có người nằm mơ thấy bóng đè là tại sao?

Thấy bóng đè, đó là tim họ yếu mới bị vụ đó. Yếu tim cũng có thể tập một chút nào thôi rồi tưởng là con ma đến, chứ không phải ma đâu! Cho nên người ta chỉ co lưỡi, răng kề răng, niệm Phật một thời gian thì hết. Chấn động lực mạnh không có chuyện đó, chấn động lực yếu, tim yếu thì bị. Còn con ma nó tới rõ ràng; mình nằm vậy mình mở mắt cũng thấy nó từ ở đó tới, nó bóp cái o... Mình thấy nghĩa là như mình điếc hết trọi rồi. Mới có để tay vô cái o... cái điếc lần lần mình tập thở, đó là thật sự con ma. Cho nên mình phải niệm, thường niệm, vô biệt niệm. Gặp những trường hợp đó chỉ niệm Phật thôi thì một chập nó giải tỏa, bởi vì nó phải trở về nguyên lý của nó. Mình đã trở về nguyên lý của mình thì nó cũng phải trở về nguyên lý của nó; cả hai đều yên! Chứ niệm cái khác nó lại đấu phép với mình, mình trì chú này chú kia chú nọ đánh nó, nó đánh mình, mà niệm Nam Mô A Di Đà Phật không có. Khi mình niệm cho nó thức được thì nó phải trở về với cái cảnh của nó, chứ hai bên không có đụng chạm. Niệm Phật là hay nhất.

357. Thầy nói: nằm mơ về Việt Nam là xuất vía. Có nhiều người không hành Pháp Lý Vô Vi mà vẫn nằm mơ về Việt Nam nhiều lần, như vậy họ có xuất vía không?

Có chứ sao! Họ xuất vía. Bởi vì họ nhớ quê hương, họ dòm cảnh thiên hạ mà nhớ quê hương thì tự nhiên muốn đi về, tự nhiên cái vía phải tìm cách đi về. Ra lệnh mà! Đó là cái vía chứ đâu phải cái hồn.

Vậy là họ xuất vía trong vô thức chứ không phải là trong ý thức?

Ờ, trong vô thức.

358. Có người nằm mơ thấy bay, ý nghĩa như thế nào?

Nằm mơ thấy bay cũng chỉ bay ở trong thể xác này mà thôi. Cho nên cái tiểu vũ trụ này lớn lắm, rộng lắm! Thấy chạy trên núi vậy chứ trong này không hà! Không có đi đâu hết. Cho nên khi chúng thấy ra đi rõ ràng thì chúng ta bước ra đi, thấy thể xác đang nằm. Ta đi rồi, ta trở về ta nhập vào trong thể xác mới thấy có bằng chứng.

359. Còn nằm mơ mà gặp những người không quen biết có phải đó là những giấc mơ tiền kiếp không?

Đó là của tiền kiếp. Cho nên phải viết vô; đêm qua tôi thấy gì...kết luận rồi mình mới thấy sau này những người đó đã luân hồi tại thế tới gặp mình. Thiệt người này rõ ràng mình biết cái tên kiếp trước của họ nữa nhưng không tiện nói, ai tin?

360. Còn nếu có người nằm mơ thấy Phật, thấy Chúa hoặc thấy Đức Mẹ thì ý nghĩa như thế nào?

Nằm mơ thấy là tại vì nguyện vọng của họ và tiền kiếp của họ cũng có tu mới ngộ được những cái duyên học hỏi trong giấc mơ. Ngộ duyên để học hỏi trong giấc mơ và bây giờ họ phải tu, chứ còn không thực hành thì giấc mơ đó cũng mất giá trị. Cho cái thức của họ thấy một chút vậy thôi, chứ Đức Chúa không cần phải hiện cho thấy. Nhưng mà cái thức của họ muốn tới đó, họ mới thấy hình Chúa vậy thôi! Còn Chúa là vô hình vô sắc, đâu có giới hạn quyền năng của Chúa, của Phật được.

361. Xuất hồn xuất vía khác nhau thế nào?

XUẤT HỒN XUẤT VÍA: cũng như là cái vía là cái dục, chuyên lo cho cái đương sanh hiện tại của thể xác mà thôi. Cũng như tôi nói đó là ảo ảnh. Là vì cái lệnh của chủ nhân ông là cái hồn nói rằng: "Tôi muốn xuất hồn đảnh lễ Phật", chứ không phải "Con xuất hồn đảnh lễ Phật". Hai cái khác, vì "muốn" là hạ lệnh cho cái vía đi. Mà cái vía là phụ

thuộc, cai quản một trường sanh hoạt của thể xác, cho nên cái vía đi. Lầm! Còn nói: "Con xuất hồn đảnh lễ Phật" là khác. Vì lấy cái chơn tâm của mình để cống hiến và đi lên tới sự sáng suốt đời đời là khác. Cho nên tôi nói rằng: đừng có sai lầm trong chỗ đó. Ngồi thiền mà nói: "Tôi muốn xuất hồn", cái đó không được, vì hạ lệnh cái vía xuất mà thôi. Còn đàng nầy chơn tâm mình đi, đi trọn bộ, chớ không có đi một khối mà bỏ một khối, hiểu chưa?

362. Sau khi thiền xong, nằm dựa lưng xuống ngủ, nhưng đầu vẫn niệm Phật, không bao lâu thấy trước trán có một đốm ánh sáng trắng và có người bảo con hướng thượng thì sau đó con thấy một lằng ánh sáng trắng khoảng một gan tay và một đốm trắng tiếp tục trên đỉnh đầu và con mê đi, khi tỉnh dậy thấy đầu ê ẩm. Xin Thầy minh giải?

Đó là luồng điển hội tụ thanh nhẹ xuất phát. Bắt đầu hội nhập với sự thanh nhẹ ở Bên Trên đang ban chiếu thì cảm thức những điều lành tốt đẹp. Nên cố gắng tu tiến nữa và đừng cho tới đó là hết, không hết đâu, còn nữa còn nhiều cái nữa khác mãi, khác hoài khác hoài, một giây một phút thay đổi cấp tốc, chớ không phải chậm trễ như ở thế gian đâu, đợi tới năm này tới năm kia chưa xong việc gì hết.

363. Phát sáng nơi trán giữa hai chân mày và mở trí *"Minh Tâm Kiến Tánh"*, cái nào có trước cái nào có sau?

Người tu Soi Hồn đúng đắn là phát sáng ngay trung tim chơn mày trước, rồi thực hiện Pháp Luân Thường Chuyển, trong nội thức chúng ta nhắm mắt thấy sáng, đó là bắt đầu *"Minh Tâm Kiến Tánh"* thấy cái sự sai lầm của chính mình, ăn năn sám hối, liên tục như vậy thì bên nội tạng chúng ta sẽ bừng sáng an trụ bất cứ hoàn cảnh nào.

364. Theo Thầy nói ngồi thiền thấy ấn chứng là đúng, mà lúc ngủ thấy ấn chứng là không đúng, mà lúc ngủ con thấy ấn chứng chẳng không đúng sao?

Mê, nằm mê chiêm bao cái đó là không đúng. Còn người thiền nhắm mắt thấy xuất phát rõ ràng, đi đây đi đó rõ ràng, học thức và đi về nhớ hoài là cái bài học, cái đó bộ thần kinh đã khai mở và hội nhập trong thanh quang. Nó nhớ lắm, hổng quên! Đi tới cảnh Tiên cảnh Phật thì được gặp Đấng Như Lai, chỉ có một chút mà mình nhìn tất cả cây cối đều ngay thẳng, hổng có cây nào méo. Nhớ hoài, nhớ để sửa tâm sửa tánh mà tiến hóa lên cõi trên là vậy. Cho nên nhiều người được phước gặp một lần nhớ nhung mãi, không quên đâu.

365. Khi thiền được vài tháng, con thấy giữa trán con xoáy là sao?

Tốt! Nó xoáy như vậy là một thời gian nó sẽ nhẹ ra, càng nhẹ càng rộng, càng nhẹ càng rộng, nhắm mắt nó sẽ thấy rộng.

366. Giữa rún con xòe ra như một cái pháo bông, cảm thấy sung sướng?

Thì mình phải làm Pháp Luân Thường Chuyển cho đều cho nó chuyển qua bên sau là cái Đốc mạch nó thông thì bên này nó sẽ tắt và nó sẽ mở ngay trung tim chơn mày phát sáng là trước trán tức là tuệ giác minh giải rõ rệt.

367. Một lần con cầm một món đồ thì con cảm như có cánh tay điển đưa theo sau và cảm thấy thanh tịnh, thấy chớm sáng trên đỉnh đầu?

Cái đó tốt! Có điển trụ rồi tốt!

368. Con tu thời gian, con ngồi thiền con thấy đi đến một nhà hình như là nữa mặt trăng có ba ông mặc y phục như là Hồ Quảng và có một bộ kỹ càng nhỏ vừa nói chuyện vừa uống nước. Thưa thầy đó là ai?

Cảnh Tiên đó! Địa Tiên cũng có mà Thiên Tiên cũng có những cảnh đó.

369. Khi con thiền có một bàn tay đưa cành bông cho rất là thơm,vậy là ai?

Đó là Phật Sự người ta độ mình tiến. Mình thanh nhẹ đạt tới đó là Phật Sự tới độ.

370. Lúc con ngồi thiền con nhìn lên trên thấy một vị đứng trên cao chỉ xuống bảo rằng: "Ráng ngồi thiền đi".

Đó là Tiên, bên trên Thiên Tiên người ta chiếu cho dẫn dắt mình tiến hóa, chỉ đường mở lối. Khi mà thấy những cái đó dũng mãnh tu hơn, bởi nhận định là cái pháp mình đúng phải hành đi và cố gắng đi nữa. Vì phải dầy công mới đạt pháp, mỗi mỗi đều phải dầy công không nên bê trễ nữa.

371. Đêm nọ con ngồi thiền con thấy con lên rất cao, con đang mê khi con rớt xuống con tưởng chừng như con bị té. Khi đó con sờ tấm thân thấy con đang ngồi.

Đó mình phân rõ ràng trược thanh. Trược thì rờ mó được, thanh thì cao vút đi lên đi tới vô cùng mà nó nhập định rồi là mình bước ra đi được. Hổng có sao hết, rất tốt hổng có sao hết!

372. Khi ngồi thiền thấy có một cái gì nó trùm phủ xuống mình, thấy mình thơi thới nhẹ nhàng rồi tiếp đó không còn thấy mình mẩy tay chân gì hết, nhưng ý con biết là mình đang ngồi thiền.

Đó kêu bằng luồng điển nó xuất nhẹ, nó mới được luồng điển ở Bên Trên chiếu cho thì nó cảm thấy thanh nhẹ trở lại thể xác mà không còn nữa. Cái vía nó đã nhẹ mới vậy.

373. Một đêm nọ ngồi thiền, con thấy rõ luồng sáng cực mạnh hỗ trợ sau lưng đẩy luồng điển êm mát đi lên mát cả trung tâm bộ đầu và con có gặp vị Tiên mặc đồ trắng, râu tóc bạc dài bảo con: con nên về cố gắng tu thêm nữa. Vợ con tuy không ngồi thiền, cũng lo thở pháp luân và niệm Lục Tự, rất kính sợ Thầy nên cũng lo tu tâm sửa tánh?

Vợ chồng con hiểu được nguyên lý của Trời Đất là vợ chồng con sẽ có cơ hội tự cứu và cứu người kế tiếp Dũng mãnh đi, thực hành đi, không có bao giờ bị hoang phí cả. Trời Phật chứng tâm cho con.

374. Một hay hai tuần một lần kể từ tháng đầu lúc con bắt đầu Soi Hồn cho đến nay tức là cách nay 7 tháng sau khi hành pháp xong, con ngủ thì đêm nào cũng mơ và học nhiều điều tốt lắm. Nhưng cứ cuối giấc mơ con thấy hà sa bằng một cái trứng gà, sau đó các hà sa nhập lại và có một cục sáng rất rực rỡ, sau đó con thấy trong vùng ánh sáng đó lúc thì hai bàn tay, lúc thì mặt, lúc thì chân, có khi con mắt, có hôm còn cái miệng rất đẹp và còn cười với con nữa, có hôm thì thấy người đàn bà từ ngực trở lên với một em bé nằm song song nhau và cười với con, sau đó con tỉnh dậy?

Đó là chứng minh con là PLTC có hiểu quả, con khai thác từ lãnh vực một. Luồng điển của ngũ tạng bắt đầu hội tụ, sẽ tung lên bộ đầu và kết thành Mô

Ni Châu, xuất phát ra ngoài, sau sự dày công tu luyện của chính con.

375. Nằm mơ thấy hình như có cái gì từ trong tim bắn vụt ra và thấy con bay qua biển cũng trong một giây rất ngắn. Đó là dấu hiệu gì?

Trong tim bắn vụt ra là phần Hồn xuất khỏi tim bay xuống Tề Luân Hư Cảnh, Tứ Hải Qui Gia bao quanh lỗ rún.

376. Có lần nằm mơ, thấy đầu mình lóe sáng. Có khi con nằm mơ thấy mình bay tới đụng trần nhà rồi thấy nặng nề quá nên tuột xuống. Phải chăng đó là xuất Vía?

Đầu lóe sáng là khớp xương bộ đầu mở đúng nhịp với tim. Bay lên trần nhà là Vía nhẹ nên xuất.

377. Mỗi ngày ngồi tịnh tâm 10, 15 phút, con thường hay niệm Phật, tối con ngủ con thấy nhiều cảnh đẹp, có thấy cảnh chùa và các đại sư khuyên con tu hành. Xin cho biết đó có thật hay không hay chiêm bao, tưởng tượng?

Đó là do phần Vía có tu học, cho nên cái duyên nó tái hợp để thấy cảnh mà thức tâm cho phần Hồn để tu. Đó phần Vía đang phục vụ cho phần Hồn. Nên thức tâm tìm một cái chánh pháp mà thực hành đi cho tới cùng. Không nên nghiên cứu nữa, rồi lạc bậy khổ thêm.

378. Có một lần con niệm Phật thì con thấy trong cơ tạng nó xuất phát ra năm luồng điển như là: tim, gan, tì, phế, thận gì đó. Nó không phải tỏa ra như vầy mà nó xoáy xoáy đi lên đi lên.

Nó lên nó sẽ gom tụ. Mình niệm Phật đứng đắn nó gom tụ cũng như tôi đã nói xâu chuỗi ở trước mặt. Mà mình rất thành tâm niệm trong thanh tịnh, nó sẽ hội tụ ở đây.

379. Có người ngồi thiền thấy thân mình to lớn ra và cảm thấy nhẹ như nổi bồng bềnh là tại sao?

Đó là cái vía định xuất. Một thời gian, cái vía sẽ nhẹ và thấy càng ngày càng to lớn, cao dựng đứng như Đức Tiêu Diện Đại Tướng Quân. Lần lần sau này cái đó lần lần tan không còn gì nữa, trở lại nhẹ là cái trược khí của cái vía mà thôi! Bởi vì hồi trước chưa tu, người đó lo âu nhiều chuyện quá thành ra làm cho cái vía động loạn như vậy. Cho nên bây giờ được chủ nhân ông tu rồi, nó thanh nhẹ xuất ra với tình trạng nặng trược mà thôi. Một thời gian sẽ trở lại thanh nhẹ, không có gì đâu!

380. Có người khi ngồi thiền thấy cảnh hoặc là thấy mặt người hiện ra hoặc là thấy màu sắc, ánh sáng là tại sao và phải làm thế nào?

Đó là vì những người đó tiền kiếp cũng có tu và khớp xương trên bộ đầu bị tét từ phía sau ót xương, cho nên họ thấy những hình ảnh đó là thấy ma. Họ thấy ma cho nên có thể bị mượn xác. Những người đó phải vun bồi ý chí, niệm Phật nhiều cho kịp thời thanh lọc để tự chủ, chứ không một ngày nào đó sẽ bị mượn xác.

381. Nếu ngồi thiền mà thấy màu sắc hoặc là nhiều khi thấy sáng cả bộ đầu thì là thế nào?

Nhẹ nhàng, tốt! Đó là hiện tượng tốt lắm, thanh nhẹ lắm.

Những người ban đầu thấy những hiện tượng đó, về sau thiền lâu không còn thấy nữa là tại sao?

Không thấy nữa là vì con người bị vọng động, bị ngoại cảnh chi phối, cho nên phải niệm Phật nhiều. Quên niệm Phật có thể mất ánh sáng đó.

382. Sau một thời gian công phu, tại sao lại có người nứt bộ đầu phía trước, có người nứt phía sau, có người không nứt gì hết?

Cái đó là căn bản tổ chức của khối óc và tiền kiếp người đó có tu hay không. Người tiền kiếp tu về Thiên Tiên thì mở phía trước nhiều hơn, mà người tu về Địa Tiên thì mở phía sau nhiều hơn. Con người từ con thú mới tiến hóa chưa mở được gì hết, nhưng mà học hỏi lần lần để tiến mà thôi. Chứ những người đó không thể nào đi như những người kia, nhưng họ chịu thiền là quí lắm, sau này sẽ dự một khóa tốt hơn nữa.

383. Có người không tu mà bộ đầu cũng đã nứt sẵn là tại sao?

Đâu có phải tu cái pháp này mới nứt bộ đầu! Tôi nói họ đã tu tiền kiếp thì khi họ nhập vào cái tổ chức đó đã sẵn sàng như vậy. Bây giờ mình lập lại trật tự cho họ mở đi nhẹ hơn, và sáng suốt hơn vậy thôi! Chớ không phải mình giỏi hơn, cái pháp này giỏi hơn đâu! Pháp này cũng là cái phương tiện, mà tôn giáo nào cũng là phương tiện, còn cái tâm linh căn bản của người đó đã nhiều kiếp tu luyện rồi đâu phải mới đây.

384. Tại sao có người công phu một thời gian thì ở trước trán trên hai chân mày phồng to ra?

Cái đó tốt! Bởi vì đó là cái điển Thiên Tiên chứ không phải điển Địa Tiên. Phồng to đó là cái điển Thiên Tiên và Thiên Tiên đó hòa hợp với điển của Đức Di Đà. Cho nên cái khối ngay chỗ trước trán đó mở một cái vòng tròn: đó là điển Di Đà, sáng dữ lắm!

385. Tại sao có người thiền thì phá mây được, có người thì không?

Bởi vì như tôi nói: cái điển trụ lên Trung Thiên ngay trung tim cái trán này mà mình thấy một luồng điển sáng của mình phóng ra thì người đó phá mây được, đương nhiên phải phá được. Còn người muốn trụ mà không có chỗ nào trụ thì kêu họ phá, phá sao được? Họ chỉ mới học lý thôi, mới có Pháp Lý hà! Họ nói này kia kia nọ hay nhưng mà cái trụ điển chưa có thì làm sao phá mây được. Phải một thời gian sau, khi bước vào trong cái Huyền Bí mới phá mây được, thấy không? Pháp Lý, Vô Vi rồi tới Huyền Bí. Tới Huyền Bí là phá mây được, bắt buộc họ phải phá.

Tại sao cũng một pháp lý mà khi thực hành thì mọi người đều có những kết quả khác nhau? Người thì phá mây, người thì khác v.v...

Cho nên tôi đã nói; trình độ tiến hóa của con người không cùng một loạt được, thấy không? Phật cũng triệu triệu ức ức Phật mà! Phật có trình độ riêng biệt, bằng chứng là Phật Thích Ca, Phật Di Đà, Phật Di Lạc. Ở thế gian tạm ghi danh vậy thôi, nhưng mà còn nhiều cái triệu triệu khác nhau, xê xích một ly là khác chớ không có Phật nào quản lý Phật nào hết. Trình độ tiến hóa tới vô cùng!

Vậy trình độ của Phật có đồng đều nhau không, hay cũng đồng đều nhưng sự hiểu biết có nhiều chỗ khác nhau?

Khác nhau, bởi vì người đi trước người đi sau kác nhau. Cái trình độ đụng chạm ít, đụng chạm nhiều. Bởi vì nguyên căn Phật là lọc tới thanh mà thôi, mới tới thanh mà thôi! Mà cũng có Phật đi làm việc như ông Tế Công, ông lại khác hơn mấy ông Phật khác. Ông Phật Tế Công là ông đi tới thanh và ông làm việc cho Thượng Đế luôn, thành ra cái đường của ông rộng hơn mấy ông Phật kia. Phật Tế Công đó,

ông làm việc về đời nên thấy rộng nhiều lắm, rộng lắm! Cái nào ông cũng khai thông được hết, dễ thương lắm!

Vậy Phật cũng là cấp bậc nhưng mà hoạt động thì khác?

Hoạt động khác, có người nói: *"Tôi không nhớ ơn, tôi không chịu tham gia với Thượng Đế. Tôi không cộng tác với Ngài, tôi chỉ giữ cái thanh thôi"* thì kêu bằng ở tù trong thanh, kẹt trong thanh. Nhưng mà tôi thích cái đó; thích là ở tù đó! Cho nên các bạn đổi danh hiệu Nguyễn ra Thích thì các bạn bị kẹt ở chỗ đó. Thích là kẹt, còn không thích thì không kẹt, hiểu chưa?

386. Nhiều lúc chính giữa ngực, con cảm thấy có một cục bằng trứng gà, làm con thở rất khó. Nhiều khi làm như trái tim bị bóp lại. Không biết có phải con bị tà xâm không?

Không phải, phải kiểm soát lại. Bị vì tim yếu nó cũng xẩy ra cái vụ đó. Cần tập lạy kiếng Vô Vi nhiều cho cái tim nó mạnh lại, thì cái phần đó nó sẽ không còn nữa.

387. Đầu con 24 trên 24 lúc nào cũng có cái gì chụp lên đầu, cảm thấy nặng; sự nặng đó chạy dài xuống xương sống rồi dồn cục ở chỗ hai thận thủy?

Thì cũng cần Pháp Luân nhiều. Tôi nhắc về Pháp Luân nhiều để cho nó thủy điển tương giao, bộ thận và bộ óc nó hợp nhất thì nó không có bị nặng được. Nó bị phân tán, nó rút xuống nó nặng. Mà chúng ta giải đi lên là không có bị nặng.

388. Trạng thái thấy ánh sáng đủ màu sắc, điển tập trung tại chân mày rồi xoáy bông ra, trạng thái này là do công phu Soi Hồn hay Thiền Định?

Do sự thực thi của tất cả ba pháp Soi Hồn, Pháp Luân và Thiền Định. Soi Hồn là tập trung luồng điển tinh, khí, thần của bộ đầu. Pháp Luân là thanh lọc luồng điển của ngũ tạng. Thiền Định phẳng lặng và phân minh luồng điển trược thanh. Lúc Thiền Định mà được thấy ánh sáng xoáy bông ra là ta đã thu lượm được một phần điển Mô Ni Châu của phần hồn. Cố gắng công phu thì luồng điển ấy sẽ được tập trung càng ngày càng thanh và lần lần bay xa hơn. Đó là phần hồn của hành giả được thoát ly khỏi bản thể, được biết nhiều chuyện huyền diệu, chưởng dưỡng luồng thanh điển ấy cho đến lúc đầy đủ mặt mày tay chân như bản thể thế gian, nhưng nhỏ và thanh diệu hơn.

389. Ở trung tim chân mày phát ra những hạt sáng là sao?

Đó là hà sa. Chăm chú nhìn thẳng cái đó một thời gian nó hội tụ là không còn nữa.

390. Ngồi thiền có hào quang, hà sa trước trán trên đầu cục sáng vô cùng tận, nhưng có hôm chỉ thấy hào quang, không thấy cục hà sa trước trán là sao?

Hà sa chỉ thấy một thời gian, từ cái điển đi lên tới bộ ngực là có thể thấy hà-sa. Mà khi vượt khỏi thì không thấy hà-sa và sẽ thấy những cảnh thật tốt đẹp hơn, rõ rệt hơn.

391. Chưa thấy hồn vía tương hội, nhưng ngồi thiền thấy có hào quang có nên bắt ấn Tam Muội không?

Được rồi, có điển có thể bắt ấn Tam Muội và trụ ngay trung tâm chân mày, tương lai sẽ thấy sáng và rõ hơn.

392. Một tu sinh đạt được khi nhắm mắt thì thấy ánh sáng. Càng tập trung thì càng sáng và rất nặng tại trung tâm chân mày. Xin Thầy chỉ dạy thêm?

Cái đó là tốt. Những người Soi Hồn thét rồi không muốn nhìn ở bên ngoài. Nó nặng ngay trung tim chân mày. Cố gắng niệm Phật mà nhìn thẳng nơi đó, một thời gian nó sẽ lên trung tim giữa trán. Rồi một thời gian nó sẽ lên tới mỏ ác, một thời gian nó lên tới trung tim Hà Đào Thành. Lúc đó là an toàn, tu tiến và không bao giờ bỏ đạo được.

393. Khi đã thấy được ánh sáng chói lòa, học được cái gì trong ánh sáng?

Tâm sẽ không bị loạn động. Loạn động tức là tăm tối, ánh sáng đến thì bóng tối sẽ tan.

394. Con thiền một thời gian rồi bỏ. Nay con ngồi thiền lại được 5 tháng, con bỏ được nhiều tánh nóng nảy và hít thở đúng phương pháp của Thầy, và con diệt được dục. Sao con thấy giữa trung tâm chân mày bị lõm vô một lỗ sâu?

Đó là luồng điển đã phát triển đúng, cho nên cái khớp nào nó phải trở về khớp đó. Cố gắng tu đi rồi nó sẽ phát sáng. Là sau khi luồng điển hội tụ. Sau cái Soi Hồn hội tụ ngay trung tim chân mày, và hòa hợp với cái luồng điển ở bên ngoài. Lúc đó chúng ta thấy sự phát sáng rõ ràng khi nhắm mắt. Mà hằng ngày thích nhắm mắt hơn là mở mắt, không thích lý luận tranh chấp. Cố gắng hành tiếp thì tương lai nhắm mắt sẽ thấy chiều sâu rộng mở nhiều hơn và nhẹ hơn, đừng sợ sệt.

395. Ngồi Soi Hồn thấy trước ngực có luồng điển đen lớn gần bằng chỗ mình ngồi. Soi Hồn xong Thiền một chút thì không thấy luồng điển đen này nữa?

Khi thấy luồng điển đen là chưa nhập định, nếu nhập định thì không có luồng điển đen.

396. Sao có người công phu, điển xuất phát xẹt hai bên là sao?

Cái đó là luồng điển bên này chưa được tập trung lắm, nhiều khi còn yếu nó phải vậy. Khi nó tập trung rồi, không có xẹt hai bên nữa, nó trụ thành 1 viên tròn và xuất phát ra. Còn xẹt là chưa đủ lực lượng. Phải nhớ lấy cái trung tim bộ đầu làm mức tiến chơn chánh, chớ đừng lấy con tim ở thế gian này mà nói chuyện này nọ quá nhiều, nó phân tán, nó bị hạ xuống. Ban đêm công phu thì nó rút lên sáng mình nói lung tung thì tối nó hạ xuống, thì nó xẹt qua xẹt lại là tại mình vừa đem lên vừa kéo xuống, nó không có thống nhất, không có tập trung.

397. Có một hôm con thấy có một cục sáng giữa chân mày, nhưng giữa cục sáng đó có một điểm, một chấm đen. Đó là hiện tượng tốt hay xấu?

Cục sáng đó tốt, hai cái điểm âm dương hợp nhất nó mới bừng sáng. Hai luồng điển âm dương hợp nhất nó mới bừng sáng, cái đó là tốt.

Còn cái chấm đen ở giữa đó Thầy?

Làm tới nó sẽ đi hết à! Không có cái gì đen nữa, sẽ sáng và nó biến hóa đổi màu đi lên luôn.

398. Con thiền nhiều đêm thấy trước trán điển tỏa sáng rực màu trắng như ánh nắng mặt trời. Khi thấy ánh sáng này thì hai mắt con phải chớp lia lịa vì quá chói chan. Sau khi thiền xong đi nằm ngủ con cũng thấy trước trán điển tỏa sáng rực, hai mắt cũng phải chớp theo, mặc dù khi đó con nhắm mắt để ngủ. Tối hôm qua con thiền được 2 tiếng rưỡi, sau khi thiền xong xả thiền và đi làm vệ sinh xong, lúc trở ra con thấy trước trán rực sáng,

mặc dù con mở mắt cũng thấy ánh sáng trắng này. Con nhắm mắt để nhìn từ trung tâm chân mày thì thấy càng sáng hơn. Khi đó hai mắt con giựt lia lịa vì quá sáng. Tất cả trong mọi trường hợp thấy sáng vừa kể vào khoảng vài giây là hết. Thưa Thầy, đó là gì? Có phải đó là hà sa không? Một khởi đầu của Mô Ni Châu khi tiếp tục dầy công hành pháp. Con rất mừng cho sự tiến bộ này, đó cũng nhờ con được thức tâm, bước hẳn vào đạo trong thời gian qua, ngày đêm niệm Phật tu thiền.

Thầy đã vui nhận được hai lá thư của con, nhưng rất tiếc không đủ thời giờ để trả lời cho từng người. Chúng ta đã có internet, sự truyền thông nhanh nhẹ cần sử dụng internet nhanh hơn. Những hiện tượng mà con đã thấy đó là đồng thanh tương ứng đồng khí tương cầu. Luồng điển trong cơ tạng đã hội nhập ngay trung tim chơn mày, chiếu sáng hòa hợp với chấn động của vũ trụ quang, biến thành ánh sáng. Đó là chứng minh sự thật xác chúng ta là một Tiểu Thiên Địa tương đồng với vũ trụ quang, cần hành trật tự mới có cơ hội hội tụ trong giai đoạn đầu. Có ánh sáng mới có cơ hội hòa cảm với ánh sáng vô cùng ở Bên Trên. Con cố gắng tu, tương lai nháy mắt là biết những gì mình muốn biết như xưa kia Ông Tư và Thầy cũng vậy, không còn sự khó khăn để cảm thông việc gì trong ba cõi. Đó là do công hành thiền của mọi cá nhân. Điều đó chứng minh phần hồn từ cõi ánh sáng hội nhập trong thể xác tối tăm. Dày công tu thì mới tự vượt qua mọi nghiệp lực và tự trở về với ánh sáng là vậy.

399. Khi nhìn thẳng vào trung tâm chân mày thì thấy có luồng ánh sáng màu vàng đến trung tâm chân mày là sao?

Cái đó là thường, từ giai đoạn một: từ vàng rồi tới xanh. Vàng là cũng như tâm bác ái, xanh là triết, thích nghe triết lý.

400. Trước đây khi ngồi thiền trụ tâm vào trung tim chân mày thì phát ra ánh sáng màu vàng tựa sánh mặt trời. Về sau này trụ tâm vào trung tim chân mày thì không thấy nữa?

Người mới tu tâm hướng thiện muốn làm điều bác ái giúp đỡ người khác thì nhắm mắt thấy màu vàng. Tu một thời gian phát triển lên cao hơn sẽ đổi màu xanh, tức là đi trong triết giới; xem kinh được hiểu nhiều và tâm bắt đầu thanh tịnh, tự mình xét nhiều điều mà chính mình hồi nào đến giờ chưa học qua nhưng lại hiểu được rất tận tường.

401. Khi thiền cảm thấy xung quanh toàn một màu vàng phấn?

Đó là tốt, điển năng cơ tạng bắt đầu phát quang.

402. Có một thời gian ngồi Thiền Định trụ tâm vào trung tâm chơn mày thì xuất hiện một cụm điển màu xanh tỏa ra như mặt trời. Mỗi đêm Thiền Định trụ tâm vào trung tâm chân mày thấy cụm điển này càng ngày càng lớn tỏa ra hết cả mặt. Thời gian sau nầy trụ tâm vào trung tim chân mày không thấy cụm điển này xuất hiện nữa?

Càng ngày càng thanh nhẹ, khi trụ được thì sẽ không còn màu sắc gì nữa hết. Cho nên Thầy thường nói: cảnh là người, người là cảnh. Khi mình thức tâm trọn lành thì nhìn hành động của chính mình sẽ biết được tương lai. Người tu Vô Vi sẽ biết được nhiều chuyện mà chính mình không tin mình thì mới có cơ hội tiến thân. Nếu tin mình là hay là giỏi thì sẽ cống cao ngạo mạn, khinh thị người khác, sẽ bị loại khỏi từ quang Vô Vi.

403. Con được nhìn thấy 2-3 tối, mỗi tối 2,3 lần. Khi ngồi thiền thanh tịnh, hào quang phát sáng, xuất phát 1 cục to bằng đồng xu sáng trong, xung quanh có nhiều tia sáng dài vô cùng tận. Những tia sáng này giống như tia sáng mặt trời, cục sáng này đến thẳng trung tâm chân mày, cách trung tâm chân mày khoảng hơn 2 mét, có được khoảng 15 giây là biến mất?

Cũng như câu trả lời ở trên, những luồng điển xuất phát là đúng, những luồng điển từ bên ngoài nhập là sai. Cần thanh lọc parasite như Thầy đã đề nghị sẽ tạo thêm sức mạnh thanh nhẹ cho chính mình.

404. Khi ngồi thiền trong mê có tỉnh, bàn tay bắt ấn Tam Muội tự nhiên có một luồng điển, một luồng ánh sáng từ trung tâm chân mày xẹt ra. Cùng trong lúc đó giữa 2 ngón tay cái cũng có một luồng ánh sáng xẹt lên trời chạm với luồng ánh sáng từ trung tâm chân mày phát ra một tiếng nổ như pháo nổ, đồng thời 2 ngón tay cái cũng bật ra. Xin chỉ dạy giùm cho con.

Cái đó là cái luồng điển chúng ta hội tụ từ cơ tạng tới khối óc thăng hoa đi lên nhưng mà vẫn còn yếu cho nên bị dội trở lại, thì chúng ta thấy rằng: tôi hành tới ngày hôm nay được tiến tới một bước và tôi cố gắng hành nữa sẽ hòa tan với luồng điển bên trên và tôi sẽ đi được dễ dãi, không có gì khó khăn. Nên mừng đi và thực hành tới, đúng pháp và tiếp tục như vậy nó sẽ hội tụ rõ rệt và phần hồn sẽ được ra đi một cách yên ổn không sao.

405. Có khi trong tư thế Thiền Định thì con thấy luân xa nơi trái tim chuyển động, và kể từ đó con thường thấy ánh sáng trắng xóa trước trán. Đó có phải là con đã mở khám tù nơi trái tim để hồn xuất ra không?

Đúng như vậy! Phải trì chí thực hành, những gì con thấy là trong giới huyền sắc huyền quang, khai sáng từ vũ trụ ban chiếu cho chính con.

406. Khi nghĩ đến vị nào Bề Trên, thấy ánh sáng trên thiên không xuống trước trán, thường bay sang bên phía tay trái là sao?

Khi nghĩ đến vị nào thì luồng điển mình đến đó mới là đúng. Cứ nuôi dưỡng ý chí đi lên thay vì đi xuống.

407. Thưa Thầy, từ huyệt ấn đường có một lằn nứt chạy dài đến mí tóc, thấy rất rõ, rờ vào thấy như hai khớp xương dang ra. Ngoài ra, hai gò trên hai chân mày theo thời gian càng nổi phồng lên. Thưa Thầy, như thế có tốt không?

Rất tốt!

408. Thầy thường nói: ráng tu đi thì ấn Di Đà sẽ nổi trước trán. Thưa Thầy, xin cho biết thêm về ấn Di Đà. Có phải là đã được Đức Di Đà ban ấn chứng không? Người được ấn Di Đà trình độ thăng tiến như thế nào? Ấn Di Đà có bị mất đi không? Và mất trong trường hợp nào?

Ấn Di Đà có là do tâm thành niệm Phật, Soi Hồn cho khí tinh phát triển tụ thành ấn Di Đà tỏa sáng muôn phương, tận độ quần sanh.

409. Khi công phu thấy 1 lằn ngũ sắc như móng trời, từ rún lên bộ đầu rồi

phóng ra không gian đến gần nhiều tinh tú khác có màu sắc. Hiện tượng này là thế nào?

Khi công phu nhờ khớp xương trên bộ đầu mở nhiều, đằng trước ngực khai thông luồng điển thì mở luôn cái luồng điển chỗ Tề Luân Hư Cảnh này, nó dội trở lộn lên. Bởi vì chỗ này khai thông thì thấy sao. Mà trong lúc nó mở chỗ này ra thì ông thấy ông ở chỗ này chứ không ở trên nữa. Mà thấy nhẹ nhàng, thì cái điển nó quật sáng rọi một đám sao ở ngay chỗ ngực, thì con tim hé mở đồng một nhịp với trung tim bộ đầu, mới thấy cái đó. Mới có sơ bộ, cứ tưởng đâu mình ở ngoài, cái bản thể mình lớn lao lắm, cũng như cái vũ trụ vậy.

410. Trong khi hỏa luân xa phát điển nóng rực thì nơi vai trái của con cũng nhiều lần phát xuất thẳng lên trời những lằn khí điển lạnh, nóng con không phân biệt rõ vì đang nửa mê nửa tỉnh. Thưa Thầy đó là gì?

Đó là luân xa tả bành chất và hữu bành cư. Khi ta ăn vô chuyển chạy vô bao tử, từ bao tử chuyển xuống bộ ruột chuyển sang tay mặt. Đó là một luân xa phát sáng, gọi là hữu bành cư. Sau hữu bành cư làm việc xong, thì chuyển sang tả bành chất. Sau khi cung ứng luồng điển cho ngũ tạng, tả bành chất sẽ thành phân hoàn trả lại mặt đất, luân xa phía bên tay trái vẫn phát sáng. Ăn vô là điển, xuất ra cũng là điển. Hai luồng điển vô ra này của hai bên quân bình thì con người mới đi đứng được. Thí dụ: sợi gân trên bộ đầu phía trái bị tắt nghẽn thì tay chân bên phía bên tay mặt sẽ bị tê liệt và ngược lại.

411. Trong lúc con ngồi thiền thì con thấy chính giữa chơn mày có một luồng ánh sáng rất là lớn và ở giữa vòng ánh sáng đó thì con thấy có một vị Bồ Tát đang trong tư thế ngồi thiền. Xin giải đáp cho con?

Đó là nhiều khi chúng ta niệm NMADĐP nhiều, khai triển tới thanh nhẹ, luồng điển của Đấng Di Đà ban chiếu cho chúng ta thấy rõ một vị Bồ Tát là ai. Chính phần hồn đã tự nguyện hội nhập để lo tu mà thôi.

412. Dạ khi mà lúc con thiền thì có lúc con thấy có ánh sáng chớp, có lúc thì con thấy có những người đi qua nhưng không thấy mặt, có lúc thì thấy người lao xao mà không có đầu, gì kỳ vậy?

Thì ở dưới bụng mình chớ đâu. Vạn linh ở dưới nhiều lắm. Nhiều người con có thấy mặt con không có quen với ai hết, không quen với ai hết lạ không? Nó ở trong mình mình đó, cứ lo niệm Phật đi. Sau này mình mới có một cơ hội mình xuất được rồi mình trở về mình thuyết giảng và dạy chúng nó tu. Tất cả đều niệm Phật thì tới giờ công phu nó được nhẹ, niệm Phật dậy đúng 12 giờ.

413. Có lần khi ngồi thiền, con thấy mấy ông sư đầu trọc đi từ bụng ra trước mặt là ý nghĩa gì?

Ngồi thiền mà thấy nầy kia, kia nọ đó là những biến thể trong cơ tạng của chúng ta. Nếu ta hướng về tu, thì nó hiện ra những hình tu. Nhiều khi thấy cả ngàn người khác mặt nhau, cũng ở trong cơ tạng của chúng ta. Mỗi tạng 250 tỳ kheo, tổng cộng 1250 tỳ kheo trong cơ tạng của chúng ta. Nhiều khi ngồi thiền, nhập định rồi thấy cả ngàn người, không có quen với ai hết, thấy mặt mày khác. Mà đông đảo, vui tươi, chớ không có cái gì khổ.

414. Một đêm sau khi thiền xong nằm xuống niệm Phật, một lúc sau mơ mơ màng màng, con thấy có khoảng 4, 5 người ngồi đối diện với con. Họ không nói gì chỉ ngồi im như thiền vậy. Mới đầu con sợ lắm, sau niệm Phật và trong tâm nghĩ: "Cứ niệm Phật, còn họ muốn làm gì thì kệ họ". Sau đó con hết sợ và ngủ thiếp đi. Thưa Thầy mấy người này là ai? Tại sao con lại gặp những người này?

Đó là những người trong bản thể, tương lai sẽ thấy cả ngàn người nhưng khác mặt nhau. Chứng minh là sự cấu trúc thành Tiểu Thiên Địa phải có vạn linh chung sống. PLVVKHHBPP là một phương pháp khai thác Tiểu Thiên Địa, vạn linh đồng tu đồng tiến sẽ biến thành Xá Vệ Quốc là vậy. Phần hồn chủ nhơn ông càng tu càng thấy nhiệm vụ của chính mình là phải giáo dục lục căn lục trần. Muốn giáo dục lục căn lục trần thì phải đặt những câu hỏi tự vấn để xem hậu quả của mọi việc ra sao, thì sẽ cảm thấy vị trí của đôi bên. Lịnh của chủ nhơn ông là quan trọng mà thôi. Thực hành như vậy sẽ dễ dứt khoát thất tình lục dục mà tiến.

415. Cách đây trên 10 năm sau khi thiền xong đi ngủ nhưng chưa ngủ thường thấy mình bay đi. Có 1 lần dấy lên ý niệm bay đi luôn không muốn về bản thể nữa, thì tức khắc thấy 1 bàn tay ụp xuống lật úp lại, con thấy mình nằm trên giường. Sau này nghe băng của Thầy, con hiểu rằng: ý niệm đó là sai lầm và ý thức được nghiệp lực của chính mình còn nhiều và phải cố gắng tu nhiều hơn. Thưa Thầy con chỉ muốn biết bàn tay đó là ai? Rất cám ơn Thầy.

Bàn tay đó là ngũ tạng của mình. Khi mình mạnh dứt khoát nó đi lên. Còn mình mà còn sợ sệt thì nó hút trở lộn lại. Ngũ tạng của mình; kim, mộc, thủy, hỏa, thổ nó úp lại là mình phải chịu sống trong thể xác này. Do đó mình thấy cái phần vía nó nhẹ. Bây giờ chúng ta tu cho nó tiếp tục nhẹ hơn, gom gọn hơn, tiết ra ánh sáng thực chất. Rồi từ ánh sáng thành ra Thánh Thai, biến thể thành cái hình cũng như 1 đứa bé đi chơi, lúc đó nó khỏe hơn. Chớ cái xác ghồ ghề này nó còn lệ thuộc về trong ngũ tạng. Cái bàn tay đó là ngũ tạng.

416. Sau khi thiền chưa ngủ, con thấy được những cảnh như: vườn tược, cây cối, sông và người, dù không được rõ lắm, từ cảnh này đến cảnh khác. Con xin hỏi có phải bắt đầu được thấy cảnh trong Tiểu Thiên Địa không? Nếu phải thì làm sao được thấy mãi những cảnh này không bị mất?

Nhờ Pháp Luân Thường Chuyển khai sáng khối óc. Trên khối óc có cảnh tươi đẹp, núi non. Khi nhìn xuống bản thể thì thấy sông biển, trăng sao, bò bay máy cựa. Làm PLTC càng siêng càng nhẹ thì sẽ thấy cảnh Trời. Khi giải hết nghiệp thì nháy mắt là thấy rồi. Nhẹ làm trời nặng làm đất, thoát được nghiệp tức là nhẹ.

417. Sau cử thiền đêm 11 giờ đến 1 giờ sáng, ngủ đến 4 giờ sáng, chiêm bao thấy mình đang chạy bộ lẹ trên đường phố. Đổ dốc cầu, thấy người mình nhẹ và bay cách mặt đất độ 4, 5 mét. Sau đó thấy đang chạy bộ nhanh như lấy trớn và bay lên trên ngọn cây. Tỉnh dậy còn thấy tinh thần sảng khoái. Xin Thầy minh giải và chỉ dạy thêm.

Đó là khối thần kinh được nhẹ rồi. Vía được nhẹ rồi, xuất bất cứ lúc nào, mà đi

ở giới thấp. Cái vía nó đi, về nhớ hết. Rồi tới hồn đi là đi lên cao, chỉ có đi lên thôi, không có đi xuống. Nếu mà con người tu, cái hồn vừa xuất ra, đi tới người này người nọ, rồi sanh thù oán phá hại người ta, đó là con ma. Còn nếu chúng ta muốn tiến về Phật thì càng ngày càng tu càng thanh nhẹ, càng tha thứ và thương yêu, tự xây dựng lấy chính mình mà ảnh hưởng cho người kế tiếp, thì tầm tay từ bi nó sẽ lớn rộng ra; ta đến lúc già, lớn tuổi có người quí mến hơn.

418. Con ngủ thấy 2 người bạn không quen biết, họ đang bị lún xuống một vũng lầy sắp chết, con định nhảy xuống cứu họ nhưng có một người khác giữ con lại không cho cứu, lúc đó con khóc?

Cái đó là chiêm bao. Vô Vi không có chú ý cái việc đó. Chiêm bao là chuyện thường. Nhiều khi ăn uống hay là lo âu, nó biến thể cảnh này cảnh nọ. Cái chuyện ấy không có lo âu. Chúng ta nên đi thẳng lên một con đường sáng mà thôi. Không nghĩ đến vấn đề chiêm bao. Nếu nghĩ về chiêm bao thét rồi đi làm thầy thôi. Nằm chiêm bao thấy đi này đi nọ, gặp ông Tiên gặp ông Phật, rồi về làm thầy người ta đó. Rốt cuộc cũng chưa biết mình là ai. Chiêm bao cũng không thật.

419. Có môn phái tu khác, người tu được ông Thầy truyền pháp, truyền cho họ ánh sáng và khi họ xuất ra, họ hiểu biết tất cả cái gì trong khi họ đi. Cái môn pháp mình ra đi được mà không nhớ mình đi đâu hay làm gì. Nhiều khi, ví dụ: tôi cũng thấy bay xuyên qua một tầng mây trắng, nhưng khi mở mắt để nhìn nhận xung quanh thì không biết gì hết, chỉ biết lờ mờ như vậy thôi. Tại sao vậy?

Bởi vì đâu có phải ông đi ra. Ông mới mở bộ đầu, ông bước ra Tề Luân Hư Cảnh ở trong này thôi. Ông thấy ở trong này như bầu trời thế giới, cũng có mây có sao đủ thứ, chứ không phải ông đi ra ngoài. Khi ông đi ra ngoài nhất định ông phải có gặp một ông Thầy chứ... Thầy đó là ai? Đức Di Đà chứ không ai hết, nhưng mà Ngài sẽ biến hình tới nói: *"Ta là Phật hộ độ cho đệ tử được tu"*. Sẽ có một vài câu người ta dạy mình, mà mình lúc đó mình cũng không tin. Tu đi tới đó rồi một thời gian sẽ hiểu. Còn cái này mới mở, ông mở thấy cái Tiểu Thiên Địa, mới thấy cái xứ của mình thôi, chưa thấy Phật, chưa thấy cái đại thế giới. Mà khi ông thấy đại thế giới rồi, bữa nay ông đi tới đó được. Còn đêm nay ông thấy rồi, đêm mai ông đi trở lại không được là nó mở chỗ này (chỉ con tim), khi nó mở thấy dưới, không mở thì nó đóng lại. Cái này là Tề Luân Hư Cảnh thôi, còn ra ở đây (chỉ trung tim chân mày)... Pháp lý này ông ra thì đâu đó có... cũng bảo đảm, đâu đó đàng hoàng hết. Có nhiều khi đi rồi, thấy có đám mây trước mặt, bước lên đám mây bay không khác gì chiếc xe rước mình, ai sắp đặt cho mình. Nó cũng có cái bản thể của mình sắp đặt cho mình.

420. Khi con được rút ngay đỉnh đầu vào trạng thái thương thật là kỳ diệu vô cùng, không có đúng và sai, mọi vật là ảo tưởng do tự khởi rồi tan mất, tâm không dấy động thì không bị ràng buộc. Cho tới nay con cũng chưa có chữ nào viết ra được để xin phép hỏi Thầy, mong Thầy giảng cho? Khi những người luồng điển lên tới trình độ đó sẽ tiếp lên ánh sáng, rồi mới thấy mình vốn từ ánh sáng giáng lâm xuống thế gian, mới xác nhận khối óc là ánh sáng tại mặt đất. Khi chết được hút lên khỏi cái cõi đó thì đi tới ánh sáng vô cùng, không còn gì thắc mắc. Muốn biết gì thì tự nhiên có câu trả lời liền.

421. Các luân xa nơi đỉnh đầu quay, tê lạnh, trung tim chân mày quay, trì nặng... Nhờ đó mà con mới biết thế nào là chơn hạnh phúc. Bây giờ con cảm nhận và thấy biết rõ rệt là có điển bộ đầu sung sướng hơn là có tiền. Lúc trước hồi con còn ở Việt Nam, mới bắt đầu tu theo Vô Vi, con cũng được Tí, Ngọ, Mẹo, Dậu bộ đầu mát lạnh như nước đá. Đến nay nhờ tinh tiến tu hành, con đã đạt được khả năng quý báu đó. Thiệt là cám ơn Thầy đã dìu dắt con trên đường tu hành Đời Đạo Song Tu trong thời gian qua. Quả là mình có của báu thanh tịnh mà đã từ lâu không biết hưởng. Chúng sanh ai là người thấu đạt được? Chắc không nhiều! Vì ai ai cũng chạy theo tiền tài, danh lợi, tình mà thôi.

Khối óc là của cải cuối cùng của Thượng Đế đã ân ban. Nếu chúng ta không có phương pháp để khai sáng khối óc thì rất tiếc cho một kiếp người vô dụng, rồi lang thang lòng vòng trong cõi phù sanh mà thôi. Vô Vi là trực tiếp khai sáng tâm thức của chính mình mà tiến hóa, chứ không có lòng vòng trong văn chương và kinh kệ u ơ nữa. Từ giai đoạn một con đã tự kiểm chứng: đối với đời, tình tiền duyên nghiệp, con đã dấn thân học hỏi đến nay là một cơ hội cảm thức chiều sâu của đạo mầu ở bên trên vô cùng tiến hóa. Ánh sáng của chính con sẽ có cơ hội hội nhập với ánh sáng của Đại Bi thì mới thấy được chơn hạnh phúc là gì. Tương lai nếu có cơ hội con chỉ nói sự thật là đủ rồi, không nên biến chế mà sai lạc. Như Thầy thường nói: sai một li đi một dặm là vậy! Sẽ mất công tu học và gian nan thêm, nếu bị hạ tầng công tác, sẽ khổ nhiều hơn.

422. Có lần sau khi thiền giờ Tý xong, đi nằm trong tư thế ngay ngắn 2 chân bắt chéo, tay để trước ngực, con thấy lâng lâng thoát tục và hạnh phúc vô cùng vì hào quang Phật Tổ chiếu sáng toàn thân và bộ mặt. Tả làm sao hết được cái hạnh phúc mà con đã được hưởng trong vài giây phút đó. Bây giờ con đã hiểu thiệt rõ là tại sao Thánh Tiên Phật đều vui vẻ an lạc là vậy. Vì họ đã được chơn hạnh phúc là hào quang Phật Tổ. Tình thương của Ngài thật vô biên và đậm đà siêu thoát... Tạ ơn Trời Phật đã cho con hưởng diễm phúc này. Đời đời không bao giờ con quên và nguyện mãi mãi tu hành tinh luyện tâm thân để Hồn, Vía, lục căn lục trần... đồng trở về nguồn cội, hòa tan với Đấng Cha Lành nơi cõi Trời vô cực.

"Ưng vô sở trụ di sanh kỳ tâm". Lời hứa thanh cao mà chính con đã xuất phát, đó là niềm hạnh phúc vô biên ở tương lai. Nên giữ sự trung tín thực hành đối với chính mình. Không nên thay đổi, sẽ lãnh lấy khổ nạn ở về sau.

423. Con nghe bạn nói: vía ra từ rún, nhưng có một lần con ngồi thì thấy lên từ từ rồi nhìn xuống thấy thật là cao,... không dám cử động sợ té. Ngồi niệm Phật khoảng lâu rồi từ từ hạ xuống như hột cát bỏ vào ly dầu rớt xuống từ từ. Và lần sau cũng vậy, thấy một người cỡi ngựa trắng bóng

dáng như Tam Tạng quay lại nhìn con, thì bộ mặt khỉ màu trắng hỏi con: "Đi đâu?" – Con trả lời: "Đi đảnh lễ Phật" và nói con không phải ở đây, đi lên nữa thì thấy con đang ngồi trên hư không. Bây giờ con nhớ hoài mà không biết nơi nào, mong Thầy giảng cho con rõ?

Đó là vía được nhẹ rồi. Người mà bị nghiệp thân bám không bao giờ thấy được cái đó. Nghiệp thân nhẹ, ngồi vía nhẹ thì thấy mình bay bỗng, nghe gió hù hai bên tai, cái đó là thường của người Vô Vi. Khi mà bỏ được nghiệp thân, không có bám nghiệp thân thì tự nhiên cái vía nó nhẹ như vậy.

424. Khi thiền xong lúc nằm ngủ cảm thấy trên đỉnh đầu phóng cao 1, 2 thước. Đó là ý nghĩa gì?

Cái luồng điển nó xuất ra, bị trong cơ tạng chúng ta làm Pháp Luân Thường Chuyển nhiều đi. Xuất ra là vừa nhắm mắt là thấy ánh sáng phóng ra ngoài. Cái vía nó nhẹ rồi, thấy cái vía nó nhẹ rồi. Mình thấy phóng ra ngoài mà té ra mình chưa có phóng ra ngoài. Cái vía nó nhẹ, nó đi quần ở trong cái Tiểu Thiên Địa nầy, mình tưởng đâu ở bên ngoài. Cái ngực của chúng ta là vòm trời, thấy cái vía đi vậy thôi.

425. Sau khi thiền xong, con nằm thở thì thở một lát tự nhiên cũng như là con ngưng thở vậy đó. Rồi thấy tự nhiên vọt lên nóc nhà một cái, khi đó con sợ đụng nóc nhà, tự nhiên con giựt mình. Lúc đó con cảm thấy con được thở trở lại, trước đó dường như nghẹt thở vậy mà con cứ niệm Phật hoài, mà sao dường như nó khô cần cổ nói không ra tiếng.

Đừng sợ, đi nữa đi, quí lắm! Nó rút lên, nó rút lên... cái đó tốt không sao, không có hại đâu! Bởi vì mình muốn xuất hồn mà tới đó sợ cái gì? Đây nó sẽ đổi tướng đẹp trai nữa.

426. Trước đây mấy năm nhiều khi đang nằm, con thấy cái hình xác mình bay bổng lên nhưng con không chịu bay con dừng trở lại. Làm 2, 3 kỳ vậy, nhưng tới giờ con không thấy hiện tượng đó nữa?

Cái đó là nó nhẹ, cái tâm thức mình cứ nghĩ cái chuyện giải thoát. Không sao cứ việc đi, đi tới Phật là lúc nào tôi cũng đi. Cứ nghĩ vậy thôi là cái đầu nó sáng, nó minh mẫn, nó hiểu nhiều chơn lý hơn.

427. Nằm không ngủ, nhắm mắt nhìn lên trời thấy có một cái thang màu vàng rất đẹp bằng dây thòng từ trên trời xuống thành một cái thang dài?

Đó là luồng điển của chính con phát triển đi ra, liên hệ với luồng thanh quang ở bên trên gọi là Thiên Xích, bằng điển chứ không phải bằng vật chất. Con cố gắng tu, tự hiểu thôi, nói ra thiên hạ sẽ nói con là khùng.

428. Trong lúc thiền thỉnh thoảng con nghe những tiếng nói nho nhỏ bên tai làm con giựt mình tỉnh thiền. Xin Thầy minh giải tiếng nói đó từ đâu có và con phải làm gì để không bị trường hợp đó?

Bởi vì thần kinh nó có trược nó mới có những cái tiếng. Nó thu hút cái trược nó thành ra cái tiếng nói. Nhưng mà chúng ta tiếp tục làm Pháp Luân thì nó hơi sáng. Làm Pháp Luân mạnh đi, không có sao hết. Đầy rún đầy bụng, tung lên bộ đầu và Soi Hồn đứng đắn là nó giải hết hà! Pháp đó hay lắm mà nhiều người làm không có đúng, rồi nghe nói cái sợ. Ở trong này nó hù nó nói ta là Quan Âm đồ này kia. Nói dóc! Không có Quan Âm nào mà xuống thể xác hôi thúi, không có vụ đó! Các bạn tin chắc là không có Quan Âm, không có Diêu Trì Kim Mẫu gì mà xuống thể xác hôi thúi nói chuyện bậy bạ, không có vụ đó! Mình chỉ tu đi lên đảnh lễ Ngài, Ngài mới phán một chút điển, tâm chúng ta hiểu liền. Cái đó là chơn chánh.

429. Con tu được một thời gian không lâu, bao nhiêu cuốn băng con nghe nay con chứng ngộ được thì con cảm thấy những lời vang giảng đó ở Bồng Lai và Trung Thiên thật sự không phải dưới trần. Con nói với bạn đạo là ông Tám giảng ở trên cao tầng, nếu lạc vào làn sóng đó sẽ hiểu. Không biết con có khùng không, mong Thầy giảng cho con hiểu?

Đúng như vậy! Thanh khí điển từ Trung Thiên giáng lâm độ tha tại trần. Những người tu lâu phải làm việc như vậy. Lời chơn thật từ Trung Thiên chuyển xuống thế gian. Ở đây không có sách vở nào viết ra những thứ này.

430. Đôi khi trong lúc ngồi thiền, con nghe tiếng gõ mõ văng vẳng bên tai. Con cũng nhớ Thầy dặn: không nên để ý bất cứ âm thanh, sắc tướng nào, nhưng con cũng hiếu kỳ muốn biết tại sao con lại cứ nghe âm thanh đó?

Muốn phát triển tự chủ thì hướng về thanh nhẹ mà phát triển. Không nên ỷ lại bất cứ âm thinh từ đâu đến, cũng sẽ làm yếu khối óc thần kinh của chính mình. Cứ dũng mãnh trong thanh tịnh thì chúng ta sẽ có cơ hội ban chiếu từ quang cho các giới ở tương lai.

431. Có một lần con ngồi thiền đến lúc gần xả thiền tự nhiên trong đầu con hiện ra 4 câu thơ. Tại sao con mới tu mà đầu hiện ra được thơ?

Cái đó là trật tự thần kinh khối óc, trở về trật tự là tự nhiên kinh và kệ. Kinh là thần kinh. Khi mà thanh nhẹ hội tụ được trật tự, tự nhiên nó hiện ra một câu. Một câu rất rõ rệt, là để giải thích cho hành giả lo tiếp tục tu thêm chứ không thể bán ăn được.

432. Bây giờ trên đầu con thì như là cái quạt máy, mát, thì lúc nào con cũng nhớ hết. Khi đi vào chỗ đám đông thì trên đầu bị rần, rồi về con phải giải, phải thiền thở thì hết. Mà cái đó con bị hoài, con biết là ra ngoài thì những anh em mà tội lỗi nhiều, phóng ra những điều buồn, mình cảm nhận cái đó thì thôi về mình lọc lại. Lâu lâu con cũng... đi tiếp xúc với bạn bè...

Cho nên khi mình đạt tới cái hào quang là nó hút trược, nó dễ phân tách lắm. Mình tới đó mình thấy cái đầu nó nặng, nó hút cái trược thì mình về mình phải thiền thở nó mới giải ra. Nhiều người đi làm công sở về thấy mệt ghê lắm, vì chung trong một sở họ hút thuốc, nói chuyện trần trược mà không ai tu. Nó mệt, về rồi phải niệm, phải niệm Phật, phải thiền thở giải một hồi: nửa tiếng, 45 phút nó hết nó nhẹ. Cho nên mình nắm được cái chìa khóa mở đường từ trược tới thanh, còn hơn uống thuốc nữa. Khi gặp những chuyện gì, thiền thở một hồi là nó giải hết, không có cái gì là khó khăn hết. Cho nên con càng tu, con nghĩ con dốt đi, không biết chữ nghĩa gì hết, nhưng mà thiền một chập rồi con nói: chuyện cũng thông, không có gì hết, tùy theo trình độ của đối phương mà con nói chuyện không sao.

433. Kính thưa Thầy, trong khi con Thiền Định con thấy có ấn chứng như

con nhìn thì thấy những cái dấu đen nó bay nhảy ở trước mặt con. Cái đó là như thế nào?

Cái đó là cũng còn trược nhiều lắm. Cái đen đó nó đã lớn rộng rồi, cố gắng nữa... Như tôi cắt nghĩa hồi nãy sẽ thấy ánh sáng, mình phải từ trong cái tối đi ra, nó mới đạt tới ánh sáng. Phải cố gắng giữ thanh tịnh, cố gắng trì niệm Phật nhiều hơn nữa.

Và cái bóng đen đó nó mất dần dần thì con thấy cái ánh sáng trắng ở trong cái bóng đen. Đó là như thế nào?

Cái đó là đúng! Nó sẽ ra như mặt trăng lưỡi liềm, rồi nó sẽ sáng dần dần, rồi nó chiếm hết cái đen. Lúc đó mình mới thấy rõ là người đạo. À, đạo là gì? Lúc đó trong miệng gặp ai cũng nói chuyện đạo hết, không thích nói chuyện đời. Mà ai nói chuyện đời nghe nặng ngực, thích nó đạo, cái đầu nó sáng rồi.

Kính thưa Thầy, khi con nhắm lại và con trụ tâm thì con thấy được cái ánh sáng, mà cái ánh sáng đó khi con nhắm mắt lại thì con thấy từ nhỏ cho tới lớn, rồi khi lớn lại trở về nhỏ. Thì trạng thái đó như thế nào?

Cái đó là đúng đó! Ngồi ở trong mà thấy lớn, rồi lớn trở về nhỏ nó nhập trong này được trở lộn lại. Khi chúng ta ra đi thấy lớn, đi cõi hạc, đi tùm lum, đi chơi này kia kia nọ mà trở về là phải nhỏ. Nó thâu vô ngay trung tim bộ đầu, trở về xác là phải thâu lại nhỏ, mà xuất ra là nó lớn. Cái đó đúng về cái điển Mô Ni Châu nó vậy!

Như vậy cái bóng đen đó không phải là cái vong linh, cái vong hồn hay cái trược khí?

Không phải, không có ăn chung gì hết! Cái đó là trược khí trong mình còn. Cố gắng làm một thời gian nữa, bớt ăn là nó hết à! Bớt ăn mà không chết đó!

434. Nam Mô A Di Đà Phật, vì thời giờ eo hẹp tôi xin các đạo hữu cho tôi 2 câu hỏi:

1) Một, xin thầy xác nhận giùm ở Bên Trên đó, xác thân của Thầy có phải là nhỏ hơn đối với Quan Thánh Đế hay không? Bởi vì con thấy Quan Thánh Đế lớn gấp rưỡi Thầy. Thầy mặc đồ trắng, Thầy đi trước còn Quan Thánh Đế mặc đồ nâu và có áo mão cân đai. Xin Thầy xác nhận cái ấn chứng của con có đúng hay không?

2) Hai là như các bạn đạo đã trình bày, con nhìn thấy Mô Ni Châu, con thấy con xuất hồn ra một cách dễ dàng con áp dụng theo 3 phương pháp: Soi Hồn, Pháp Luân, Thiền Định như thầy đã chỉ dạy. Chỉ độ có vài tháng thôi là con thấy được cảnh ở Bên Trên và con được chỉ dạy. Ngay khi con bước vào Thiên Đình thì cửa đóng lại. Con thắc mắc: "Ủa, tại sao không cho con vô?". Con vừa nghĩ xong thì ở phía trong vọng ra cho biết là con phải về học lại 2 bài là trường chay và diệt dục, rồi con bị trở về.

3) Câu thứ ba, con không hiểu ấn chứng như thế nào thì khi con niệm Nam Mô A Di Đà Phật và con định thần thì thôi. Còn khi con bị động loạn suy nghĩ về chuyện đời nhiều thì người con nó run lên một cái. Con mới hiểu rằng trong lúc Thiền Định mà con nghĩ lung tung thành ra nó mới như vậy. Con niệm NMADĐP lại thì nó hết. Xin Thầy cho biết như vậy là thế nào?

Khi mà anh thấy tôi nhẹ nhõm và ông kia lớn hơn, là ông có nhiệm vụ từng cửa Trời, và oai vệ ghê lắm mà chính ông là bảo vệ cho chính chúng ta, giúp đỡ cho các bạn đạo Vô Vi. Ông lãnh đương hành, quyền ông lớn lắm, thấy không? Còn tôi về phần thức tâm độ đời là bên Vô Vi phải bận áo trắng, mà anh không dòm lại khi mà anh đi lên. Anh được đi lên hai từng nữa là anh thấy người anh cũng nhỏ, không có lớn được! Bên Vô Vi không có lớn, nhỏ! Mà tu về Phật Pháp là chỉ gom nhỏ lại không có lớn. Còn những người đương quyền là phải lớn. Ngài không cần đánh, dòm là phải kinh hoàng. Những người có nhiệm vụ, người ta làm việc cai quản cửa Trời. Mạnh lắm, cả thế giới phải cung kính Ngài! Còn cái vấn đề mà khi anh ngồi đó mà nó mất thanh tịnh, đó là động. Niệm NMADĐP là lập lại trật tự. Còn vô cửa Trời thì anh phải có cái lệnh của Thượng Đế mới vô được. Muốn có cái lệnh của Thượng Đế là phải trường chay diệt dục. Đó là đúng, mới vô được! Lúc đó Ngài mới ban chiếu cho vô, chớ không phải ai muốn vô là vô đâu. Phải có ban chiếu lệnh của Thượng Đế mới vô được! Ba cái anh thấy đó thì anh thấy rằng cái khoa học không thể giải đáp được, nhưng mà cố gắng tu đi rồi anh sẽ rút ngắn gọn thì giờ mà anh phải phát tâm độ đời, Thượng Đế mới ban chiếu, anh hiểu cái đó không?

435. Tại sao khi xuất vía bay đi thấy cảnh đô thị, nhà cửa, xe cộ và tiếng nói như đi ngoài phố vậy?

Xuất vía bay đi thấy cảnh đô thị, nhà cửa, xe cộ và tiếng nói như đi ngoài phố, đó là chứng minh cho PLTC Huệ Tâm khai là vậy. Từ từ con sẽ dũng mãnh nhận định sáng suốt hơn.

436. Mười năm về trước con thiền nhìn vào trung tim chân mày thì con thấy cái ánh sáng bằng quả bưởi hiện từ đây ra nhiều lần. Mười năm sau và bây giờ con không thấy gì? Con chỉ thở thôi không thấy ánh sáng nữa.

Phải tập trung luồng điển mới có ánh sáng. Cụ thấy điển nhà đèn ở thế gian, hai sợi dây nó mới sáng, một sợi không bao giờ sáng. Cụ phải tập trung ở đây hai xuất điển nó tìm một giao điểm nó bật ra ánh sáng. Mà phải kiên nhẫn duy trì như vậy, đừng có thay đổi. Rồi PLTC cái luồng điển âm và dương nó hội tụ nó mới phát ra, Huệ Tâm nó mới khai. Phải soi hồn, vì thiếu soi hồn. Cụ tập theo pháp nào?

Theo Phật!

Mà không có tập trung. Phật là dứt khoát tình đời. Mình còn tình đời làm sao giải được? Vì đó mà mất ánh sáng. Cái ánh sáng là quan trọng, mất ánh sáng thì tâm khó minh. Bây giờ Ông Trời cho cái cơ thể vi diệu đầy đủ quyền năng trong đó mà không biết sử dụng thì pháp lực không có gia tăng. Pháp lực gia tăng thì nghiệp lực tan biến, pháp lực nó càng yếu thì nghiệp lực nó càng ngày càng bành trướng rất rõ ràng. Cái ánh sáng cụ giữ luôn luôn luôn luôn như vậy. Cụ không có nghiệp lực thì cụ sung sướng lắm, an vui lắm.

437. Đoạn này Thầy nói về làm thơ, Thầy đang trả lời cho 1 bạn đạo ở VN tên là TTT.

"...Người tu PLVVKHHBPP, phải thực hành pháp môn đứng đắn tức là tự khai thác lấy chính mình, khứ trược lưu thanh nhiên hậu mới tiếp xúc được thanh quang của Bề Trên. Từ khối óc phát triển đi lên, nhiên hậu mới hội nhập

trong trật tự thanh nhẹ, nắm viết để thơ để tự hỗ trợ cho chính mình, cảm thông nguyên lý của Trời Đất mà tu. Chứ không phải làm được thơ thì tức là thành Thánh, Thần, Tiên, Phật đâu. Người tả được lời thơ minh triết lại càng phải tinh tấn hơn người không biết làm thơ. Thơ là ý lực thanh nhẹ và trật tự truyền cảm khắp nơi nơi và tự thức..." (Led Weekly 60).

438. Tôi theo pháp thiền nầy đã được hơn 3 năm và có một ít kết quả, nhưng tôi có một cái khó khăn là bị hỏng mất bên trái. Thành thử khi Soi-Hồn nhắm mắt lại thấy có một ánh sáng nửa ở bên phải mà thôi, chứ còn bên trái không thấy. Có khi có những vệt sáng mờ như là những đám mây. Thay vì nó ở trung tâm chân mày thì nó ở lệch sang bên này. Khi mà cố gắng đem qua chính giữa thì nó lại mất đi.

Cho nên cái phương pháp Vô Vi, khi ông thấy thiền là ở trung ương xuất phát, đó là chánh, ánh sáng thiệt, còn ánh sáng mà theo bên tay mặt, bên tay trái không phải thiệt. Bỏ nó đi! Nhưng mà nó ê chỗ nầy, rồi lần lần nó sẽ tỏa một cái ánh sáng vô cùng cũng như xuống đi ô-tô-sen (?) vậy đó, cái đó mới là ánh sáng. Còn ánh sáng mà thấy mờ mờ con mắt nầy không cần ngó cái đó. Chúng ta chỉ ngó ngay thôi, ngay trung ương nầy thôi. Trung tâm chơn mày là từ cái huệ tâm trong nầy cấu trúc rồi nó mới xuất phát tại chỗ nầy. Cho nên tôi khuyên mọi người phải lập hạnh hướng thiện thì cái huệ tâm nó mới mở. Càng ngày nó càng hướng thiện nó càng dồi dào, rồi trong cái Pháp Luân Thường Chuyển huệ tâm nó mở lần mở lần, nó mới trụ nó mới xuất, xuất ngay chỗ nầy. Ánh sáng chỗ nầy (trung tâm chơn mày), chớ Vô Vi không có xài ánh sáng tay mặt và tay trái. Không, không xài! Cho nên những người nào mà thấy được cái ánh sáng ngay trung tim chơn mày rồi, ra đứng nhìn mặt trời mà không có nháy mắt. Không có nháy mắt đâu! Dòm thẳng mặt trời không có nháy mắt là nó phá được cái chỗ nầy rồi. Người ta không còn lưu luyến bởi hai cái nầy, mà ta ngó ngay chỗ nầy, ta dòm thẳng mặt trời không nháy mắt. Chỉ thấy một ánh trăng vậy thôi, không có gì hết. Nó mạnh tới vậy! Cho nên khi chúng ta Soi Hồn thấy nó lâng lâng nó làm nặng ở chỗ nầy đó, phải chú tâm ở đây và phải trì niệm Phật, và chú tâm ngay chỗ nầy trì niệm bộ đầu để cho nó tập trung đi, rồi sau mình làm Pháp Luân cái huệ tâm nó mới khai. Và chú ý ngay chỗ nầy thôi rồi tự đó nó ê, từ cái ê đó đi tối tối, rồi nó phóng ra cái sáng. Cái điểm đó, cứ theo cái điểm đó mà thôi, thì không có bị lạc đàng Còn theo phía tay mặt phía tay trái á, ngũ hành trong nhà nó cũng phỉnh mình được. Không theo hai cái đó, nhứt định không theo.

Lúc đó ở trung tim thì thấy ê ê chỗ nầy, nhưng mà khi nhắm mắt lại thấy ánh sáng. Ánh sáng nó không có chói chang mà như là một đám mây trắng, có khi nó tới gần mình và có khi nó lại đi ra. Nó chỉ có một nửa ở bên nầy, và phía bên trái thì hoàn toàn tối tăm. Và tôi cố gắng hết sức kéo ánh sáng vô ngay giữa trung tim chơn mày, nhưng hoàn toàn không được.

Không, bởi vì chỗ nầy niệm Phật chưa đủ. Trung tâm bộ đầu chưa mở làm sao nó có ánh sáng? Ánh sáng nầy là trung tâm sinh lực càn khôn vũ trụ chiếu xuống mình mới có ánh sáng. Cứ thẳng cứ tưởng về trung tâm sinh lực càn khôn vũ trụ, thiền như vậy! Đó, thì ở đây nó mới mở, chớ tôi muốn kéo cái nầy qua, không được! Tôi chỉ cần cái ánh sáng đây chớ tôi hổng cần cái nầy, cái nầy hổng cần thiết, thì tự nhiên nó hổng có nữa và nó sẽ tối tối rồi từ nó sẽ đi tới chỗ sáng và tùy cái chỗ niệm Phật ngay chỗ nầy. Tôi kêu mọi người trì niệm Nam Mô A Di Đà Phật để nó mở trung tâm, rồi nó cũng có một sợi chỉ sáng thẳng ở trên đó, nhưng mà mình hổng ngó ở trên. Từ đó nó chiếu xuống thì ở đây mình thấy nó đi ra. Nó có trật tự hết! Ở trên đó nó hút, mình mới đi lên Trời chơi được chớ! Chớ đâu có chiếc máy bay nào tới rước đâu. Nó hút là mình nhắm mắt là mình đi tới đó, thấy chưa?

Vậy thì mình chú ý tới...

Trì niệm Phật ngay trung tim bộ đầu.Ngó thì ngó thẳng ngay cái chỗ nầy (trung tâm chơn mày), cái ý ngó thẳng đây rồi niệm Phật thì niệm ở đây (trung tim đỉnh đầu). Rồi nó sẽ đưa lên.

Trong khi ngồi Thiền Định niệm Phật có được không?

Được chứ, được.

Và lẽ nhiên khi niệm Phật thì phải chú ý hết cả ở trên?

Trên bộ đầu.

Còn mắt thì ngó thẳng giữa trung tâm chơn mày?

Ngó thẳng chỗ đó, chính giữa thôi.

Và còn bao nhiêu ánh sáng bên trái, bên phải đều không kể?

Không kể, nếu mà mình nhích bên tay mặt nó hiện đủ màu hết, tay trái cũng vậy. Đó là ngũ hành trong nhà mình, chớ không phải là thực chất của mình xuất ra. Thì những người ban đầu thấy ánh sáng, ánh sáng thấy rồi thấy nghe lỗ tai nói chuyện á. Cái đó là bị tà, hổng được. Cho nên tôi dặn kỷ ở trong đó hết trọi; ngó thẳng để xuất ra. Mình cầu xuất ra chứ không có phải ở lại, nhớ chỗ nầy!

439. Khi con thức dậy vào lúc 2, 3 giờ sáng, con thấy một luồng điển màu xanh lá cây chung quanh mình con và ở dưới đất chung quanh con. Con đã thấy như vậy 2 lần. Xin cho biết đó là hiện tượng gì?

Đó là nhờ pháp Soi Hồn, luồng điển đã tụ ngay trung tim chơn mày, có thể thấy màu xanh khi nhắm mắt. Nếu mở mắt thấy; có khi mặc quần áo bằng vải nylon hay polyester có thể phản chiếu lại ánh sáng màu xanh. Khi thiền xong, chà tay trên đùi cũng thấy ánh sáng màu xanh như vậy. Chứng minh luồng điển của cơ thể phát triển, không cần lưu ý và lo nghĩ.

440. Con thường xuyên làm Soi Hồn mỗi ngày 3 lần, có lần thì hiện ra ánh sáng trắng, có lần thì không. Nhưng đặc biệt vào ngày gần đây con thấy ánh sáng nầy sáng hơn lúc ban trước và tầng số mạnh hơn và lâu hơn. Sau đó ánh sáng trắng dứt thì ánh sáng vàng kế tiếp nhưng thấy xa hơn ánh sáng trắng và cùng tầng số.

Thì con nhắm mắt con sẽ thấy rộng hơn hồi xưa. Chịu Soi Hồn nhắm mắt thấy rộng hơn hồi xưa và những chuyện khó khăn của con đối với đời lần lần nó xóa bỏ. Ai cần gì con sẵn sàng giúp, đó là đúng! Cho nên mới thấy rõ cái pháp Soi Hồn rất hữu ích, khai sáng tâm thức của chúng ta. Trí tuệ chúng ta mở và tương lai làm việc rất nhanh chóng, bất cứ gì hỏi là trả lời, không có phải khó khăn vì mình quen trong chỗ thanh nhẹ,

bao trùm tất cả. Ai động gì mình thấy đó, không có sao hết.

441. Hơn 4, 5 tháng nay con gia tăng Soi Hồn mỗi ngày 3 lần; sức khỏe gia tăng rất nhiều. Điều đặc biệt là mỗi đêm thiền xong, con lên giường nằm ngay ngắn niệm Phật thì trên đầu nghe âm thanh xẹt xẹt giống như 2 cọng dây đàn chạm vào nhau. Trạng thái nầy kéo dài trên 4 tháng nay và càng ngày càng xẹt mạnh và nhiều lúc tê buốt bộ đầu liên tục cả tiếng đồng hồ. Xin thầy cho con hiểu sao trạng thái nầy kéo dài như vậy?

Đó là chứng minh Soi Hồn có hiệu lực; hai luồng điển bắt đầu giao cảm và hòa hợp với luồng điển của vũ trụ thì nó rút lên cái là sáng. Có nhiều người đi tới giai đoạn đó nó nổ bừng cũng như bom nổ là cái trược điển tan hết. Lúc đó mình mới thấy thanh thản, bình tỉnh sáng suốt. Lúc nhắm mắt thấy rộng chớ không bao giờ thấy hẹp.

442. Khi Soi Hồn độ 10 phút, thấy đám mây nhỏ tròn như đồng xu, từ từ giữa hai chân mày bay ra, và trên đám mây đó có một điểm sáng như ánh trăng. Đó là hiện tượng gì?

Đó rất tốt! Bởi khi sau nầy, người tu xuất được là bước ra chỗ đó, là bước lên mây đi luôn. Phần hồn bước ra chỗ đó là bước lên mây đi luôn.

443. Mỗi lần thở PLTC con thường thở 15 lần, nhưng lần thứ 6 mới bắt đầu thấy ánh sáng màu da trời xuất hiện. Vậy có phải là tại con thở còn yếu không? (Trung bình mỗi hơi một phút)

Cố gắng liên tục như vậy tới lúc PLTC trở thành tự động thì ánh sáng sẽ phát triển, kiến thức càng ngày càng rộng hơn, tâm sẽ được yên tịnh, hiểu rõ luật nhân quả, an tâm nhập định và tham thiền, hơi thở càng ngày càng nhẹ và càng sâu.

444. Lúc con làm PLTC, con cảm thấy cả thân mình con bị mất đi, chỉ còn một vật tròn nhỏ và sáng. Tại vì run con cảm thấy sợ quá bèn mở mắt ra thì thấy mình còn ngồi đó. Xin Thầy minh luận dùm cho con.

Đó là cơ hội tiến hóa của tâm linh. Nên tiếp tục hành tiến tới vô cùng. Nếu còn sợ tức là ham sống sợ chết, đạo sẽ bất thành. Dũng mãnh tiến hóa mới có đường tu.

445. Trong tuần vừa qua vào hai lần khác nhau, sau khi đã niệm Bát Chánh, thở Chiếu Minh, Soi Hồn, con bắt đầu làm Pháp Luân để thiền. Thì đang khi thở một hơi Pháp Luân đầu tiên, con thấy mình như nghiêng qua bên trái, trong khi vẫn biết là mình ngồi rất thẳng, cảm giác bầu trời to lớn nghiêng bên trái, giống như con ngồi trên một con tàu bị lật nghiêng vậy. Con vội niệm Phật trên đỉnh đầu trong vòng 20 phút sau mới hết nghiêng. Có phải con còn nhiều trược lắm không? Con có một đường nứt từ giữa chân mày cho đến trên trán, chỗ chính giữa chấm tóc. Lúc đầu đường nứt từ dưới chân mày lên, nhưng nay thì dưới chân mày khép lại và trên trán thì nứt rộng ra.

Đó là chứng minh con làm PLTC có hiệu quả, con khai thác từ lĩnh vực một. Luồng điển của ngũ tạng bắt đầu hội tụ, sẽ tung lên bộ đầu và kết thành Mô Ni Châu xuất phát ra ngoài sau sự dày công tu luyện của chính con.

446. Khi Thiền Định, con thấy khói xanh và một chút khói trắng bong ra.

Là con đã được thấy vành điểm của Mô-Ni-Châu, tức là phần Hồn của con.

447. Khi thiền có cảm giác cơ thể to lớn, chiếm cả không gian căn phòng, căn phòng cũng lớn lên theo?

Đó là phần Vía đang phát triển và sẽ gom nhỏ lại.

448. Khi ngồi thiền cảm thấy nặng chĩu trên vầng trán?

Đó là luồng điển hội tụ ở trên trán, tiếp tục niệm Phật thì sẽ được nhẹ.

449. Khi thiền bỗng nghe một tiếng nổ bên tai làm giựt mình tỉnh lại, và có một lần nằm ngủ cũng nghe, đó là sao?

Đó là trược khí nó được giải ra vậy thôi, nhiều người nghe nổ cũng như bom nổ vậy. Nhưng mà rồi cái óc nó sáng lắm. Trược khí từ cơ tạng tới khối óc đều có; mà nó ra được là nó phải nổ, bởi vì trên kia người ta thanh hơn, đâu có chịu được, cũng như bong bóng mà thả lên Trời tự nhiên nó nổ cái bóp.

450. Khi thiền con nghe thấy bộ đầu nổ lụp bụp và nghe cắc cắc, đó có phải là con đang mở bộ đầu không?

Giải trược điển trên bộ đầu, rất tốt. Dũng mãnh thăng hoa tu tiếp!

451. Thưa thầy, thường lúc con đi ngủ, trong bộ đầu của con thao thức, mắt thì nhắm kín mà vẫn thấy sáng. Thưa đó là tại sao?

Đó là Đốc-mạch khai mở. Nên tiếp tục thiền hay là ngủ ngồi thì tốt hơn là ngủ nằm.

452. Sau khi thiền nằm xuống, thấy cơ thể gần như tan biến chỉ còn một điểm duy nhất ở trên đầu. Hiện tượng đó tốt hay xấu?

Rất tốt, chú ý liên tục niệm Phật thì sẽ được tiến về cõi Hư Không Đại Định.

453. Khi thiền định có một luồng gì như con rắn bò từ dưới xương sống chạy lên tủa ra hai bên sườn và chạy lên đầu kéo hai môi con giựt giựt và chỉ xảy ra có hai lần và lâu rồi không xảy ra nữa?

Hiện tượng một luồng điển chạy như rắn bò từ dưới xương sống chạy lên tủa ra hai bên sườn và chạy lên đầu là kết quả của PLTC. Vậy con nên tiếp tục làm PLTC nhiều thì sẽ được đổi tướng. Sau này có điển chạy nhột trên mặt thì khi đó linh khí của con sẽ được dồi dào hơn, mặt mày càng sáng, tâm càng minh. Tự mình thức giác rằng: tình, tiền, duyên nghiệp là giả ảo.

454. Một hôm ngồi thiền, bỗng con cảm thấy một sức mạnh tràn ngập cả bản thể con. Sức mạnh ấy như con hổ xúc chuồng, nó có thể đưa con vào đường hướng hạ, dù là con cố gắng. Do đó con phải tạm ngưng thiền. Kính xin Thầy minh giải cho con. Nguồn sức mạnh đó do đâu mà có? Con có hành sai pháp hay không?

Cái trược khí trong người chúng ta không giải đều cũng như chúng ta đang nhốt một con cọp mà không đóng cửa chuồng. Giải đều là đóng cửa chuồng, mà không đóng thì nó sẽ hoành hành. Cho nên long hổ nó ở trong mình mình chớ không có ở đâu. Vậy thì làm Pháp Luân Thường Chuyển nhiều. Trường hợp đó là phải cố công giải, nằm làm Pháp Luân Chiếu Minh liền và tiếp tục làm Pháp Luân Thường Chuyển để giải nó mới ra khỏi.

Kính thưa Thầy, con phải làm gì để chế ngự cái sức mạnh đó?

Làm Chiếu Minh. Làm Chiếu Minh là lấy nguyên khí, lấy thanh cao giải nó thì nó mới bớt, cho nó tiến về nơi lớn rộng

hơn, thay vì ở trong cơ thể eo hẹp thì nó sẽ yếu dần, chúng ta sẽ làm chủ toàn thân.

455. Tôi ngồi (thiền) sao thỉnh thoảng tôi đứng dậy tôi thấy có một sợi như là sợi điển sáng choang đi qua cái chỗ mặt cái, rồi con quay đi lại có bên này, rồi quay bên này lại...

Cụ phải nhớ nhìn trung tim, không có xem bên mặt và không có xem bên trái. Nhứt định không có xem bên mặt, không có xem bên trái. Nếu xem bên mặt bên trái, nó trì trệ cuộc tiến của tâm linh. Bị cái đó là luật Ngũ Hành của hai bên, mà nếu mình cứ theo bên này, theo bên kia là mình trì trệ cái trung dung phát triển của tâm linh.

Thì con ngồi con đứng dậy là có cái luồng điển, cái dây điển dài...

Thây kệ, hổng có để ý nó. Cứ ngó trung tim (chân mày) này thôi! Tất cả đều giữ trung tim thôi thì nó mới đi nhanh hơn. Cho nên cái đó mà dọn về trung tim là xẹt cái là thấy đi tới đâu rồi, thấy không? Không có theo bên mặt và cũng không có theo bên trái, nhớ kỹ đó!

456. Đang khi ngồi thiền từ giữa trán con thoát ra một đốm sáng, giữa đốm sáng con có số 4 lơ lửng. Thưa Thầy đó là gì?

Đó là nhờ cái luồng điển Soi Hồn nó kết tụ, mình nhắm mắt thấy ánh sáng lơ lửng đó rồi nó sẽ bay biến đi, đi khắp các nơi. Đó là Mô Ni Châu, đi tới đâu hiểu tới đó. Cái vòng tròn ánh sáng mình đi tới đâu hiểu tới đó, rồi tiếp tục học đạo.

Còn có đốm sáng chữ số 4 lơ lửng?

Nhưng mà cứ tiếp tục nhìn đó rồi nó sẽ tròn hết. Bị vì tập quán của người nhơn gian hay tính toán, thể hiện... Nhiều người nhắm mắt thấy đó cũng như thấy con chó nó chạy trước mặt đồ này kia kia nọ và thấy con vật chạy trước mặt, đó là mình đã có ăn thịt chó nhiều rồi nhiều nhiều kiếp rồi bây giờ nó hiện ra. Thì từ đó rồi mình chừa luôn, hổng có làm những cái chuyện đó nữa.

457. Hồi đêm con thiền thì con không biết trong trí con thì nói niệm Phật, đến khi con niệm Di Đà thì tự nhiên thấy một luồng ánh sáng vàng xô con một cái thật mạnh, con cũng không biết sao nữa?

Không sao! Bác cứ ngồi y nghiêm chỉnh, thiền niệm nữa. Niệm thét chừng nào mà thấy đèn cũng như chiếu như người ta hàn đó, hàn oxygen đó... chiếu sáng một cái là đèn của Đức Di-Đà còn mạnh hơn cái đó. Cái đó là thuộc về võ Phật.

Dạ, cái ánh màu vàng, nó cũng như muốn bao trùm con vậy! Xô con cái thiệt mạnh...

Hổng làm gì! Mình cứ giữ cái tâm lành mình niệm Phật thôi. Đó là nhiều khi cũng Đức Di Đà cũng có thử cái ý chí mình thế nào. Ý chí mình lung lạc là hổng có được, lạc qua bên kia luôn. Còn cương quyết là nó sẽ chiếu sáng, thanh nhẹ ngồi thanh nhẹ, hổng có sao! Những cái đó tôi đã qua nhiều lắm rồi! Những xô với đá với đập là tôi thử nhiều rồi.

Xô cái con té nhào...

Lên một lớp là bị khổ lắm, bị đủ chuyện hết! Hổng có nhồi làm sao mình có tiến, thấy hôn? Tụi tui vượt biên là thấy rõ hổng có sóng làm sao kêu bằng thuyền? Thuyền nó mới đưa người ta về bến giác được, phải hôn? Cái xác mình là chiếc thuyền đó, đừng có lo!

458. Khi xả thiền có phải để 2 bàn tay trước mũi và hít vô trước khi kéo lên tới trán hay không? Hôm qua con thiền thì ngay trung tim chơn mày con có một luồng giống như luồng gió mà rợn sáng trong 1 giây mà thôi?

Cái đó khỏe lắm, được cái đó là khỏe lắm! Luồng điển nó chạy tới đó là khỏe lắm. Còn cái tay mà để như thế này, mình ngồi lâu thì cũng phải hít chút nhưng mà mình chà đem cái điển nó làm cho cái da mặt nó căng và khỏe lại. Bị vì da mặt của chúng ta nó có thần kinh, lỗ mũi chúng ta nó có thần kinh liên hệ với cái tim. Cho nên khi mà chúng ta đưa điển vô cái tay nó ấm. Chà vầy, chà vầy thì con người chà chừng 3 cái mặt mày nó hồng, đẹp lắm! Cái đó là cái phương pháp của Vô Vi, toàn là phương pháp trị bịnh mà làm cho đúng con người bình an, hổng có chuyện gì lo! Có nhiều người người ta thành thật người ta tu, dứt khoát người ta tu vậy năm này tới tháng kia không bao giờ người ta uống một viên thuốc, người ta khỏe mạnh mà hạng nhất là ở VN thiếu thốn hổng có cái gì ăn mà họ thiền mặt mày họ hồng đẹp lên. Cho nên ở VN có một chú cùi trước khi đi gặp tôi tới thăm tôi, và tôi nói cái pháp này là vô cùng tận, con phải nhớ cái câu vô cùng tận này mà tu. Bây giờ người tu từ cùi mà bây giờ hết cùi. Ảnh tu tới một đêm nghĩa là vợ con đồ sợ hết không có ai dám gần ảnh, ảnh đi ra ngoài trời thiền. Thiền cho đến nỗi mà ảnh một đêm ảnh thiền ảnh thấy con ma tới cắn cái tay ảnh... dòm tay ảnh hết cùi, lành như người thường, không có bịnh cùi nữa! Cho nên ảnh thuyết một cuốn băng có gửi qua, từ VN gửi qua. Anh Thiên Ân đó, bây giờ ảnh lành hết rồi. Ảnh đề là Pháp Lý Vô Vi trị bịnh cùi, chính ảnh đã thành công, ảnh là thầy giáo mà, biết ảnh không? Thiên Ân đó, bây giờ ổng bận áo sư rồi. Hà, hà... ổng bận áo sư chỉ cho người ta tu.

459. Có một lần con nằm xuống chuẩn bị ngủ rồi con thấy con bay ra, tức nhiên xuất vía hay cái gì đó, rồi bay ra hai thứ gió thổi ngay 2 lỗ tai lẹ mau lắm. Con thấy bay ra ngoài vũ trụ rồi con đâm vô quả địa cầu, rồi khi đâm vô thì quả địa cầu biến mất luôn. Cái là sao Thầy?

Ở trong mình con chứ đâu! Trong cái ảo tưởng, trong mình con.

Thấy người hành tinh, dĩa bay đồ luôn là ảo tưởng luôn?

Phải rồi! Tại vì ban ngày đọc những cái đó nó copy vô nó hiện ra cũng như computer vậy đó, chứ có gì đâu.

Vậy khi nào mới thật Thầy?

Thật là mình đi ra rõ ràng, bất cứ giờ nào mình đi cũng được, nhắm mắt là nó phải đi.

Dạ, tự chủ hả!

Cho nên người ta đây có Soi Hồn, nhắm mắt cho nó quen cho nó nở cái khớp xương, khớp xương hai bên này nó nở lần, vừa nắm... thấy mình đi ra như vầy...

Muốn đi là được!

Lé sáng như vậy. Không có vụ mong muốn hay mong muốn một cái gì là nó trì trệ. Cho nên người tu người ta có pháp khứ trược lưu thanh để cho mình bình thản trở lại tự nhiên và hồn nhiên như hơn một đứa con nít. Nhẹ nhàng như vậy, nhắm mắt là đi.

Còn những vị, như Thầy tới Thầy dẫn đi là sao hả Thầy?

Cái chuyện đó là mình được nhẹ rồi mới được độ đó cái phần ở đó. Mà nằm chiêm bao thấy Thầy dẫn đi là cái vía nó biến thể, hằng ngày đọc nghe băng rồi nó biến thể như vậy. Cái vía thôi, hổng có đi ra được khỏi cái xác đâu.

Còn cái hồn ra thì thấy rõ ràng!
Thấy rõ ràng, xuất ra khỏi cái xác rõ ràng.
Thấy mình ngồi đó, nằm đó.
Cho nên phải chứng minh rõ ràng. Nó là Khoa Học Huyền Bí. Mình đi được là trong cảnh huyền vi thanh nhẹ, nó phải thấy cái nặng trược của thế gian, dòm rồi nó mới đi được.
460. Lúc ngồi thiền khi xuất ra, lúc lên trên nhìn lại thấy thể xác ngồi đó. Lúc đó biết thể xác rất là nhẹ, thì không biết đó là hiện tượng xuất hồn hay xuất vía?
Thấy cái thể xác là mình xuất hồn.
Và lúc con ngồi thiền bắt đầu niệm đó thì con thấy cái xương sống nó rút lên, nó làm cho con người giống như là một cái dây vậy căng thẳng luôn, nó làm muốn ngã qua ngã lại cũng không được?
Là đúng đường rồi đó. Cái đốc mạch nó thông rồi nó ngồi thẳng lưng, là nhắm đi là đi mấy tiếng đi hết công chuyện rồi mới trở về được. Cái đó là quí rồi! Mà còn đi lên là tùy nơi khả năng của mình học đạo, mà công phu mình càng ngày càng nhiều nó càng nhẹ càng gom gọn thì cái cảnh nó càng ngày càng nhẹ, và cái nơi mình tới là có những cái giáo lý dạy cho mình, hổng phải là giáo lý – những cái cảnh dạy cho mình thức tâm. Mình hiểu té là vậy, hổng có gì đâu.
Xuất lên thì cao lên khoảng đỉnh đầu, cái bắt đầu nhìn xuống thì thấy cái xác nó đương ngồi đó. Sao mà cái xác nó nhẹ quá vậy, hổng hiểu sao, cái khoảng 1 – 2 phút sau tự nhiên nó biết mất...?
Mình động thì nó hội nhập trở lại, chớ để cố gắng đi luôn, hổng có sao hết... chết bỏ. Chết bỏ... nghĩa là chết bỏ cứ việc đi luôn về trời chơi, vậy là đi hà, đừng có sợ. Mà mấy người sợ chết là nó xuống lại hà, sợ chết cứ thấy xác nặng kỳ hà.
461. Trước khi nhắm mắt bắt đầu thiền thì con thấy một cái bông hoa mặt trời và cái bông đó sáng như là mặt trăng. Thì khi con bắt đầu thiền như vậy thì từ từ cái bông hoa mặt trời đó nó bắt đầu biến mất?
Cái đó cái luồng điển của Mâu Ni Châu nó đương cấu tạo lần lần, sau này nó mới xuất ra, xuất ra rõ ràng và nó đi là cũng như Thánh Thai cũng như mình vậy đó. Mình xuống thế gian lần lần nó ra cái xác, khi trong bụng mẹ ra có chút xíu mà kéo ra ngoài nó lớn lên, thấy không? Còn cái Thánh Thai của mình vừa ra đây nó nhỏ, rồi lần lần nó hợp với cái thanh quang rồi có tay chưn này kia kia nọ, thoạt lớn thoạt nhỏ. Cũng vậy đó thôi, ngược lại mình đi về, mình đi về Trời.
462. Thường thường trước khi thiền buổi tối, con thường nghe một cái luồng điển rất nhẹ rất thanh lướt qua tai (tay?), đó là hiện tượng gì?
Cái đó là ở trên này, ở trên này được mở thì những luồng điển đó là điển của chư Tiên người ta đi ngang hay là điển của tôi đi ngang cũng kêu à, kêu liền. Vibration của luồng điển.
463. Hồi xưa khi mà ngồi thiền khoảng chừng 2 – 3 tuần, con thấy một cái vòng trên trước con mắt từ từ tiến tới, thì hồi tối này nghe lại cái băng Di Đà niệm Phật thì con cũng vẫn thấy như thường. Con thấy cái phần vía con nó đến trước mặt và luân chuyển đàng hoàng và những cái giống lục căn lục trần – con hiểu đó là lục căn lục trần, giống như những cái thuồng luồng (?) nhỏ nhỏ vầy nó nhảy ra nhảy vô hoài mà không có ra được hết. Thì con biết rằng con còn kẹt cái phần đó...?
Cho nên nó chạy ra chờ nhờ chủ nhân ông dạy nó tu cái gì? Bây giờ anh lên đây anh biết rồi, anh về anh dạy nó NMADĐP. Đó, lúc đó đồng thanh tương ứng đồng khí tương cầu rồi anh bỏ anh đi thì nó mới gác nhà cho anh, thấy không? Lâu lâu anh dẫn nó đi theo chơi, đó cho nên mình thấy mấy ông Tiên đi ra cái đuôi ổng sáng là ổng dẫn vạn linh của ông đi chơi một vòng rồi về, thấy không? Đó, sau này tu càng tu rồi càng mở, càng tu càng mở, nghe kỹ cái băng A-Di-Đà thì lúc đó ra đi dễ dãi – té ra mình không phải người thế gian, chấp làm chi, mê làm chi mà cho khổ, thấy không? Sung sướng ba cõi, ngao du đi tới đâu có người ta rước tới đó, không cần mà thông tin như Lá Thư Vô Vi nữa, nhắm mắt là đi, sướng không?
464. Thỉnh thoảng khi ngủ chiêm bao con thường thấy 1 người đàn ông và 1 người đàn bà. Hai người này cũng là người thân trong gia đình con, hiện họ vẫn còn sống ở VN. Trong giấc chiêm bao họ hay đánh thức con, con chỉ buồn và khóc mà thôi. Tuy là chiêm bao nhưng con nhớ rất rõ ràng, như vậy là tại sao?
Tôi nói: chiêm bao là độc tố ô trược trong thần kinh, nó diễn biến thành một giấc chiêm bao. Mình thanh lọc không có chiêm bao nữa, không có ai xâm chiếm mình được hết, thanh lọc sạch sẽ không có bị gì hết. Cái đó, lúc đó các bạn mới tin là chính tôi dơ. Thanh lọc rồi không có chiêm bao mị mộng gì hết, thanh sạch rồi không có ai xâm chiếm được hết. Cho nên người ta giảng đạo người ta khuyên phải ăn chay, ăn rau, ăn khổ mà nó thanh sạch không có con ma nào chiếm được là vậy. Cho nên gần đây tôi có thanh lọc nhiều người, nhiều cái chuyện là nằm chiêm bao mị mộng đủ chuyện thấy cảnh Tiên nhà Phật, đến bây giờ tiêu hết khỏe mạnh ngồi thiền hướng về khoa học tiến hóa, về chấn động thanh nhẹ điện năng của càn khôn vũ trụ, con người nó văn minh lên. Nhiều người đã đạt được rồi.
465. Thầy vừa nói là người tu thiền thì có hào quang, tà không xâm nhập vào được. Riêng con khi mà con ngồi thiền thì không sao hết, nhưng mà thỉnh thoảng đôi khi thiền xong rồi xả thiền ngủ thì con cảm được luồng điển thiêng liêng cõi nào không biết – cảm nhận muốn xâm nhập vào thể xác con. Và khi xâm nhập vào rồi có khi con để yên và niệm Lục Tự Di Đà, có khi thì con làm Pháp Luân Chiếu Minh để cho nó tung ra ngoài luôn. Như vậy cái phương pháp con tu có đúng hay là sai?
Đúng chớ! Anh biết trục xuất ra là đúng rồi. Khi mà anh biết anh cảm thức và anh trục xuất nó ra là anh đúng rồi mà cái khi người ta nhập được là sao? Anh phải kiểm điểm cái ngày đó là anh có cái vọng động trược thì nó mới xâm nhập được còn anh thanh thản không bao giờ xâm nhập được cơ thể của anh. Không bao giờ! Bởi vì cái xác của anh cõi thiêng liêng họ thèm lắm. Anh Phố cũng vậy, họ thèm lắm nhưng mà bây giờ mình tu cái này mình tự chủ rồi mình hổng có cho mượn nữa, anh hiểu hôn? Họ thèm cái xác anh lắm, thấy không? Rồi rốt cuộc là chỉ hại hổng có lợi mà anh hiểu được rồi là anh hổng có cần nữa. Anh biết tự đi rồi, anh cần gì nữa, thấy hôn? Anh cứ thực hành cho

kỳ được nhưng mà mong rằng: hai anh cũng vậy nghe cái băng niệm Phật nhiều để cho tâm ổn định thì cái sự trược không còn ở trong lòng nữa, nó phải đi mất. Thanh tịnh chừng nào, trược phải dang – "Biển cho lặng Minh Châu mới phát" minh châu mà phát lên thì cái tăm tối nó không có vô nữa – Thì lúc đó "Lòng cho riêng mới gọi là Thần" đó, anh nằm cũng đi được, ngồi cũng đi được, mở mắt cũng đi được kêu bằng lòng cho riêng mới gọi là thần. Nghe cái băng niệm Phật để cho lục căn lục trần, bởi vì đi làm về trường đời thì anh không ăn mặn nhưng mà xung quanh họ ăn mặn nó phóng cái tà khí vô anh cũng mặn vậy mà anh về anh nghe cái băng niệm Phật nó giải ra. Chớ không phải anh phải ăn mặn nó mới mặn đâu, anh ngồi xung quanh những người đó ăn mặn nó cũng đưa vô anh được. Cái xác anh trống lổng chớ hổng phải kín đâu, xác người nào cũng trống lổng hết à.

466. Có một lần có tiếng nổ dữ dội quá đi, con sợ quá con không ngủ được nữa.

Nổ ở đâu?

Con nổ mà con thấy lửa không hà!

Không sao hết, cái gan con chứ đâu. Nó ra hết rồi thôi chứ đâu có sao. Cái tiếng nổ nào lớn chừng nào mừng chừng nấy. Nổ rồi thì thấy nhẹ trong người rồi, đâu có nặng nữa. Cho nên tôi hồi đó tôi có nói rằng: tôi đi Lý Hùng Chương là lý do đó. Nổ tung và văng cả cái miếng này, tôi thấy nó văng hết một bên rồi, tôi thủng thẳng rờ... còn nguyên. Hà, hà... mừng, đi chốc nữa nó văng cái cục này ra – tôi nói: "Thôi chết rồi!". Tôi đáng lẽ xuống ông Tư mà tôi đi xuống Lý Hùng Chương: "Thôi, ông rọi cho tôi cái đầu coi sao?". Ổng chứng minh normal (bình thường), mà rờ cái đầu còn nguyên. Như bây giờ tôi rờ tôi mới thấy cái đầu, tôi thả ra tôi không thấy đâu, thấy nhẹ lắm, nhẹ xìn hà hổng có cái đầu. Lúc nào bây giờ cũng vậy, hễ rờ vầy mới thấy cái đầu còn không nó hổng biết. Nó nhẹ vậy đó. Thây kệ nó mở đâu, trược nó tung đi đâu tung, hổng có chết. Cho nên tôi là một người đi trước và tôi kiểm chứng kỹ lắm, hổng có sao. Ổng lật ngửa vầy, rọi hết cả cái đầu tôi.

Có một lần mất luôn cả cái chân?

Hổng sao hết, cái đó nhẹ rồi, hổng sợ.

Có một lần nó lật đầu xuống, cái chân thì đưa lên trời?

Lật đầu sao, đương ngồi nó lật hả?

Thở Chiếu Minh đó Thầy.

Thấy nó vậy, cảm giác như vậy đó.

Nó đi ra mà nó đi bay thụt lùi.

Bay thụt lùi là bị cái gan còn nóng đó, còn nóng, nóng tánh nhiều quá nó mới bay thụt lùi. Có nhiều người xuất ra thấy đi thụt lùi à! Nóng tánh, cũng như giáo sư Minh. Ạ, anh đi thụt lùi là anh còn nóng tánh lắm. Mấy người nóng tánh đi thụt lùi, hổng có đi tới đâu.

Dạ còn nếu cái chân nó lên, cái đầu xuống là cái đầu nặng phải không Thầy?

Đầu nặng á, nóng tánh à nó cũng có cái hiện tượng đó. Hễ thấy một cục đỏ lòm ở đây, cũng còn nóng tánh.

467. Khi (thiền?) con nhắm mắt lại, con thấy hiện trước mắt một vòng đen tròn, sau đó quầng đen chuyển sang màu đỏ sậm rồi quầng đó chuyển thành sáng – đó là do đâu?

Cái đó là do bộ đầu mình ở trên này nó lõm một chút, mình nhắm con mắt cái điển nó rút, nó rút lên cái nó biến ra cũng như rộng, nhắm mắt thấy rộng rộng một chập thấy đỏ là thấy cái màu sắc trong tim rồi sẽ sáng. Cái đó bên tu đạo kêu bằng Mâu Ni Châu và cứ noi theo cái ánh sáng đó mà làm cái pháp Soi Hồn nó sẽ biến ra đủ màu hết, rồi từ đó nó bay thành một cái vòng tròn bay ra đi khắp các nơi núi non đồ nó đi – nó đi tới đâu nó học tới đó, nó mới hiểu nhiều chuyện lắm, đó là cái Thánh Thai của con người. Mà tu bên Vô Vi mới khai thác được Thánh Thai của chính mình, thì cái đó mới là đi học đạo chứ hổng phải ôm cái xác này học được đạo đâu, xác này mê chấp đủ chuyện hổng học được đạo. Cái tâm cái Mô Ni Châu mới học đạo.

468. Con thường thấy có sức mạnh dồn lên đỉnh đầu làm đỉnh đầu căng ra nhưng sau đó thì cảm thấy rất dễ chịu, nhiều khi khác khi sức mạnh không lến tới đỉnh đầu mà lại ngưng trệ ở đâu đó; tại cuống họng, ở ngực hay ở thái dương. Những khi đó khi thiền xong con không được cảm thấy thoải mái lắm?

Cái đó là Pháp Luân Thường Chuyển làm chưa đúng lực lượng, cần tiếp tục làm PLTC nhiều thì nó cảm thấy sự thanh nhẹ bừng từ trên bộ đầu và sáng choang.

469. Hồi trước con hỏi Thầy, trong cơn Thiền Định con thấy một con đường đó thì Thầy khuyên đó là sự quán thông mà phải tới vô cùng...

Phải đi nữa.

Thì đêm hôm sau thì con ngồi thiền trong trạng thái Pháp Luân thì con cũng nhìn thấy con đường đó rõ hơn và con nói: "Đi thẳng tới sự vô cùng" – thì trong ý con nói như vậy thì từ xa thật là xa con như là tận chân trời, mình hổng biết tới khúc nào thì con thấy ở tận chân trời này nó có một vòng sáng lên – cũng như mình nhìn ở đây mà mặt trời nó từ từ lên cao...?

Đó người ta đang chiếu dẫn con, con cứ đi nữa. Con qua luồng sáng đó rồi con sẽ qua một đốm lửa rất vĩ đại, con cứ đi luôn: Lửa tôi cũng không có sợ nữa! Cửu Dương Quan, tới cửa Cửu Dương Quan người tu nghĩa là chơn tu phải qua cửa Cửu Dương Quan mà Cửu Dương Quan đó đốt xác đốt thân con tiêu hết rồi con mới hồi sinh, lúc đó con mới thuyết về cái luật hồi sinh. Chúng ta đang hồi sinh làm con người tại thế mà trong có, biết bao nhiêu thử thách ngày nay chúng ta mới được mang cái xác phàm ngồi đây, hồi sinh rồi sanh trụ hoại diệt hồi sinh rồi sanh ra trụ hoại diệt – ở cõi nào cũng bao nhiêu công chuyện đó tiến hóa không ngừng nghỉ.

470. Ma Giới.

Có những bạn nói: *"Tôi tu tôi xuất hồn, tôi đi đây đi đó"* nhưng mà có những bạn đã đi trong giới ma không hà! Rồi cứ tưởng mình đi tới Phật. Không bao giờ thấy Phật đâu! Có những người đi, mà đi không bao giờ thấy. Thấy ma thì có, nhưng mà y không biết, biến cảnh này cảnh nọ. Cho nên đàng này kêu tu trì trên trung tim bộ đầu để xuất phát đi lên, không nên nhầm lẫn ở đó. Nhiều người đã đi mười mấy năm mà tôi khuyên trở lại, không trở lại, cứ việc đi, đi ở cái giới ma mà thôi! Cái đó không có lợi lộc. Mình tu thì phải tu theo Phật, chớ tu mà đi... nó biến cảnh này cảnh nọ... không ích gì cho chính mình. Phải thức tâm trở về không. Ta là cảnh, cảnh là ta mới được. Đừng có ham tôi thấy cái này cái nọ, là các bạn sẽ lạc vào trong cái cảnh ma mà không hay.

(Lương Sĩ Hằng)

ĐỨC KIM THÂN CHA
Ban Huấn Từ năm 1990

Ngọc Hoàng Thượng Đế Vô Cực Đại Chí Tôn

Hôm nay qua Đức Kim Thân, CHA cũng muốn có đôi lời để nhắn nhủ với tất cả các con. Nầy các con! Cơ khảo thí đã và đang diễn bày; trược khí sát phạt khắp nơi theo sự vận chuyển của Trời Đất. Đây là lúc mà thiên địa chuyển động ngũ hành để qui túc, nên bốn phương náo động đảo điên. Người tu lúc nầy phải bình tỉnh sáng suốt, luôn quay vào trong kiểm soát thân tâm, ráng giữ điển, giữ sự ổn định của nội tâm. Đây là cách bảo vệ mình tốt nhất trong cơn biến thế buổi hạ ngươn mạt kiếp đó con! **Người tu lúc nầy không phóng tâm ra ngoại giới để chạy theo thời cuộc, để rồi động loạn thời cuộc đảo điên với ngoại giới.** Nên nhớ rằng: đây là cơ khảo thí. Và Trời mượn bối cảnh nặng trược: tranh tối tranh sáng, những hiện tượng đảo điên ngoại giới để kiểm tra chất lượng người tu đó con! CHA nghe có bạn đạo bàn tán rằng: dạo nầy người tu Vô Vi ở hải ngoại hễ nghe nói tới điển đó, là sợ thất kinh. Vì có những hiện tượng điển nầy điển kia sao mà ba lăng nhăng quá đổi, làm cho nhiều bạn tu nản chí mất niềm tin rồi bỏ tu hết trơn. Con ơi con! Tụi con tu phái thiền, nghiên cứu về khoa học Vô Vi, tức là bước vào nghiên cứu điển giới. Mà muốn biết điển giới thì phải học mọi khía cạnh của điển thì mới hiểu điển chớ con! Vì vậy mà Trời chuyển bài đến để các con có cơ hội nghiên cứu về điển, chớ có gì đâu, hả? À, phải nói rằng: đây là những bài học cao siêu minh triết dành cho người tu nói chung và người tu Vô Vi nói riêng tùy theo trình độ thấy biết của mình để học hỏi chơn lý. Từ những vị có trình độ tâm linh cao siêu đã đạt siêu quang huệ nhãn, cho đến những học viên mới tập tểnh mới bước vào nghiên cứu về Khoa Học Vô Vi đều có chuyện để mà học hết. Hả! Đều có chuyện để học. Cho nên có thể nói: bài nầy phá mê phá chấp cho cả thầy lẫn trò đó con! Thầy có bài siêu theo trình độ của thầy. Còn trò đó, có bài của trò tùy theo trình độ tu học của nó. CHA cho biết như vậy! Bài của thằng thầy đó, thì ở đây CHA không tiện giảng chung cho trình độ của các con nghe; nhất là ở khía cạnh chứng nghiệm. Ở đây CHA chỉ nói sơ chút cho vui thôi, nói sơ thôi. Có gì đâu con, thằng thầy nó có huệ nhãn, nó thấy điển, nó thấy tướng điển rồi nó chấp vào tướng điển, cho nên nó kẹt đó con! CHA nói sơ chút vậy thôi! Chớ có lúc tiện duyên, CHA sẽ giảng riêng cho thầy. Há, Cha sẽ giảng riêng cho thầy. Còn trong khi chờ cái đại duyên nầy, CHA cũng muốn hóc búa đố thằng thầy giải cho thông

à? À, con giải cho CHA nghe thử theo cái chỗ chứng nghiệm bằng chính trình độ huệ nhãn cấp Phật của thằng thầy. Hả, giải cho CHA nghe: tại sao có những màn trình diễn Thanh Quang Điển Lành kết hợp với những hiện tượng hư hư thực thực, những biểu hiện hư hỏng huyễn hoặc ba lăng nhăng của luồng điển chiếu xuống vậy đó con? Đó! Suy gẫm đi! Bài nầy CHA cho biết là hóc búa siêu đẳng dành cho những vị có trình độ đạt huệ nhãn đó à con! Bài nầy mở ra cái minh triết bao la của Thượng Đế mà CHA đang hướng dẫn con từ bước học hỏi đó con! Hướng dẫn về mặt Vô Vi bằng điển, hướng dẫn về mặt Hữu Hình bằng ngôn ngữ qua trình độ của Đức Kim Thân đó con! Cho nên mấy năm qua, CHA vẫn lai rai chuyển bài đến để hướng dẫn cho thằng thầy: tiến vào cõi khổ đó con! Thì nếu đôi khi con có phải sa lệ, phải bầm dập vì cái đám học trò ngu muội, thì con nên biết: CHA đang dạy con đạp đổ cái vỏ Nát (Niết) Bàn để tiến lên Tối Đại Nát Bàn đó con! Con biết vậy không? Đó; "Tiến vào cõi khổ, đạp đổ Nát Bàn". CHA chuyển bài y như Đức Kim Thân đã nói với con đó con! Thôi ráng học nghe con! Nói sơ với thằng thầy một chút, bây giờ CHA nói chuyện với tất cả các con. À! Các con tu Vô Vi, các con hành thiền, các con có pháp báu trong tay để nhờ nó mà trực tiến vào Tâm Hồi Quang Phản Chiếu. Ngày đêm các con học bế; nhãn, nhĩ, tỷ, thiệt, thân để gom ý trụ thần. Trong chơn có giả, trong giả có chơn. Nhưng với người tu thiền đang trên đường tầm giải thoát; thì ngoại giới nó là huyễn cảnh, là giả tướng, là những bài bản, những lớp tuồng hư cấu chuyển biến theo lẽ biến dịch của Trời Đất đó con! Chuyển theo lẽ biến dịch của Trời Đất để linh hồn học hỏi tiến hóa. Bây giờ CHA hỏi các con: các con nói các con tu thiền, các con đang ngày đêm dụng pháp báu để lìa tướng quy tâm. Rồi tu làm sao mà CHA ra bài kiểm tra một cái là nghiêng ngã té lăn cù hết trọi vậy con? Tụi con tu thiền mà gặp cảnh đảo điên ở ngoại giới bị té ngã hết trơn là làm sao, hả? Là làm sao vậy con? Là vì thiền mà tâm cứ phóng ra ngoại giới, rồi bị ngoại giới nó điều khiển hết. Hả! Nó điều khiển hết! Tụi con làm trật lất hết trơn, tụi con thấy vậy không? Phải biết mình là thằng chăn trâu. Thằng chăn trâu phải ngày đêm giữ trâu, dắt trâu, tề trị con trâu theo ý chí của mình. Khổ

nổi các con lại không làm thằng chăn trâu mà lại làm con trâu để cho ngoại giới nó xỏ mũi, nó dắt, nó lôi kéo, nó điều khiển luôn luôn vậy đó con! Hả! Nó điều khiển con luôn luôn cho nên **con dạo động đảo điên với ngoại giới, rồi ngã té lăn cù hết là vậy đó à! Rồi lại trách tại sao có cảnh đảo điên làm cho người tu nản chí ngã lòng bỏ tu hết. CHA cười mà cũng xót xa đau điếng nghe con!** Ra bài để cho các con trả nghiệp theo duyên nghiệp mỗi đứa, vừa để các con học chơn lý, vừa để kiểm tra trình độ tu học của các con. **Ôi thôi! Nhìn lại thì đâu được mấy đứa vững vàng. Tai ương, tật bệnh, hoạn nạn, khảo đảo, thử thách v.v... là bài nhồi nghiệp, vừa là bài đo chất lượng người tu học nói chung, đo trình độ tâm pháp người tu thiền nói riêng đó con! Rồi CHA kiểm lại phải Vô Vi thì đâu được mấy đứa con.** Phần đông thì hoang mang dao động nãn chí ngã lòng, suy thoái tâm linh, thậm chí có đứa còn bỏ tu luôn nữa. Đó! Có như vậy, CHA mới có việc xem xét: coi các con có quyết chí tu, có thật tâm tu hay là tu lơ mơ, tu tài tử, tu a dua, tu cơ hội. Đó! Và đây cũng là dịp CHA đo chất lượng: Bi Trí Dũng của người tu trong gian nan thử thách đó con. Chớ rồi **CHA thấy các con làm thi làm thơ, rồi viết tài liệu khuyến người ta tu, rồi thuyết đạo nghe cũng giỏi, rồi được người ta nể nang người ta xưng tụng, người ta chạy theo bu quanh cũng đông. Điều nầy khiến cái phàm ngã của các con nó tưởng nó có trình độ nó hiểu đạo cao siêu rồi. Đó! Mà cái phàm ngã nó tưởng chỗ đó cho nên nó càng dễ rớt đó con! Các con ơi! Trình độ hay không; đụng trận mới biết dỡ hay đó con!** Đó! Có dịp nầy, CHA cũng xem; **con nói ngày nào con cũng thiền, Chớ rồi con có thực thiền hay là chỉ có cái hình tướng ngồi đó mà lại phóng tâm tán điển,** hả? Rồi con nói; con hành pháp hằng chục năm, CHA cũng xem cái bản lĩnh con tề trị ngũ hành tới đâu đó con. CHA hỏi thật; nếu các con tu hành đàng hoàng và quyết tâm tu, tại sao gặp cảnh khảo đảo, tai tương hoạn nạn thì dao động ngã lòng suy thoái tâm linh là làm sao, hả? Rồi có đứa đi trách Trời: *"Sao là bao nhiêu năm nay tôi chỉ lo ngày đêm dốc lòng vì đạo. Mà ngày giờ nầy còn gặp tai ương hoạn nạn khảo đảo quá độ?"*. Đó! Chớ rồi con há không biết rằng; có cảnh ngộ mới đo lường tâm trí, Trời không dụng lửa đốt làm sao ra mặt vàng thau vậy con? Thấy con nguyện tu, CHA cũng chuyển bài đến để cho con lên lớp vậy thôi con! **Con phải biết; Trời làm cuồng phong để xem con có thực tâm quyết chí vượt qua Bỉ Ngạn hồi nguyên cho rõ mặt hiền nhơn vậy mà!** CHA chuyển bài nhồi nghiệp, vừa dụng cảnh để thử lòng, thử tâm đo lường các con vậy thôi con! Con thấy suốt bao năm qua, CHA đã rãi giống minh triết, giảng dạy đã nhiều quá rồi. Thầy cũng đã ta bà hoằng pháp, ngày đêm nhắc nhở dẫn tiến các con cũng quá rồi. Giờ thì chuyển bài khảo đảo, khảo pháp để sàng lọc, để kiểm tra mức độ tiếp thu thực sự của các con. **Chính cái bản lĩnh ứng phó của các con trong thử thách, nó nói lên cái mức độ tiếp thu thực sự của các con. Chớ rồi các con hiểu đạo phiêu phiêu ở trên lý thuyết thì đâu có khó.** Các con hiểu để mà làm thi làm thơ, viết tài liệu khuyến tu, hiểu để đi thuyết đạo cho người ta nghe, làm đạo nói thì cũng đâu có khó con. Ôi thôi! Đạo nói thì đầy dẫy, mà đốt đuốc giữa ban ngày để kiếm một thằng sống đạo, một thằng hành đạo thực sự cũng đỏ con mắt đó con. Bởi vậy tụi con tu Vô Vi mà gặp cảnh hỗn loạn, đảo điên ngoại giới thì hoang mang giao động. Nghĩa là cái hữu vi sắc tướng bên ngoài nó xỏ mũi rồi. Mình bậy rồi! Mình có thiền gì đâu? Pháp báu trao cho các con, các con để làm gì? Sao mà không dụng nó để học kềm tâm mà đứng cho vững trong thử thách vậy con? Hả? Vậy tụi con tu thiền là tu làm sao? Tu thiền là làm sao? Rồi nghe ở đâu có Thanh Quang Điển Lành giáng xuống là ồn ào chạy theo mà không hiểu. Chạy theo cái điển ngoại giới một cách mê muội mà không lo trụ điển, không lo giữ điển, không biết hồi điển để tạo điển. Tụi con chạy theo điển kiểu đó là phải lạc lối thôi con! Phải lạc lối thôi! Tụi con làm trật lất, làm tầm bậy, rồi quay trở lại trách. Trách sao lại có những hiện tượng huyễn hoặc, hiện tượng điển diễn ba lăng nhăng làm cho người tu hoang mang. Rồi trách thầy sao dẫn đi lạc lối làm cho người tu mất niềm tin nãn chí ngã lòng với đạo phân ly tan rã. Con ơi con! Con trách thầy là trách làm sao? Con còn đòi gì ở thầy nữa con? Pháp báu đã trao tay, con đường thầy đi thầy đã cặn kẽ hướng dẫn lại các con rồi. Thầy cũng làm có bao nhiêu đó mà vượt khỏi sức hút hồng trần về cảnh giải thoát. Nếu thật sự con quyết tâm quyết chí, kiên cường trui luyện thì rồi con cũng được như thầy. Pháp báu con đã có rồi; nếu con hành pháp cho nghiêm minh thì đâu đến nỗi con. Với người tu thiền thì điều cơ bản thích (chính) yếu là hồi điển, là trụ điển. Con lại phóng tâm để chạy theo cái điển ngoại giới, rồi trụ vào đó ỷ lại vào nó, mà quên lo cái phần cơ bản thích yếu của mình, thì con phải hỏng hụt chao đảo vậy thôi! Con phải hỏng hụt chao đảo rồi té lăn cù là chuyện tất nhiên rồi con. Thanh Quang Điển Lành nó là phương tiện dẫn tiến các con. Mà phương tiện thì nó phải giả. Dẫu là Thanh Quang nó cũng giả thôi con! CHA đã từng nói cái nầy rồi. Tại các con tưởng nó thực, con chạy theo nó, con bám trụ vào đó mà không chuyên tâm hành pháp để hồi điển, trụ điển mình. Cho nên đụng trận một cái, đụng những

hiện tượng huyễn hoặc ba lăng nhăng mới thất kinh, mới hoang mang nản chí ngã lòng đó con! Bài nầy CHA ra để phá mê các con đó à! Cho nên hãy tự trách mình không chuyên tâm hành pháp nghiêm minh, không lo hồi điển, không dụng pháp để kềm tâm. Chứ còn đừng trách thầy dẫn lầm đường. CHA nghe thầy dạy các con rằng: phải lo tinh tấn hành pháp, hồi quang trụ điển, tự tu tự tiến. CHA không nghe thầy dạy các con: buông lung, phóng tâm ra bám trụ ỷ lại vào cái điển quang ngoại giới. Thầy có giới thiệu cho biết Thanh Quang Điển Lành bên trên giáng xuống để trợ duyên cho người tu. Có! Cái thì có! Nhưng mà thầy không khuyên các con ỷ lại, bám trụ vào đó để mà tu. Nếu các con làm theo lời thầy khuyên; lo dụng pháp quay vào trong, kềm tâm trụ điển, không phóng tâm chạy theo, bám trụ ỷ lại vào cái điển ngoại giới thì các con đâu đến nỗi. Đâu đến nổi điên đảo, nản chí ngã lòng. Các con đâu đến nỗi suy thoái hư hỏng trước hiện tượng Thanh Quang Điển Lành bỗng trở thành cái hiện tượng huyễn hoặc hư hỏng ba lăng nhăng. Không bám vào nó thì đâu vì nó mà hư hỏng. Đâu vì nó mà ngã lòng nãn chí, suy thoái bỏ tu có phải vậy không con? Cho nên các con hãy quay lại mà tự kiểm để rồi tự trách mình thôi. Hả? Tự trách mình thôi! Thầy đã truyền pháp hồi điển phản quang đốt ngọn đèn tâm soi lối tiếp. Há! Mà mình đó thì làm trật lất hết; để tâm thức buông lung ngoại cảnh, bị cái sắc tướng bên ngoài nó điều khiển hết trơn. Nó làm cho mình tán loạn. Gặp bài thi tới, gặp bài kiểm tra tới thì rơi rụng như sung rồi còn trách ai vậy con? Cho nên những hiện tượng huyễn hoặc ba lăng nhăng thực cần thiết để dậy chơn lý và phá mê cho tất cả các con đó à! Đó, **CHA thấy tụi con nhận mình là người tu thiền, đi đâu cũng xưng rằng: "Tui thuộc phái Vô Vi". Nhưng mà tâm trí thì phóng ra ngoại giới, rồi chê: "Cái nầy giả, cái kia giả", lo ồn ào tranh cãi thắc mắc cái chuyện chơn giả bên ngoài. Mà không hiểu cái tướng ngoại giới đối với người tu thiền nó vốn dĩ là huyễn là ảo, nó là giả rồi. Nó là giả rồi thì còn ồn ào tranh cãi làm chi? Để rồi chấp vào cái giả đó, rồi rước nó vào trong tâm để cho mình mất bình an vậy con?** Con rước cái giả đó vào trong để cho mình mất bình an đó! CHA thấy tụi con chia phe lập nhóm ồn ào, tranh cãi chuyện người nầy mất điển, chuyện người kia mất điển. Rồi đi đến chỗ sân si, mất hòa khí gây chia rẽ huynh đệ đó con! Con ơi con! Con lo chi cho quá lắm chuyện người ta mất điển, đến đỗi mình phiền bực mất bình an vậy con? Mình lo cái chuyện người ta mất điển, đến đổi mình phiền bực giao động mất bình an là bậy rồi. Con lo người ta mất điển rồi con làm con mất điển, con thấy vậy không con? Trời không mong con lo cái kiểu vô minh như vậy. Mỗi người đều có cái bài của mình theo phần căn duyên phước nghiệp nhân quả. Và luật Trời biết lo dẫn tiến con qua những bài học phong phú đa dạng chuyển đến cho mỗi phần hồn. Vậy con cứ an tâm mà lo tu. Không vì đó mà phải hoang mang thắc mắc, ồn ào tranh cãi đó con! CHA nói thẳng; chia phe lập nhóm, hoang mang thắc mắc, ồn ào tranh cãi chuyện người nầy người kia còn điển hay mất điển, rồi tạo nên một không khí hoang mang động loạn chung trong giới đạo. Cũng là cái chuyện làm trật lất của người tu rồi con! Trật rồi! Cho nên CHA khuyên tất cả các con phải thức tỉnh mà tu hành. Lo hướng nội "hồi điển quy tâm", thức tỉnh để tu hành cho nghiêm túc, trở về lo phần cơ bản của mình. Đó là "hướng nội hồi điển quy tâm" đó con! "Vạn sự do ta", ta phóng tâm tán điển rồi bị ngoại giới nó xỏ mũi nó điều khiển, rồi ta trở lại trách Trời, trách cảnh, trách thầy v.v... **Con nên hiểu rằng; chẳng phải phướng động, chẳng phải gió động, chỉ có tâm động mà thôi con ơi!** Người tu thiền phải thấy như thế! Cho nên người tu mà còn nghiệp lực, còn trong vòng trầm luân tứ khổ, làm sao không gặp cảnh đảo điên để trả nghiệp để học hỏi? Mà Trời phải bày cái cảnh đảo điên theo duyên nghiệp của nhân loại, để giảng dạy chân lý và vận chuyển cơ tiến hóa chớ con! Vậy con trách Trời, trách cảnh làm chi con? Còn ông thầy ở ngoại giới cho dẫu là Minh Sư đi nữa, cũng chỉ là phương tiện dẫn tiến con, thì nó phải giả con! Con chạy theo ông thầy ở bên ngoài, chấp đó là chơn, rồi tôn sùng bám trụ ỷ lại vào đó. Thì có lúc con phải kẹt vì cái chỗ chấp của mình đó con! Vì qui luật tiến hóa nó phá mê cho con; nó phải chuyển bài phá mê phá chấp cho con để cho con bỏ cái thói cuồng tôn mê tín, ỷ lại bám trụ vào ông thầy ở bên ngoài đó. Phá mê cho con, chớ có gì đâu! Cho nên tại sao các vị đắc pháp thuở xưa đã dạy học trò rằng: **"Phùng Phật sát Phật, phùng Tổ sát Tổ"** là vậy đó con! Phùng Phật phải sát Phật; **vì chấp ông Phật bên ngoài là chơn, bám trụ ỷ lại vào đó. Nếu không sát ông Phật thì làm sao các con thấy được Phật tánh vậy, hả?** Cho nên nếu các con không thấy được ông thầy bên ngoài là giả thì chẳng bao giờ các con làm sáng được ông thầy ở trong con. Đấy! Có điều thấy cái chỗ giả đó, không có nghĩa là các con khinh thường nó. **Hiểu được ông thầy ở bên ngoài là giả, không có nghĩa là các con khinh ông thầy. Đấy không phải là sáng suốt, mà là cái thói ngã mạn ngu xuẩn.** Cho nên con nào thấy được ông thầy bên ngoài là giả, nhưng biết tôn sư trọng đạo, biết giữ lòng kính trọng, biết ơn bậc khai sáng dìu dắt linh hồn mình để dốc lòng tu tiến đáp lại thâm ân. Đấy mới là đứa sáng suốt vậy! CHA cho biết như vậy! Còn về Đức Kim Thân, hôm nay CHA cũng

nói thẳng với các con; **CHA chưa nghe Ngài kêu gọi các con chạy theo Ngài để sùng bái, mê tín, ỷ lại. CHA cũng không nghe Ngài kêu gọi ai tin Ngài nếu chưa hiểu sự chơn chánh của Ngài. CHA nghe Ngài khuyên các con lo tu cho đàng hoàng và không cần phải tin Ngài. Tin mà không tu không bằng không tin mà tu, Ngài nói hoài cái nầy! CHA nghe Ngài dạy con nào tưởng nhớ Ngài là phải lo linh hồn mình. Tưởng nhớ Ngài thì phải sống đạo, sống với những gì Ngài rao giảng nếu thấy đó là minh triết, chơn lý. Tưởng nhớ Ngài là như vậy! Chớ không phải chạy đi tìm Ngài gọi là tưởng nhớ Ngài. Không phải chạy đi tìm Ngài để bái lạy tôn sùng, bám trụ vào cái giả tướng của Ngài. Ngài dạy; các con không cần phải đi tìm gặp Ngài, vì trong con có sẵn Thượng Đế, con! Điều chủ yếu là con phải tìm ông Thượng Đế trong con và làm sáng ông Thượng Đế đó. Thay vì chạy theo cái giả tướng của Thượng Đế bên ngoài đó con! Các con đọc lại những lời giảng dạy của Ngài mà xem.** Cho nên đứa nào chạy theo bám trụ hình tướng Ngài trong mê muội thì có lúc nó phải dao động hoang mang là chuyện tất nhiên rồi. Các con phải biết rằng: bài bản diễn xuất của Ngài thì thiên hình vạn trạng, ngôn ngữ nào mà nói cho hết? Trí Phật, Tiên còn phải nghiên cứu học hỏi, huống gì trí phàm nhân làm sao mà đánh giá cho được con? Việc của Trời Đất vận chuyển làm sao các con rõ? Và cái giả tướng của Ngài còn phải biến tướng theo lẽ biến dịch của Thiên Địa, làm sao các con hiểu? Cho nên mê chấp vào cái giả tướng của Ngài, bám trụ vào nó trong mê muội thì làm sao khỏi hoang mang hả con? Làm sao thoát (tránh) khỏi hoang mang, hả? Đó, rồi bây giờ đổ thừa: tại cảnh khảo đảo, cảnh đời hỗn loạn, tại thầy thế nọ, tại Kim Thân Cha thế kia. Cho nên tôi ngã lòng nãn chí, mất niềm tin tu hết nỗi, tu không nỗi, tôi bỏ tu. Đổ thừa vậy là bậy rồi con! Mình tu cho phần hồn mình nhờ. **Mình tu trước tiên là vì mình, cho mình. Không tu là tự hủy diệt mình, không tu là chịu quy luật đào thải, không tu là mình thiệt thòi.** Vì người nầy kẻ kia hay vì cái gì đó mà nãn lòng mất niềm tin bỏ tu là bậy rồi! Cha hết sức đau sót cho nhiều con vì tưởng nghĩ ngu muội như vậy mà nãn lòng hư hỏng rồi bỏ tu. **Con ơi con! Nếu con thắc mắc nghi nan sự sáng suốt của thầy, nếu con hoang mang ngờ vực Kim Thân Cha, thì CHA nói thẳng: chưa hiểu con cũng không nên tin, không cần tin, không nên chạy theo để làm gì?** Những vị thầy ở bên ngoài chỉ là phương tiện để dẫn tiến các con học hỏi chơn lý vô cùng, vô biên của Trời Đất. Mà phương tiện thì giả. Con chạy theo ông thầy bên ngoài, mê chấp trọn tin ông thầy đó là chơn là bậy rồi. Cha khuyên con; không hiểu thì không cần tin, không nên tin để làm gì? **Con phải biết mọi sự đều vô thường,** đều phải biến dịch theo lý Trời đó con! Trọn tin và bám trụ vào cái vô thường đến khi nó biến thái thì con phải chới với, hỏng hụt đó thôi! Hả, con thấy vậy không con? **Duy có điều trong vạn sự vô thường ấy có cái lẽ hằng hữu mà con phải tin.** Đó là cái gì?-**Đó là luật tiến hóa chuyển động chi phối luôn luôn và mọi sự phải chuyển hóa theo qui luật. Con người phải biến chuyển tiến hóa theo qui luật. Không tiến kịp thì bị luật nó đào thải,** đó là điều chắc chắn! Mà muốn tiến kịp thì phải tu, tu thật sự; quyết tâm quyết ý, không vì bất cứ lý do nào trở ngại nào mà bỏ tu. **Vì bỏ tu là tự đào thải mình. Đó! Vũ trụ và con người từng giây từng phút phải tu, phải tiến theo qui luật.** Đấy là cái lẽ chơn chất, là cái lý hằng hữu của Trời Đất, mà các con phải tin mới được. **Các con phải tin và không thể không tin. Không tin chỗ nầy là tiêu, là hũy diệt đó con! Đó, mà đã tin là phải tu, tu thật sự; quyết tâm kiên trì dũng cãm vượt mọi thử thách trên cuộc hành hương vĩnh cữu của mình đó con! CHA nói lại: tu là bản năng phấn đấu đời đời để sinh tồn của con người và vũ trụ đó con. Không tu là tự tuyên án hủy diệt mình đó con!** Con khá biết cho CHA, con khá hiểu chỗ nầy cho CHA đi con! Thôi thì hôm nay, CHA có vài lời nhắc nhở tất cả các con để cho các con suy nghĩ, rồi nghiêm khắc nhìn lại những sai lầm của mình để dốc lòng thực tâm sửa sai và quyết chí tiến bước, con! Thôi CHA dừng ở đây và ban ơn cho tất cả các con.

(KIM THÂN CHA)

Việt Nam là đất Phật, là Thánh-Địa khai hội Long Hoa, là vùng đất tối linh của hoàn cầu. Đại phúc đức mới là dân Việt Nam. Nếu biết là phúc, không biết là nghiệp.

CHA

THƯ TỪ LAI VÃNG

LÁ THƯ VÔ VI 287

TP HCM, ngày 17-11-2000

Kính thưa ông Tám,

Con tên là V.M.T, lúc con bắt đầu thực hành Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp từ ngày 14-03-97 do ba con là ông P.L. hướng dẫn. Thoạt đầu, ba con chỉ dự định cho con thực hành Soi Hồn, Pháp Luân Thường Chuyển và Pháp Luân Chiếu Minh trong thời gian 3 tháng.

Con Soi Hồn từ 15 đến 20 phút, sau đó làm Pháp Luân Thường Chuyển 6 hơi. Ba con khuyên con nên cố gắng thở Pháp Luân Thường Chuyển cho thật dài hơi, càng dài càng tốt và thở ra cho thật sát bụng của mỗi hơi thở. Con cố gắng thở PLTC trong khoảng thời gian 10 ngày đầu và 6 hơi của con được 15 phút, rồi đến 30 phút, kế đến là 45 phút cho 6 hơi. Con không biết thế nào là thở thông nên khi ba con hỏi; "Lúc này thở Pháp Luân ra sao?", thì con có trình bày lại như đã viết ở trên.

Ba con bảo thở như vậy là thở thông rồi, nhưng để cho chắc, ba con bảo con bây giờ thở 3 hơi thôi, 2 hơi đầu hít vô và thở ra vừa ngộp, còn hơi thứ 3 thì hít vô thở ra tối đa.

Trong thời gian con thở 6 hơi điển rút rất mạnh bộ đầu căng thẳng, lúc Soi Hồn cũng vậy; đau nhức ê ẩm cả đầu. Có lúc đang làm PLTC con thấy ánh sáng ngũ sắc, có khi còn thấy cảnh nữa. Sau khi nghe lời ba con thở 3 hơi; lần đầu tiên được 30 phút, rồi 40 phút, tới 50 phút, thấy có tiến bộ rõ rệt. Ba bảo: "Chỉ hít một hơi xem được bao nhiêu phút?". Thế là con hít được một hơi được 30 phút, 40 phút, 50 phút, 60 phút rồi 75 phút... Tuy số giờ tăng không đều nhưng đối với con rất quí, vì khi làm Pháp Luân Thường Chuyển là con tính từng giờ, từng phút, từng giây. Đôi khi con cũng tự hào đôi chút vì hôm nay con đạt được kết quả tốt hơn hôm qua. Từ lúc thực hành Pháp Lý đến lúc hít vô thông con chỉ mất có 15 ngày. Hiện tại con hít vô một hơi được 1 giờ.

- Ngày 10-04-97 con cảm thấy bộ đầu có vẻ khác thường, rất đau nhức ê ẩm chưa bao giờ có, nhưng con vẫn cố gắng trấn tỉnh mình để tiếp tục hành pháp. Sáng dậy con cảm thấy trong người rất tỉnh táo và sảng khoái nhưng trong đầu vẫn còn đau ẩm ĩ.

- Ngày 11-04-97 vào lúc 11 giờ trưa con bắt đầu ngồi và ra lịnh Pháp Luân hít vô, lập tức tất cả những điển trong bản thể con chạy rần rần tập trung ở bộ đầu. Lúc đó con càng hít càng nhẹ, điển càng rút mạnh. Đỉnh đầu con lúc ấy đau nhói, giống như có một lỗ hổng ngay trên đầu, bị một vật gì đó hút lên bên trên. Con để ý xem thì thấy nó cứ đi thẳng chẳng biết là đi đâu. Khi con ở trên đó nhìn xuống thì hỡi ôi nảy giờ đã đi quá xa! Giống như con đang ở trên sân thượng của một nhà cao tầng vậy!

- Ngày 12-04-97 con ngồi thở thì có cảm giác giống như hôm trước, nhưng hôm nay có hiện tượng kỳ lạ hơn là ở giữa hai chân mày có cái gì đó cứ động đậy mãi không ngừng trong suốt quá trình ngồi thở.

- Ngày 13-04-97 hôm nay con thở được 1 giờ 10 phút, có hiện tượng khai mở tam đệ nhãn, luân xa ở sau lưng xoay chuyển, bốn đường Bàng Quang Kinh lần lượt khai mở, nó xuất phát ngang thắt lưng quần chạy thẳng lên vai. (tới Hà Đào Thành?)

- Hà Đào Thành. Sau những giờ học Anh Văn mệt mỏi và căng thẳng, con thường đọc Kinh điển để tìm thấy sự thanh thản nhẹ nhàng trong chính bản thân mình.

- Ngày 06-05-97 con thở Pháp Luân không còn cảm giác hít vô hay thở ra nữa, giống như ngừng thở vậy, không biết có đúng không?

Thưa ông Tám, đó là tất cả những gì con đạt được trong quá trình tu học, nhưng sau khi con bước vào Đại Học thì con có quá nhiều vấn đề để giải quyết như là bài vở ở trường, ở nhà... Và vì thế con có những hơi xao lãng trong việc tu học.

Đôi khi con rất buồn vì nếu như tập trung vào việc học thì đường tu đi xuống và ngược lại. Mặc dù con cũng thấu hiểu được câu nói: "Đời Đạo song tu" nhưng để thực hiện được lý tưởng ấy thì đối với con không phải là một điều dễ dàng. Lúc nầy con đang lâm vào tình thế tiến thoái lưỡng nan. Mong ông Tám khai tâm giúp con. Hiện nay con đang theo học ngành Quản Trị Kinh Doanh (năm thứ 2) và con cũng không biết mình có đủ dũng khí và nghị lực để đi hết quảng đường học vấn này không, cũng như từng bước gặt hái được những thành công trên con đường tu học không? Kính mong Ông Tám chỉ lối cho con.

Cuối thư con kính chúc Ông Tám được dồi dào sức khỏe và luôn sống mãi với chúng con để chúng con luôn được sưởi ấm bởi trong tình thương và ánh sáng của Người.

Con M.T.

- - - - - - - - - - - - - - -

Atlantic City, ngày 28 tháng 11 năm 2000

MT,

Ông Tám vui nhận được thơ của con cho hay mỗi cơ thể đều khác nhau. Con được khai mở theo cấu trúc của

chính con. Vậy con nên tiếp tục hành theo nguyên khí của Trời Đất mà tu. Con sẽ thông minh và sáng suốt thêm lên. Qui nguyên khí giềng mối của càn khôn vũ trụ mà tu, mọi trạng thái cũng sẽ qui về một mối. Chúc con vui tiến.

Quí thương,

Lương Sĩ Hằng

Vĩ Kiên

LÁ THƯ VÔ VI 293

L T, ngày 15-12-1999

Kính thưa Đức Thầy, con là T ở T.V VN trân trọng vấn an sức khỏe của Thầy kính yêu. Thời gian qua, chúng con động viên nhau hành pháp chính đính để tránh "Tu hành thì ít, mà lải nhải thì nhiều".

Thưa Thầy, từ 20 năm qua, năm nào bạn đạo cùng quay quần bên nhau ngày mùng 02 Tết Âm Lịch để mừng xuân. Nhiều thì chừng 100 người, ít thì cũng 50 hoặc 60 người. Xuân Mậu Dần 98 có anh VTS dự. Chúng con có thực hiện một mặt băng cassette 90 phút gởi thăm Thầy, gởi anh S qua Thầy, hình như Thầy không có nhận nên không có trả lời cho chúng con. Vậy với lòng ao ước được Thầy nói chuyện trực tiếp với chúng con. Nếu được xin Thầy chỉ một lần gọi về lúc 11 giờ trưa ngày mùng 02 Tết xuân Canh Thìn. Chúng con sung sướng lắm khi được Thầy ban ân. Điện thoại nhà con....; nếu được xin Thầy trả lời để chúng con chuẩn bị.

Thưa Thầy, về Pháp Luân dài 1 hoặc 2 giờ của P L mà anh L phổ biến, sự tác hại có phần trầm trọng. Vì bạn đạo không hiểu ý của Thầy, khi P hỏi hồi mười mấy năm về trước về Pháp Luân thì Thầy khen. Con đã giải thích là: Tại sao Thầy khen? Vì P L dám sửa pháp của Thầy, hay hơn Thầy, Thầy phải khen, chớ Thầy đâu có dạy chúng ta thở như vậy. Thầy đã nói: pháp này đụng plafond rồi không còn sửa nữa. Và Thầy đã dạy rất rõ: bông gòn, con rùa thở, v.v.... nhưng bạn đạo không thể hiểu. Con thường nói: "Bây giờ chúng ta hỏi chúng ta muốn lấy thêm hai ba ông chồng, bà vợ, theo pháp khác được không?". Thầy vẫn trả lời: "Được, vì bạn đạo muốn như vậy, bạn cứ học đụng rồi mới thức".

Vậy nên theo ý phần đông chúng con kính đề nghị lên Thầy: Nếu có thể được, kính nhờ Thầy lên tiếng chánh thức và cho đăng lên báo PTĐN cho anh em biết pháp thở dài của P L, chớ không phải của Thầy hay của PLVV, để cứu một số đông bạn đạo dại khờ mà cứ tưởng mình cao siêu thật đáng thương. Mặc dù chị L T đã hỏi và Thầy đã trả lời là dẹp bỏ ngay pháp thở đó. Vì lợi ích cho anh em, con đã phạm tội phóng tâm lo bên ngoài, xin Thầy lượng thứ.

Con xin dừng bút và kính đảnh lễ Thầy với tấm lòng tôn sư trọng đạo của chúng con.

Thương kính,

V C T

- - - - - - - - - - - - - - -

F V, ngày 18-01- 2000

Thầy vui nhận được thơ con đề ngày 15-12-1999 được biết con còn lo âu những điều vượt ngoài khả năng của chính con, tức là sửa pháp. Pháp chánh là lúc nào cũng chánh, không cần sửa, nhưng chỉ có hành mà thôi. Đời thì có sửa mới tiến, đạo là chỉ có hành mới đạt, lý luận mãi chỉ sai lạc mà thôi. Mỗi người đều có cuộc sống riêng tư giữa Trời Đất, tiến hóa theo trình độ sẵn có.

Về PLTC thì Thầy đã hành và giải thích cách thí nghiệm căn bản là hít hơi đầy rún đầy ngực và tung lên bộ đầu. Còn về việc làm phước từ thiện thì tùy duyên độ hành, nếu vọng động quá, biến thể của nó là tham dâm, khó tu sẽ ngộ nạn.

Muốn kiểm soát có thật hay không thì chỉ dùng một miếng bông gòn mỏng để trước lỗ mũi khi hít vô thì dính, khi thở ra thì sẽ rớt. Căn cứ như vậy sẽ biết được bao lâu. Các bạn không chịu thí nghiệm mà cứ hỏi đi hỏi lại hoài, tự tạo những lý luận tác hại lẫn nhau, sẽ không tiến. Tu là có kẻ trước người sau, căn cứ theo người đi trước mà thực hành.

Còn nghiệp lực từ tiền kiếp thì cần sự dày công tự giải thì mới thoát được. Những gì C T đã hành và đã hiểu là đúng, không nên ôm lấy tà thuyết gieo động và sẽ làm mất căn bản sẵn có của mọi tâm linh tại mặt đất. Về phần điện thoại của con bị cắt đứt lúc nói chuyện, không thể liên lạc được. Cần tu không cần nghe điện thoại vô ích! Thầy sẽ không bao giờ liên lạc điện thoại với con.

Quí thương,

Lương Sĩ Hằng.

LÁ THƯ VÔ VI 294

Reding, ngày 1-10-1999

Kính bạch Thầy,

Đầu thư con kính đảnh lễ Thầy. Gần 2 năm con không có dịp tham gia sinh hoạt với các anh em bạn đạo trong những khóa sống chung, để có dịp sống bên cạnh Thầy vì cảnh nhà đơn chiếc (có tiền đi dự, nhưng không ai trông nom nhà cửa). Tuy nhiên con luôn luôn khép mình tinh tấn hành pháp thường xuyên hàng ngày và cũng thấy có những tiến bộ. Con cũng mong có dịp được gặp Thầy để hỏi Thầy về những gì mà con cảm nhận được trong khi công phu mà con có ghi chép lại.

Kính thưa Thầy, tháng 7 dương lịch vừa qua, con có gởi về VN một số kinh sách Pháp Lý, gồm những cuốn như sau: Thượng Đế giảng Chơn Lý, Phương Pháp Hành PLVV, Phép Xuất Hồn, Đời Đạo Song Tu, Chú Giải

Kinh A Di Đà và Diệu Phương Cứu Đời (do Trung Tâm Vô Vi Washington gởi cho con).

Sở dĩ con gởi về vì một số người bên đó có nghe Thầy truyền bá PLVV. Họ có cảm tình, nhưng lại không rõ Pháp Lý và Thầy. Trong tâm thành muốn quảng bá PLVV mà Thầy đang rao giảng đó đây, đồng thời cũng giúp họ hiểu đứng đắn Pháp Lý mà một số có dụng tâm xấu xuyên tạc, mà con đã làm việc này. Ngoài ra con cũng gởi về hai cuốn băng video về Sứ Giả Hòa Bình và Thiền Ca Paris, để họ có dịp xem và đánh giá cách đây gần 2 năm.

Có người gởi thư qua cho con mà con nghĩ là đằng sau có một số sư sãi thuộc thiền viện TC L ở LT. Họ nhờ con chuyển những thắc mắc "Tham Vấn Đạo Lý" đến nhờ Thầy giải đáp. Nguyên văn như sau:

1) Theo Tổ Sư Đỗ Thuần Hậu giải thích mỗi ngươn là 600 năm. Ba ngươn là 1800 năm. Bắt đầu từ năm 2001 gọi là Thượng Ngươn. Thắc mắc: Nước VN có lịch sữ 4000 năm văn hiến; trong số 4000 thì 2000 năm sau cùng được gọi là Thượng ngươn. Còn 2000 năm về trước gọi là gì?
2) Từ trước đến nay, Hội Long Hoa được khai diễn 2 lần rồi (kỳ 1 và 2). Cuối thế kỷ 20 này, Long Hoa Đại Hội Kỳ 3 mới khai diễn để lập đời Tân Dân Thánh Đức. Như thế Long Hoa kỳ 1 và 2 được khai diễn từ kỷ nào trong lịch sữ của nhân loại và Thánh địa ở tại đâu?
3) Theo các nhà khoa học gia cho biết quả cầu 68 này có tuổi thọ 4, 5 tỉ năm. Loài người có mặt chính thức trên hành tinh này được mấy triệu năm? Thiền Sư LSH đắc lục thông chắc chắn có thể giải đáp được 3 câu hỏi trên.
4) Trong kỳ Phán Xét tận thế sắp đến, các cõi Trời (Dục giới) ở xa hơn quả cầu 68 chúng ta đang ở có nằm trong đợt Phán Xét này không? Hay kỳ Phán Xét này chỉ dành riêng cho chúng sinh ở cõi Ta Bà này mà thôi?
5) Thiền Sư LSH đắc lục thông, nghĩa là trình độ tu học ngang bằng các vị Cổ Phật thuở xa xưa. Vậy hiện nay Ngài LSH có biết được trú xứ các Ngài: Mục Kiền Liên, Lục Tổ Huệ Năng, Tổ Bồ Đề Đạt Ma, Tổ Trần Nhân Tông, Thiền Sư Vạn Hạnh... nằm ở cảnh giới nào trong càn khôn vũ trụ này không?

Tiện thể, con cũng xin biết ý kiến của Thầy về cuốn sách con soạn "Hành Trình Vào Thiền" mà con đã trình Thầy 2 năm trước đây. Hồi đó con nhận được thư Thầy với ý kiến như sau:

"Nếu con phát tâm nên chuyển cho Voviled Publications do anh chị K và KH phụ trách. Những gì con cần, nên bàn với anh chị trước khi in".

Sau đó, 10 ngày sau tết Mậu Dần, con chỉ yêu cầu chị đọc lại văn bản và sửa lỗi chính tả trước khi in. Thế nhưng từ đó đến nay gần 2 năm, con chưa được biết ý kiến đã in ấn gì chưa. Phải chăng vì cuốn đó chưa thuận lợi in phổ biến trong lúc này hay vì một lý do nào khác. Cá nhân con có thể cho một nhà xuất bản nào đó ấn hành được không?

Để chấm dứt thư, con kính xin Thầy đọc và giải đáp các câu hỏi tham vấn. Con mong mỏi Thầy luôn luôn mạnh khỏe, để dìu dắt chúng con trên cuộc hành trình tu học.

Kính bái,

Con

T T C

- - - - - - - - - -

Montreal, ngày 31-10-1999

TC,

Thầy vui nhận được thư con đề ngày 1-10-1999 được biết con vẫn phát tâm và thấu triệt việc làm tại thế của Thầy và ước mong được phổ biến cho mọi người cùng hiểu. Đó là một việc làm trong nghĩa cử tốt đẹp, bất vụ lợi của con rất cao quí, giúp người tu tự phát triển tâm thức hướng thượng.

Còn về sự thắc mắc của người tu không thật luôn luôn phát hiện trong tâm thức là do lòng tham muốn của người đời. Ngược lại người tu chơn thật thì chỉ hành pháp liên hệ cùng Trời Phật mà tu. Còn thích Thiên Cơ là tâm chưa tịnh, muốn biết mà không bao giờ thấu triệt. Ngâm nga bên ngoài thì chỉ hiểu được một khía cạnh mà thôi. Muốn thấu triệt mọi việc thì phải tu giải tiến tới lãnh vực thanh tịnh của nội tâm. Bừng sáng sẽ thấu triệt nguyên lý của Trời Phật mà tu trong thực hành, chứ không phải dựa vào Thiên Cơ mà đắc pháp được.

Còn về việc in kinh sách thì hiện nay đã thay đổi; người nào phát tâm đều có quyền ấn tống độ tha tại trần. Mối đạo càng ngày càng lớn rộng hơn, 4000 năm chung qui chỉ có chơn tâm hành sự mà thôi, tùy duyên phát triển theo cơ Trời ấn định.

Anh K và chị KH là một công ty tư nhân, thích thì làm, không thích thì thôi, không có sự ràng buộc bất cứ từ đâu.

Tu ngâm nga và tu xạo gạt Thần Thánh thì rất nhiều, Thầy không chủ trương thực hành những điều không cần thiết. Long Hoa Đại Hội do tâm thanh tịnh ươm nở Hoa Tình Thương phối hợp thành từ điển hướng về Đại Bi mà tu tiến. Bản thân: thượng trung hạ chưa thấu triệt được, lại muốn đạt được nguyên lý của Đất Trời là điều mờ ảo.

Thiên Cơ biến chuyển là giúp cho loài người tự dẹp bỏ lòng tham dâm và sân si. Cần hành triển tâm thức để

nhận định sự thật sẽ đi về đâu. Nhẹ thì làm Trời nặng thì làm Đất, chuyển hóa vô cùng, theo luật nhân quả mà tiến hóa. Vị Phật nào cũng hướng về cõi thanh mà tiến tới vô cùng thanh tịnh mà tu. Người đời tham lam muốn biết tất cả lịch sữ của chư Phật. Đọc thuộc lòng nhưng không giải được nghiệp lực của chính mình, cuối cùng chỉ học được hai chữ "thị phi" mà thôi!

Sự trong lành của tâm thức rất cần thiết. Nhơn loại hướng về tâm linh sẽ tạo được Thượng Ngươn Thánh Đức là con người sẽ tự động giảm bớt sự tranh chấp. Chỉ có sự tu sửa tiến hóa là quan trọng, thực thi những chuyện cần thiết cho tâm lẫn thân. Không thực thi những chuyện không cần thiết nữa.

Vạn sự trên đời là không, ghi chép làm gì? Tạo thêm sự cực nhọc cho nội tâm.

Chúc con cùng các bạn vui hành tiến.

Quí thương,

Lương Sĩ Hằng

LÁ THƯ VÔ VI 297

Thành phố H C M...

Kính thưa Thầy,

Đầu thư con xin chúc Thầy được dồi dào sức khỏe.

Con có chuyện này mà trong lòng con băn khoăn hoài, con không biết xử làm sao đây? Con xin Thầy giúp con và chỉ bảo con phải làm thế nào.

Thưa Thầy, trước đây con có quen với một người bạn trai. Khi quen con cũng chẳng có suy nghĩ gì, con xem như người bạn bình thường thôi. Sau đó con đi hợp tác lao động ở Liên Xô. Khi đi con cũng chẳng có nói câu nào với bạn của con. Trong thời gian con đi, bạn con vẫn tới lui gia đình con chơi và giúp đỡ gia đình con nữa.

Sau 4 năm con về gặp lại, hai đứa con vui vẻ nói chuyện hỏi thăm về nhau, nhưng chẳng được bao lâu thì tụi con giận nhau. Con vẫn luôn là người giận trước và bạn con luôn là người làm lành trước. Dần dà về sau này, con thấy bạn con thật lòng đến với con, chẳng những đối với con tốt mà gia đình con cũng vậy. Khi má và em trai con bị bệnh, ngày nào cũng xuống chở má và em con đi bác sĩ, rồi sửa nhà, đủ thứ hết Thầy.

Bây giờ má của bạn con muốn lo gia đình cho bạn con, bạn con hỏi ý của con và má con nhưng con không đồng ý, còn gia đình con đồng ý. Con lo sợ là khi lấy chồng sẽ bị ảnh hưởng đến việc công phu mỗi tối và những nỗi khổ về chồng con nữa. Con sợ lắm và không dám nghĩ tới việc lấy chồng. Mỗi lần ý nghĩ ấy xuất hiện trong đầu là con xua đuổi ngay. Con đã tu chậm tiến rồi mà giờ lấy chồng tu lại càng chậm nữa. Thưa Thầy, con không muốn như vậy! Nếu như con không lấy bạn con thì con thấy nợ làm sao đó Thầy. Bạn con đã hết lòng đối với con và với gia đình con, chờ đợi con bao năm nay. Cho đến giờ thì con lại nói thôi, con thấy con là người tàn nhẫn quá!

Thưa Thầy, con là người rất vụng về, ngay cả những việc lặt vặt trong gia đình mà con làm còn dở lắm! Đừng nói đến việc gì khác, con không có tài giỏi về việc gì cả! Nếu bây giờ con đồng ý lấy, con sợ rằng sẽ không đem lại hạnh phúc cho bạn con.

Con đã nói điều này với bạn con nhiều lần rồi, nhưng bạn con nói chấp nhận hết tất cả. Bây giờ con không biết phải xử làm sao đây? Đồng ý thì con sẽ bị chậm trễ trong việc tu hành và khổ lắm. Còn không đồng ý thì bạn con rất buồn, con thấy tội nghiệp bạn con quá!

Thưa Thầy, con đâu còn là con gái còn trinh tiết nữa. Khi đi Liên Xô con đã bị một người bạn cưỡng hiếp con, con đã rất đau khổ và buồn phiền. Bạn con chưa biết chuyện này, nhưng con định bụng sẽ nói cho bạn con biết. Nếu bạn con biết việc này chắc bạn con cũng chán con. Nhưng nếu bạn con vẫn chấp nhận thì con phải làm sao, thưa Thầy? Con sợ rằng: thương thì đồng ý nhưng khi về ở với nhau thế nào cũng cằn nhằn con về việc này. Xin Thầy hãy giúp cho con và cho con lời khuyên rằng con phải làm sao. Con mong thư Thầy, con xin chúc Thầy được nhiều sức khỏe.

Con

T V

- - - - - - - - -

Montréal, ngày...

T V con,

Thầy đã nhận được thư của con đề ngày 28-05-1994, được biết con đang đứng trong tình trạng khó xử trong nội tâm. Cuộc sống đã và đang dìu tiến con bằng những trở lực bất đồng của chính con, vì đó con mới tìm một con đường tu học, trong thực hành hướng về con đường giải thoát. Tức là không còn vướng vào nghiệp chướng ở tương lai, vấn vương trong khổ nghiệp của một mối tình yêu tạm bợ, mà con đã tự cảm thức là hoàn toàn giả ảo và hôi tanh mà thôi.

Cuộc sống đắm chìm là bể khổ của duyên nghiệp! Con có quyền chọn một trong hai. Nhân nào quả nấy, con biết tu và dốc lòng tu là tự giải quyết sự sống còn của phần hồn, còn vợ chồng là tạm cảnh hôi tanh của cuộc sống. Rốt cục cũng sẽ về không theo định luật.

Nếu con dứt khoát tu thì con sẽ tự cứu được tất cả. Nếu không thì con sẽ lâm vào vũng bùn càng ngày sẽ càng lún sâu. Con đang có khối óc còn minh mẫn và phán xét trước khi hành động mọi việc liên quan đến phần hồn ở tương lai. Muốn tránh cảnh rách rưới và đau thương về sau thì phải dứt khoát ngay bây giờ. Ở đời có cặp vợ chồng nào được hạnh phúc và chung vui từ hồn

lẫn xác? Thầy chỉ có bấy nhiêu lời phân tách cho con hiểu rõ cuộc sống tạm bợ ở cõi phù sanh nầy. Phần còn lại thì tùy con quyết định, tâm làm thân chịu đó thôi! Chúc con vui tiến trong thực hành.
Quí thương,
Lương Sĩ Hằng

LÁ THƯ VÔ VI 302

Kính bái Đức Thầy!
Con là N T N, hôm nay con viết thư này trước thăm Thầy và chị H V, sau con có vài lời nhờ Thầy giúp con.
Kính thưa Thầy! Con đã ăn chay trước khóa tịnh khẩu tới nay, nhưng con phải nấu ăn cho một đứa cháu và một con của con. Nhưng từ trước tới nay con chỉ mua thịt họ làm sẵn, nhưng cách đây 3 tuần con đã mua một con cua sống luộc cho hai đứa nó ăn. Lúc đó con nghĩ rằng tạo hóa đã an bài nhưng sau đó con đã ăn năn dù con không ăn nhưng con đã làm chết nó. Như vậy con có tội không Thầy? Trước khi luộc con có niệm Phật và cầu nguyện cho linh hồn con cua được đi đầu thai. Từ đó tới nay con xót xa không biết con cua có được đi đầu thai không? Xin Thầy niệm tình thứ lỗi cho con, Thầy dùng huệ nhãn để cứu độ linh hồn con cua được giải thoát, con xin đội ơn Thầy và nguyện sẽ cố gắng nhớ không dám phạm lỗi này.
Kính thưa Thầy! Sao con ngu quá, đi tới đâu ai cũng chửi: "Sao mầy ngu quá!". Không hiểu tại sao từ nhỏ lớn con không mọc răng cùng, sao con ngu quá thì có ảnh hưởng việc tu học con không Thầy? Con có cố gắng niệm Phật nhưng vẫn còn ngu. Từ ngày tu học tới nay con có giảm bớt nóng giận nhưng cái ngu vẫn còn. Ai cũng khi dễ con ngu quá. Thưa Thầy, con đã lỡ mang bệnh ngu rồi có cách nào cho hết ngu không Thầy? Có lúc con đọc sách "Khai Ngộ Chơn Lý", con hiểu được cái cao siêu chiều sâu, có lúc con chỉ đọc và hiểu sơ thôi, tại sao vậy Thầy? Con xin Thầy cho con lời dạy để con làm hành trang trên bước đường tu học. Con nghĩ thật nhiều nhưng sợ viết nhiều sẽ lộn xộn nên con xin dừng bút. Con xin kính bái Đức Thầy và cho con lời minh giải. Kính lạy Thầy.
Con N T N
- - - - - - - - - -
Montréal, ngày
N con,
Thầy đã vui nhận được thơ của con, được biết con vẫn khôn hơn Thầy. Con biết sự đau đớn của con cua nhưng mà con quên cứu cua, nên con cảm thấy có tội. Người ăn thịt cua cảm thấy ngon và quên tội. Con biết đó là tội, khi con giết con cua nhưng con viết thơ nhờ Thầy giải tội, tức là con khôn hơn Thầy. Thầy vẫn nhịn nhục nghe theo những gì con muốn nhưng việc đó chính con phải làm, tức là bỏ công tu học, tham thiền nhiều thì mới bỏ được cơn u mê tăm tối. Thiên hạ nói rằng con ngu, Thầy đề nghị con nên tu ngu như ông Phật thì mọi sự ngu trần gian sẽ tiêu tan, tức là sự tăm tối sẽ biến thành ánh sáng. Chúc con vui tiến.
Quí thương, Lương Sĩ Hằng

LÁ THƯ VÔ VI 304

Kính thưa Thầy,
Con là L Q T tuổi Tân Mẹo, sanh ngày 05-01-19xx tại Saigon Việt Nam. Nay con kính viết vài dòng thăm Thầy và sau nữa là con xin Thầy giải đáp các thắc mắc của con về đường tu thiền. Con kính mong được sự hồi âm của Thầy.
Thưa Thầy, nguyên con biết được pháp tu này vào khoảng năm 1974 đến nay là được 20 năm qua. Trong 20 năm qua vì sự ngu muội và ươn hèn con đã chểnh mảng trên đường tu hành, con cũng đã xuất vía bay trên thân thể, trên nóc nhà và các tàng cây. Con cũng được đi thăm các xứ như Ấn Độ hay Thái Lan gì đó. Và con cũng đã thấy đoàn người nối đuôi nhau về âm phủ...
Sau đó con thấy ma phá và con sợ quá lại lười biếng nên con ngưng thiền. Thỉnh thoảng con cũng thiền lai rai nên kết quả sau này không đến đâu.
Con qua Mỹ vào tháng 6 năm 1990, vài tháng sau con có tham gia cùng các bạn đạo cùng Thầy đi cầu siêu cho các oan hồn trên biển. Và sau đó con cũng có diện kiến cùng Thầy tại thiền đường trên núi Big Bear và một buổi tiệc tân niên ở Bolsa vào năm 1992.
Sau năm 1975 con có gặp Thầy đang chờ xe buýt ở đường Trần Hưng Đạo và Cộng Hòa, con có chào Thầy và Thầy chỉ kịp nói cùng con là "tự tu, tự tiến", sau đó thì Thầy lên xe buýt. Sau đây là con xin trình bày về căn bệnh của con và nhờ Thầy giải đáp giùm.
Thưa Thầy: vào ngày 21-12-1993 vừa qua con có giải phẩu lỗ tai phải (do con bị lãng tai từ lúc còn nhỏ do di truyền. Con cũng đã giải phẫu tai trái 2 lần mà kết quả không khả quan). Đến khuya ngày 23 rạng 24-12-1993 thì con phát hiện là con bị điếc cả 2 lỗ tai. Qua ngày hôm sau con có đi khám bác sĩ thì bác sĩ nói là 2 tuần sau con sẽ nghe được. Qua 2 tuần sau thì bác sĩ bảo là 1 tháng. Trong thời gian đó thì con nghe cũng khả quan và con có công phu trở lại, không hiểu sao lỗ tai con khi nghe được chút ít thì lại điếc trở lại. Khi con làm Chiếu Minh thì thấy màng nhĩ rung rinh và khó chịu ở trong lỗ tai nhưng con cũng cố Soi Hồn thật nhiều và làm Chiếu Minh nhiều lần. Không hiểu là do con Soi Hồn bịt kín lỗ tai và làm Chiếu Minh hay sao mà đôi khi con thấy bị sưng từ màng tang cho đến lỗ tai.
Trên đầu con phía bên trái khi gõ vô đầu thì nghe như có tiếng sấm vọng ra, hay đụng vào thân thể con thì

nghe có tiếng sấm vọng lại. Con có hỏi bác sĩ thì bác sĩ cũng không rõ được. Lỗ tai bên phải con thì lúc nào cũng nghe những âm thanh náo động làm con khó chịu vô cùng, nhưng nhờ có pháp tu này và biết về luật nhân quả của tiền kiếp nên con cố chịu.

Mấy hôm nay con bị đau nhói nơi tim và thấy đau đầu, thấy đầu tự nhiên bị sưng lên, con có thoa dầu nóng thì hết nhưng thỉnh thoảng cũng bị sưng trở lại. Con có ý định là tạm ngưng thiền một thời gian chờ xem bệnh tình có khả quan hơn không? Nhưng con lại tiếc thời gian công phu đã mấy tháng nay và có điển chạy trên đầu, con cũng đã thấy được bay trở lại và thấy ánh sáng trên đỉnh đầu cùng ba con.

Nay con viết thư này hỏi Thầy xem con có nên làm phép Soi Hồn và Chiếu Minh không? Vì khi con làm phép này thì thấy lỗ tai bị sưng đầu con chỉ đụng nhẹ thôi và khi con thở thì thấy màng nhĩ bị rung rinh và đau nhói ở trong lỗ tai, đồng thời tim con cũng bị đau nhói bên trong và đầu con thấy nhức, lỗ tai bên phải con luôn phát ra tiếng nổ như là tiếng pháo, làm con cũng băn khoăn quá.

Con kính xin Thầy có nhận được thư con thì xin Thầy dành chút thời gian trả lời cho con. Đồng thời con cũng xin Thầy cho con một tấm ảnh của Thầy để con làm kỷ niệm..

Cuối thư con kính chúc Thầy sức khỏe luôn dồi dào để luôn dẫn dắt chúng sinh trên đường tu đạo.

Nam Mô A Di Đà Phật vạn vật thái hòa, vạn sự bình an.

Kính thư, L Q T

TB: Thưa Thầy con nên tiếp tục công phu hay là tạm ngưng lại chờ cho hết bệnh rồi hãy công phu lại.

- - - - - - - - - -

Montréal, ngày

L Q T con,

Thầy được thơ con được biết con đã bị thân nghiệp. Sự mổ xẻ liên hệ với khối óc đã làm mất hẳn sự tự nhiên. Nay con cần phải theo dõi thuốc men đầy đủ. Con chỉ niệm Phật để khai triển ý lực tu học mà thôi. Không nên dùng phép Soi Hồn, chờ lúc nào hoàn toàn khôi phục thì mới tái tục Soi Hồn. Đêm đêm con muốn tu học thì chỉ làm Pháp Luân và Nhập Định mà thôi. Lúc tham thiền thì dễ ngủ. Nếu có thấy gì thì cũng chỉ biết thêm mà thôi, không có gì trở ngại cả. Chúc con vui tiến.

Quí thương,

Lương Sĩ Hằng

LÁ THƯ VÔ VI 305

Thưa ông Tám tôn kính,

Tôi tên là M V T, 75 tuổi, tuổi Kỷ Mùi, hiện thường trú tại NC Hoa Kỳ, qua bên này năm 1990 bằng diện con bảo lãnh (đã 3 năm).

Khi tôi còn ở Việt Nam, vào năm 1978 tôi theo tu với hai bạn: 1- Anh Tư D (tác giả bức thư đính kèm) và 2- là anh Ba Ch, tu theo pháp của Ông là Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí.

Tu được một năm tôi thấy anh Tư D đột nhiên phát điên cùng một lúc anh Ba Ch nổi nóng đến cực điểm vác dao chém vợ con. Vì vắng mặt Ông, tôi không biết hỏi nguyên do sự việc trên với ai, hỏi ông E và ông Sáu L, không ai giải thích thỏa đáng. Tôi hoảng quá, nên thôi, không dám công phu nữa.

Sau này tôi chuyển qua tu bên Tịnh Độ rồi tiến lên Thiền Tông của thầy Thanh Từ. Xét vì nghiệp quả còn quá nặng, không hành nổi Pháp-môn Đốn Ngộ, nên trở lại Pháp môn Niệm Phật nhưng vẫn mong sẽ gặp mặt Ông để thọ sự chỉ giáo.

Kính thưa ông Tám, khi qua bên nầy tôi cũng không tìm ra địa chỉ của Ông. Dịp may vừa rồi về VN, anh Tư D nhờ tôi, khi qua bên đây gửi thơ cho Ông, tôi mới biết được. May cho tôi quá! Đây là tôi gặp duyên lành để ông chỉ dạy.

Kính thưa Ông Tám, tôi phát nguyện tu với mục đích là: có được "Thân Tâm Thanh Tịnh" ở kiếp này và khi lâm chung sẽ được giải thoát khỏi vòng Lục Đạo Luân Hồi. Kính xin Ông lấy lòng từ bi dạy cho tôi đạt được tâm nguyện, tôi đội ơn ông mãi mãi.

Và sau đây tôi nói rõ về nguyên nhân "điên" của anh Tư D để ông chỉ dạy ảnh khỏi tái phát.

Mục đích Tư D tu vì sợ trễ kỳ Hội Long Hoa (vì đạo gốc của anh là đạo Cao Đài). Ngày công phu 4 lần: Tý, Ngọ, Mẹo, Dậu. Còn anh Ba Ch tu để đạt lục thông và có điện mạnh để trị bịnh cho bà con lối xóm, cũng công phu 4 thời.

Mỗi đêm hai anh đều xuất hồn lên Thiên Đình, yết kiết Ngọc Hoàng Thượng Đế và cùng gặp bà Tây Vương Mẫu sắp mở hội Đào Tiên, có bia ghi danh sách tên tuổi của anh D – Ch trên Thiên Đình. Mừng quá, 5 giờ chiều hôm đó, hai người cùng thiền để bỏ xác. Nghe tiếng động, anh Ba Ch mở mắt ra thấy anh D leo lên mái nhà giở ngói vừa nói: "Trở ngại vì mái ngói này mà hồn không lên Thiên Đình được".

Hốt hoảng Ba Ch chạy về nhà vác dao rượt vợ con chém vì họ cản không cho tu. Còn Tư D từ đó điên luôn. Tôi thấy vậy cũng hoảng hồn không dám tu nữa (công phu), vì vậy mà tôi qua bên Tịnh Độ Tông.

Kính thưa ông Tám, tôi nói ra đây hết sự thật để Ông hiểu rõ nguyên do hầu độ chúng tôi đến con đường giải thoát.

Kính chúc Ông Tám được nhiều sức khỏe để phổ độ chúng sanh, và tôi cũng rất mong Ông chiếu cố phúc đáp.

Kính thơ,

M V T

- - - - - - - - -

Montréal, ngày 11 tháng 7 năm xxxx

Kính gửi ông M V T,

Vui nhận được thơ của anh, được biết anh vẫn nung nấu một đường hướng tu tiến giải thoát. Người muốn tu PLVVKHHBPP thì phải tự ý thức rõ ràng nguyên lý của PLVVKHHBPP như sau: Pháp Lý Vô Vi cần phải phân tách rõ mọi sự việc trước khi hành. Vô Vi là làm từ việc lớn thành nhỏ, rồi nhỏ thành không. Khoa Học Huyền Bí là sự phát triển không ngừng nghỉ trong tâm thức hướng thượng từ tâm đời cho đến tâm đạo, khai thông điển giới của chính mình. Phật Pháp là tiến đến cõi thanh nhẹ, vạn sự ở trên đời là không.

Khi ý thức rõ ràng như vậy thì mới vững lòng thực hành Pháp Lý, bằng không mượn phương pháp thực hành của Pháp Lý Vô Vi mà hướng tâm về sự phù hộ thì sẽ tạo loạn cho chính mình mà thôi. Mỗi mỗi ở trần gian này, cảnh dời có trật tự đều là tốt đẹp. Tu về Pháp Lý Vô Vi, tức là đời đạo song tu, là phải tự lập lại trật tự cho thân xác bình an như: ăn uống điều độ cần thiết trong cuộc sống thì mới dễ hành pháp lý được.

Chúng ta có thể xác hiện tại cấu trúc từ siêu nhiên hình thành, thì phải dụng pháp thực hành đứng đắn thì tâm thức của chúng ta sẽ trở lại hồn nhiên và tự nhiên thì mới phù hợp với mức tiến tâm linh hiện hữu, chứ không phải muốn tu giải thoát mà đạt được đâu. Tự trở về trật tự từ đời lẫn đạo nhiên hậu mới thấy rõ kết quả của sự tu hành ở tương lai. Giờ giấc tu học tham thiền trật tự là điều rất cần thiết cho hành giả Vô Vi. Thực hành đứng đắn thì sẽ gặt hái được sự thanh tịnh của nội tâm. Đó là liều thuốc trị bá bệnh ở trần gian nầy. Người thiếu thanh tịnh tức là người tự phá hoại thần kinh khối óc của chính mình. Mỗi người ở trên mặt đất nầy đều có sự sống khác nhau và chết khác nhau. Không ai giống ai cả! Sanh lúc nào không biết, cha mẹ nói lại ngày giờ mà thôi. Chết lúc nào cũng không hay! Lo chi sanh tử mà tự làm cho khối óc bận rộn và sẽ không giải thoát được. Chi bằng giữ trật tự trong đường lối tu học, tự tu tự tiến đến giờ phút lâm chung cũng sẽ không bị bấn loạn. Đó là điều cần thiết cho cuộc sanh tử trong một kiếp người.

Nếu anh muốn tu Pháp Lý Vô Vi thì phải tự dứt khoát tình đời, hướng tâm về cõi vô sanh bất diệt. Đó là tự tạo cho chính mình một lối thoát vô cùng phát triển ở tương lai về phần hồn. Trước khi thực hành, cần liên lạc với Hội Ái Hữu Vô Vi để xin đầy đủ tài liệu để đọc và nghiên cứu rõ ràng (Lá Thư Vô Vi, kinh sách, băng video hoặc cassettes). Hành để hiểu chứ không hành để ỷ lại và tăm tối. Chúc anh vui tiến.

Quí thương,

Lương Sĩ Hằng

LÁ THƯ VÔ VI 311

Kính thăm Thầy,

Em con là N, sau khi vợ bỏ, đã mang 3 đứa con trai về nuôi. Hiện giờ thì em con đang ở chung căn nhà mà cha con đã chết đi được hơn 6 tháng qua. Hiện nay em con quen được cô gái này và hai đứa muốn sống chung cùng với nhau và cô ta muốn đến căn nhà để ở chung phòng với em trai của con. Cuộc sống của hai đứa sẽ không có hôn thú và tiền ai nấy xài. Cô ta không muốn săn sóc 3 đứa nhỏ và cô ta chỉ thích đi nhảy đầm, đánh bài và đi ăn nhà hàng, vì đời của cô ta đã trãi qua 3 người đàn ông ngoại quốc rồi.

Con xin Thầy ban vài lời nhắn nhủ cho em con ý thức được cuộc sống làm người trọn đạo hiếu nghĩa nhân để mà lo cho mẹ già và 3 đứa con của nó. Thay vì quanh quẩn với một người đàn bà không muốn có trách nhiệm gánh vát sống chung. Cá nhân con không thể khuyên em con được vì căn nhà này con không làm chủ và tiền đóng góp chỉ có một phần nhỏ. Nếu thiếu người đóng tiền nhà thì căn nhà phải bán đi. Do đó con không bằng lòng, cũng phải chấp nhận cho cô ta cuối tuần đến nhà chơi và đánh bài tứ sắc cho đến sáng. Cuộc sống như vậy đã xãy ra từ lúc cha con chết đi. May là con có phòng thuốc để mà lo làm thuốc, nếu không cũng bực mình và nổi nóng, nhưng mà biết làm sao đây khi con không có tiền trong túi.

Nay nhờ Thầy ban ơn lành cố vấn cho em con một lối thoát để cho nó có một người vợ hiền lành tử tế săn sóc cho 3 đứa con trai của nó, thay vì để cho gái ăn hết tiền, rồi lại đau khổ trong duyên nghiệp sai lầm.

Con thành kính mang ơn của Thầy.

N A T

- - - - - - - - -

AC, ngày...

A T,

Thầy vui nhận được thơ con, được biết sự phản động lực của gia đình con đã trì kéo vì nghiệp lực của gia cang lôi cuốn, vì mọi người thiếu dứt khoát tu tiến. Sau khi cha con ra đi để lại nghiệp lực đến với từ người một phải chịu một cuộc sống trái với đạo luật quân bình trong nội tâm. Mọi người nổi nóng và bất bình, có thể sanh ra những lời bất chánh, gây hận lẫn nhau.

Về việc giao dịch với cô gái tham dâm nên dứt khoát lánh xa hơn thay vì nhảy xuống bùn lầy càng ngày sâu. Em con thần kinh bất ổn vì thiếu tu. Luật nhân quả không cho phép em con tiếp tục phát triển sự tham dục. Cần tu để giải trược thay vì thu hút thêm trược khí của một cô gái vô trách nhiệm và thực hiện phung phí tạo

tội cho chính cô. Em con cần niệm Phật và dứt khoát thì tương lai sẽ có cơ hội tốt hơn, thay vì tiếp tục nhận lãnh sự bất ổn và làm cho gia đình rối ren ở tương lai. Chỉ em con chịu dứt khoát sự tham dâm thì mới có cơ hội giải quyết chuyện này. Có Trời, có Đất, có Đạo là quan trọng. Muốn có một gia đình tốt thì phải tu thì mới có kết quả tốt ở tương lai. Gia đình đông người không nên gây sự bất ổn cho chung.

Con nên niệm Phật nhiều, mưu cầu từ trường điển quang sẽ tự giải.

Chúc con và gia đình vui khỏe.

Quí thương,

Lương Sĩ Hằng

LÁ THƯ VÔ VI 312

B T, ngày 22-9-2000

Thầy kính thương,

Hôm qua H đã gởi thơ cho Thầy. Bây giờ muốn về Miền Tây cứu trợ phải bằng tàu. Các quốc lộ hướng về Long Xuyên, Châu Đốc, Đồng Tháp, Cần Thơ không còn chạy. Tuyến đường Miền Tây đã bị cấm.

Bức thư trước đây Thầy gởi cho con Thầy có nói về Ngươn Ba và Màn Ba. Thầy đã biết Việt Nam năm nay gặp đại nạn (phải đói nặng) khó mà cứu. Còn các sấm giảng cũng có nói rất rõ về Ngươn Ba và Màn Ba sắp tới. Thưa Việt Nam năm nay cũng có lũ lụt thật khủng khiếp Thầy ạ! Biết bao giờ cảnh lầm than này mới dứt?

Thầy ơi! Có thể nào Thầy xin Đức Ngọc Hoàng Thượng Đế ân giảm được không? Chứ như thế này thì nhân sanh làm sao sống nổi và 10 phần chết bảy thì mình sống cũng khổ lắm. Đêm nào Vô Vi chúng con cũng cầu cho vạn vật thái bình trước khi Soi Hồn, Pháp Luân Thường Chuyển và Thiền Định, và rồi đau khổ vẫn đau khổ, lầm than vẫn lầm than.

Còn nói về bịnh thì quá nhiều, ung thư đủ kiểu, ngày một thêm. H của Thầy muốn khờ rồi nè! Con mong đừng có bịnh, thế mà bịnh càng ngày càng đông. Thú thật Thầy nghe, nhiều lúc H muốn trốn luôn. Nhưng người ta đau khổ, con không nở buông bỏ, vì vậy mà con phải dấn thân đến các người bịnh, lúc về thì hít thở Chiếu Minh để xả ra. Thầy thương con không?

Buông ra một ngày thì con đi vùng sâu vùng xa để gặp quý vị neo đơn mà nhà nước không có phương cách giải quyết. Vô Vi phải tiến về các vùng đau khổ đó. Ngày nào cũng có người kêu đói, kêu đau, vì vậy con chưa thể về Trời được. Ở đây mới có công việc làm phải không Thầy?!!!

Nước Việt Nam ngày sau làm chủ 18 nước mà sao vẫn nạn tai hoài. Con có đi tham quan một số việc trong lúc ủy lạo và thấy một vài việc lạ. Một cái xác chết 30 năm hơn (gọi là xác rũ), nhưng không hôi, không thúi, không ruồi bu kiến bò. Trái lại tóc lúc chết hớt ngắn mà nay dài ra hơn vài tấc. Khi cậu H chết, gia đình mang chôn như bao nhiêu xác chết khác. Sau 3 ngày cậu báo mộng cho biết để mang cậu lên. Đào lên thì chân tay diệu nhiễu, sau đó thì xác khô lại. Xác này được đặt trên một căn gác, áo quan không đậy nắp ván mà nắp bằng kiếng.

Năm nay áo quan xác rũ bỗng dưng quây 45^0 tay mặt cách đây vài tháng. Người nhà có để ngay ngắn trở lại, xong tối lại áo quan vẫn xoay 45^0 như củ. H không hiểu về việc này nhiều, xin Thầy xem như thế nào? H tin với mắt trí huệ, Thầy sẽ hiểu tận tường hơn. Bên này mọi người đang chờ một sự gì đó theo mệnh Trời.

Còn VVKHHBPP thì vẫn hành và tiến. Điển quang rất quan trọng trong Kỳ Ba này nên không thể không hành. Năng hành thì năng đạt, năng tiến đến đường hướng thanh tịnh mở trí tuệ. Sứ mạng của H phải quan sát hết mọi sự việc thì ngày sau H mới có thể làm việc được. Con có vẻ đa hệ quá xin Thầy đừng rầy. Có tu có chứng Vô Vi điểm truyền.

Trong một bức thư nào đó, H có viết cho Thầy rằng: H làm việc tới rằm tháng chín thôi. Nhưng Thầy gởi tiền về nữa, H nghĩ là H phải tiếp tục làm nữa rồi. Lúc này mà H rút tay vào trong làm sao được khi tai nạn quá nhiều.

Thượng Đế ra bài, bây giờ H phải làm, không thể nghỉ được. Con trót hứa dưới chân Thầy thì phải làm. Thưa con rất vui vẻ trong việc Cứu Khổ Ban Vui này. Con xin chân thành cảm ơn Thầy và các bạn đạo đã dành cho con việc làm tốt.

Sau cùng con kính thăm và chúc Thầy cùng bà Tám và các bạn đạo Âu Á an lạc.

Kính thư,

H

- - - - - - - - -

Atlantic City, ngày 10-10-2000

T H,

Thầy vui nhận được thơ con đề ngày 22/9/2000 được biết nhiều chuyện lũ lụt đồng bằng sông Cửu Long, đồng bào bị tổn thương rất nhiều. Bệnh hoạn triền miên xuất hiện, nghề thuốc bắc của con hầu như bó tay và chánh quyền cũng phải chịu luôn. Có sanh có diệt, luật Trời rõ rệt, không thể cứu và không thể cầu xin, chỉ nhìn mà ăn năn sám hối, hướng về thanh tịnh mà tu.

Còn về việc xác chết mà vẫn mềm dẻo là nhờ chôn nơi phần đất dưỡng thi. Người đời hay mượn đó làm thiên cơ suy đoán sai lầm. Sanh trụ hoại diệt và hồi sinh là định luật cấu trúc bởi điện năng của Trời Đất. Ăn năn và tu nhiều hơn thì mới thấy rõ nguyên lý của Trời Đất mà học. Chỉ cần niệm Phật thanh tịnh thì mới thấy rõ nguyên lý của Trời Đất mà học. Không nên xuất ngôn luận xét bừa bãi, tạo khổ cho tâm lẫn thân. Hướng về tự

nhiên và hồn nhiên mà hành sự thì mọi thứ sẽ rõ rệt hơn. Quay 45^0 hay 90^0 cũng do điển năng của Trời Đất xoay chuyển. Người tu không cần quan tâm đến. Luật lệ của Trời Đất là sanh trụ hoại diệt và hồi sinh. Dầu có rõ ràng trong giai đoạn này, cứu người là tùy duyên độ hành; nếu việc không đến là không làm, việc có đến là có giúp thì hiệu năng mới có. Việc làm sẽ đến trong khả năng của người đạo, vậy con nên bình tâm lo tu là tốt.

Chúc con vui tiến.

Quí thương,

Lương Sĩ Hằng - Pháp danh "Vĩ Kiên"

LÁ THƯ VÔ VI 313

Cháu tu theo Pháp Lý Vô Vi từ năm 1980 đến nay không hề có một ấn chứng nào. Bỗng nhiên suốt 4 ngày nay có một giọng nói phát ra từ thinh không mà cháu cảm nhận được từ đỉnh đầu xưng là Đức Kim Thân Cha trực tiếp giảng đạo. Mới ban đầu, cháu tưởng đây là một sự giả danh thông thường và niệm Phật không nghe. Nhưng Vị này chứng tỏ một uy lực tuyệt đối khiến cháu không nghe cũng không được. Cháu bèn thử thách vị ấy về những câu hỏi về Đời lẫn Đạo và được nghe những câu trả lời vô cùng siêu diệu khiến cháu rất đổi kinh ngạc. Nhưng đến hôm nay thì giọng nói ấy ra lịnh cho cháu làm việc này việc nọ. Vị ấy lại ra lịnh cho cháu gửi thư xin xác nhận một lần nữa mà cháu không cưỡng lại được.

Cháu nhận thức rõ chuyện này rất nghiêm trọng vì thông thường các phần điển có thể giả danh Tiên Phật nhưng không ai dám giả danh Đức Ngọc Đế nếu Ngài không cho phép.

Xin cô chú giúp giùm và kính chúc cô chú sức khỏe dồi dào, tu hành tinh tấn.

Trân kính,

CBU

- - - - - - - - -

Monaco, ngày 05/04/2001

B U,

Thầy vui nhận được điện thư con đề ngày 02/04/2001 được biết con hợp duyên với thiêng liêng xưng danh là Thượng Đế và bắt buộc con phải nghe theo. Nếu thật và hợp duyên với con thì con nên tiếp tục học thêm.

Còn về người tu Vô Vi thì tự tu tự tiến, không nên ỷ lại vào bất cứ luồng điển nào giáng xuống. Danh là danh giả, đàng là đàng tu, cần thực hành đứng đắn.

Chúc con vui tiến.

Quí thương,

Lương Sĩ Hằng – Vĩ Kiên

LÁ THƯ VÔ VI 319

VN, ngày 28/5/2000

Kính thưa Đức Thầy,

Con tên là N, sanh năm Bính Tý (56 tuổi). Trong cuộc chiến tranh ở Việt Nam vừa qua đáng lẽ con đã chết hàng chục lần nhưng sao con vẫn còn sống. Bây giờ con thấy và khẳng định là nhờ Trời Phật hỗ độ cho con. Cho nên 5 năm qua con đã "gác kiếm", sự nghiệp cơ đồ vật chất của vợ chồng con đã buông bỏ hẳn khi chúng con ngộ pháp Vô Vi. Vợ chồng con cùng tu, cùng nghe băng, chịu nghe nhiều lời khuyên của các bạn đạo và luôn coi trọng hành pháp (ngày đêm hành 3 cử, mỗi cử đến một giờ, lúc bịnh đau không bỏ công phu lần nào).

Quá trình tu của con như nói trên nhưng sao kết quả ỳ ạch quá! Hiện nay con đang tự kiểm điểm, con tự thấy có lẽ cái chính là do con hành Pháp Luân Thường Chuyển chưa "đủ đô" (hơi thở của con còn ngắn quá và chưa thật dũng mãnh), đồng thời còn bị chi phối bởi các vấn đề khác.

Vậy con xin kính Thầy cho con lời chỉ dạy nói chung. Đặc biệt con xin phép Thầy cho con được thở Pháp Luân theo cách thở thật sâu, dài đến ngộp. Vì sâu ngộp là phải ráng, mà ráng thì có hơi xì ra chút ít, rồi tiếp hít vô nữa, cứ như vậy hít vô là đương nhiên bụng có hơi hoi hóp, như vậy có được không Thầy?

Con tin, nếu được Thầy chỉ dẫn cho phép thì con nhất định thở thông. Khi thở thông, con có thể định được, phải không Thầy? Con nguyện cố gắng tu để sớm trở thành người "đồng chí" của Thầy.

Nhân đây con kính trọng Thầy, con xin chúc Thầy thật khỏe. Con rất mong gặp Thầy.

Con kính bái Thầy,

N M N

- - - - - - - - -

Karlovy Vary, ngày 27/7/2000

M N,

Thầy vui nhận được thơ con đề ngày 28-05-2000 được biết con đã thực hành PLVVKHHBPP, sau khi tham gia chinh chiến khổ cực đã tự cảm nhận được nhiều điều không hay của trường đời. Vợ chồng con đã gác kiếm đi tu là điều may cho phần hồn ở tương lai. Hơi yếu vì bản chất tham dục, tiêu hao phung phí của Trời quá nhiều. Cần diệt dục, tiết kiệm linh khí, thì nguyên khí sẽ được khôi phục, Pháp Luân sẽ thuận chiều tiến hóa của tâm linh; tinh hóa khí, khí hóa thần, thần hườn hư. Người tu thực hành cần tiết kiệm tinh khí thần thì mới nên công. Pháp Luân Thường Chuyển đầy rún, đầy ngực, tung lên bộ đầu. Trước khi hít vào, đường hướng đi lên liên tục như vậy. Thay vì hít cho thật sâu và thở ra không đều và gián đoạn thì trí tâm rất khó khai. Cần niệm Phật liên tục, tương lai đại trí sẽ được khai mở rõ rệt. Mỗi mỗi đều do tâm mà ra, vậy cần tu tâm sửa tánh dũng mãnh

hành pháp thuận chiều phát triển của Trời Đất thì mới thành tựu.

Thế gian đô thị giả, bao nhiêu chuyện không hay đều tạo nghiệp! Tu khó tiến, cần thành tâm niệm Phật và nghe nguyên lý Thầy đã giảng trong băng, thực hành khứ trược lưu thanh thì tâm thành sẽ đạt. Chúng ta đã có một thể xác động loạn và tham dục, cần tu sửa thì mới cải tiến được. Tình đời hô hào rất hay nhưng không bao giờ làm được những gì đã đề ra. Con đã đi lạc trong đường động loạn thay vì thanh tịnh. Nay chịu tu thì phải thành tâm niệm Phật tự giải những phần trược khí đã xâm nhập nội tâm từ bao nhiêu năm qua đã giam hãm tâm thức của chính mình, sân si động loạn nhiều hơn sự thanh tịnh của Trời và Đất đã an bài. Vậy con nên ăn năn sám hối thật nhiều thì mới mở được nghiệp tâm dứt khoát tu tiến thì mới có cơ hội gác kiếm thành Phật. Dứt khoát thực hành Pháp Lý thì mới mong tự cứu phần hồn ở tương lai. Con có một tinh thần dũng mãnh tu tiến thì tương lai sẽ có kết quả tốt.

Vạn sự trên đời bởi nhứt không,
Thành tâm tu luyện tự khai vòng,
Đường đi sáng sủa cùng chung tiến,
Thức giác Trời cao tự khai tòng.

Dứt khoát tham dâm thì tương lai sẽ được thanh nhẹ.

Đời là tạm cảnh chẳng xuyên tầm,
Thành tâm tu luyện đạo chẳng lầm,
Thực hành chánh pháp cần dứt khoát,
Quân bình tự đạt chẳng sai lầm.

Chúc con thành tâm nghiên cứu những lời Thầy phân giải mà thực hành sẽ có kết quả tốt ở tương lai. Chúc vợ chồng con vui tiến.

Quí thương,

Lương Sĩ Hằng – Vĩ Kiên

LÁ THƯ VÔ VI 326

VN, ngày 07-01-2000

Kính gửi Thầy Tám quí thương,

Lần đầu tiên con viết thư thăm Thầy. Con tên là LTPD 41 tuổi và mẹ con là NTS 79 tuổi đã tu theo Pháp Lý Vô Vi do đọc sách "Tôi Tầm Đạo" và Bác SL hướng dẫn thực hành.

Về thời gian, con theo pháp và ăn chay được 9 năm. Từ khi chồng con mất, con luôn hướng về đường tu. Bác Sáu khuyên con không nên lập gia đình nữa. Còn mẹ con tu theo PLVV đến nay được 20 năm, sức khỏe rất tốt và đã nhìn thấy ánh sáng.

Do con còn phải đi làm cơ quan và trách nhiệm với đứa con của con và nuôi mẹ già, nên thời gian luyện tập hỗ trợ cho đường tu còn hạn hẹp, chỉ ngồi thiền ban đêm cho nên đến nay con còn tăm tối, chưa được thanh tịnh, điển rút và ánh sáng. Mong Thầy chỉ dạy để con được tiến bộ hơn.

Con thường đọc tuần báo và mục Bé Tám, Thầy khuyên nên niệm Phật để giải nghiệp tâm, nhưng thực hành hay quên.

Song song với con đường tu, con được Bác S hướng dẫn phải có tâm từ thiện cứu khổ ban vui. Một năm trường kỳ, không kể thiên tai đột xuất con làm trưởng đoàn tổ chức 3 lần: tháng giêng, tháng 7 và tháng 10, mời các bạn đạo và nhờ sự hỗ trợ của chị C bạn đạo bên Pháp để có một số tiền phát quà tận nơi đồng bào dân tộc, và những nơi gặp khó khăn. Việc đời suông sẽ, con hay bị một nhóm bạn gièm pha, nói con tổ chức chia rẽ, nhưng thực tế con đã làm công tác từ thiện nay được 6 năm trước họ nhiều. Có lúc con định không tổ chức nữa, nhưng có lẽ Bề Trên và một số bạn vẫn tín nhiệm nên con không bỏ công tác từ thiện. Theo Thầy con làm việc từ thiện hỗ trợ cho con đường tu là có được không và có phải kiếp trước con đã từ thiện chưa?

Con mong nhận lời chỉ dạy quí báu của Thầy.

Con xin dừng bút và kính chúc Thai trường thọ an vui.

Con, PD

- - - - - - - - -

Karlovary Vary, ngày 25-07-2000

PD,

Thai vui nhận được thư con đề ngày 07-01-2000, được biết con đã thực hành PLVVKHHBPP theo mẹ và nhờ sự giúp đỡ của Bác SL khuyên con ở vậy lo tu là điều quí. Má con đã thấy ánh sáng, càng tu sẽ càng tiến.

PLVVKHHBPP là một pháp môn thực hành tại gia từ động loạn đi đến thanh tịnh và tự giác. Trên có mẹ già, dưới có con, chung hành trong cõi tạm thế gian đô thị giả. Tự tu tự tiến là điều tiên quyết. Có thực hành thì mới thấy rõ chính mình đã xa thế tục dần dần. Cảnh đời lúc nào cũng vất vả, về việc từ thiện là tạo hạnh đức cho người tu. Rất cần trong cuộc sống phù du, tâm từ cùng phát triển thì càng tốt. Làm từ thiện, tâm từ thiện là phát triển Từ Bi thì mới vui và sẽ không còn keo kiết nữa, rất dễ tu.

Chúc con vui khỏe.

Quí thương,

Lương Sĩ Hằng

BẠN ĐẠO TỰ THUẬT:
Ấn Chứng, Tu Tập, Kết Quả...

NGUYỄN ĐÌNH (HUỲNH?) CHUNG

Tôi tên là Nguyễn Huỳnh Chung, sanh ngày 16 tháng 4 năm 1939 tại Thủ Dầu Một (Bình Dương) trong một gia đình Phật Giáo. Từ lúc nhỏ, khi đọc tiểu sử Đức Phật Thích Ca, tôi đâm ra suy tư về đời hằng hữu. Năm 17 tuổi, tôi bắt đầu ĐI TẦM ĐẠO và thích đọc các loại sách huyền học như Xứ Phật Huyền Bí, Tây Tạng Huyền Bí, Đông Phương Huyền Bí v.v... do Nguyễn Hữu Kiệt dịch. Tôi có ý định sẽ đi làm độ 10 hoặc 15 năm, dành dụm một số tiền rồi sẽ đi sang Ấn Độ hoặc Tây Tạng để tầm sư học ĐẠO...

Năm 1970, tôi có dịp gặp ông Hồ Văn Em tại Sàigòn Ngân Hàng để bàn chuyện làm ăn, nhưng tôi rất ngạc nhiên vì ông Em không bàn chuyện làm ăn mà lại bàn chuyện ĐẠO và ông hẹn thứ bảy tuần đó sẽ đưa tôi vào Chợ Lớn để gặp một ông người Tàu tu và Xuất Hồn được, nói pháp rất hay. Thứ bảy tuần đó tôi theo ông EM vào Chợ Lớn và gặp, người đó chính là Ông Tám. Sau khi chào hỏi, ông Tám đưa cho tôi một tờ giấy in ronéo chỉ dẫn cách công phu theo PLVVKHHBPP. Tôi cầm tờ giấy và hỏi Ông Tám: "Tôi có phải ghi tên đóng tiền gì không?". Ông Tám trả lời: *"Không! Ông không phải ghi tên đóng tiền gì cả, cứ coi theo sự chỉ dẫn trong đó tập thử đi. Trong vài tuần, nếu thấy được thì tiếp tục, còn không thì thôi, dễ dàng lắm, không có gì ràng buộc cả. Phương pháp THIỀN nầy không có ai làm THẦY ai cả, mọi người đều là bạn với nhau".*

Tôi cầm tờ giấy trong lòng không khỏi nghi ngờ. Tại sao một phương pháp hay như vậy mà lại được trao truyền một cách quá dễ dàng như vậy. Vả lại tướng mạo của Ông cũng không có vẻ gì tiên phong đạo cốt, không thấy có vẻ gì đặc biệt phi phàm cả.

Từ trước tới nay, TÔI ĐI TẦM ĐẠO gặp nhiều khó khăn trong việc truyền MẬT PHÁP để luyện, chớ sao lại truyền dễ dàng như vậy. Tuy nhiên về nhà, tối đó tôi bắt đầu tập thử. Soi Hồn chưa tới 5 phút là mỏi rục 2 cách tay và mồ hôi ra ướt chảy thành giọt. Pháp Luân Thường Chuyển và Định Thần, tất cả chưa tới 15 phút; tê chân, nhức cẳng, xả thiền phải chà bóp thật lâu mới hết tê nhức. Tập được một tuần thì cả nhà tôi vợ con đều hỏi và xin tập theo.

Cuối tuần, tôi trở vô Chợ Lớn gặp lại Ông Tám, lúc đó cũng có 2, 3 người đang ngồi nghe Ông nói pháp. Ông hỏi tôi: *"Sao? ông tập có thấy gì không?"*. Tôi hỏi: "Ông Tám à, ai viết cái gì kỳ vậy? Soi Hồn gì mà 15 phút, ai mà làm cho nỗi? "_ Ông đáp: *"Coi kìa, đàn bà người ta làm 30 phút còn chưa ăn chung gì!"*. Tôi nhìn theo hướng Ông chỉ, quả thật 2 bà xẩm đang ngồi Soi Hồn từ trước khi tôi đến, đến lúc bấy giờ cũng có ít nhứt là 30 phút. Tôi tự hổ thẹn và tự nhủ "Mầy nói mầy muốn TU, đi tầm ĐẠO mà mới gặp ải đầu tiên, Soi Hồn 15 phút mà không làm nổi thì TU làm sao được? Phải cố gắng vượt cho qua ải nầy rồi mới nói chuyện tiếp!". Sau nầy tôi được biết 2 bà xẩm đó là bà Văn Cao và bà Trương Nam mỗi ngày tới ngồi Soi Hồn 45 phút để trị bịnh.

Nhờ đó tôi tự đặt ra kỷ luật cho chính mình khi THIỀN, mỗi ngày mỗi cố gắng và thời gian cũng tăng dần lên 30 phút, sau 6 tháng ngồi được 45 phút. Trong khi Soi Hồn, Pháp Luân Thường Chuyển mồ hôi ra như tắm, phải thay áo thung 3 lần, mồ hôi ra nhớt và có mùi hôi tanh. Kế đó mụn ra đầy mặt, phải nhờ Thầy Hai Sadéc biên cho một toa thuốc (do Ông Tư truyền lại) thoa đầy mặt cả ngày đêm suốt hơn một tháng mới hết. Ông Tám bảo: *"Tốt lắm, ông làm đúng nên trược khí được giải ra mặt và mồ hôi, sau nầy sắc diện, tướng mạo và số mạng cũng thay đổi. Ông đang gặp nạn lớn ráng TU đi rồi mọi việc sẽ thay đổi tất cả xấu thành tốt"*.

Tuần kế tiếp, tôi tới thăm ông Hồ Văn Em, ông Em hỏi tôi: *"Anh công phu hổm nay có thấy gì không?"*. Tôi trả lời "Không, đâu có thấy gì, làm ạch đụi chưa ra gì cả!". Ông Em đưa tặng tôi quyển "Phép Xuất Hồn" vừa mới in xong. Tôi lật vài trang đầu để xem, thì thấy có hình Ông Tư. Tôi ngạc nhiên nói với ông Em: "Anh Ba à, cách nay vài hôm, khi Thiền Định tôi có thấy ông nầy, giống y như trong hình nầy vậy!". Ông Em nói: *"Đó là ông Tư, thầy của ông Tám!"*. Trong đầu tôi lúc đó có một dấu hỏi to: "Tại sao mình công phu chưa ra gì, mà lại thấy ông Tư?".

Từ đây, mỗi chiều thứ bảy, tôi tiếp tục vào Chợ Lớn gặp Ông Tám để nghe Ông Tám nói pháp và bắt đầu hỏi những điều mà tôi thắc mắc từ trước đến nay. Ông Tám trả lời một cách dễ dàng và phân giải một cách minh bạch.

Ông Tám kể lại việc ông Tư phá mây cho ông xem và nói: *"Anh cố gắng tập đi, mai mốt anh cũng phá mây được, không có gì khó cả!"*.

Tôi tiếp tục công phu và có nhiều kết quả khả quan: tánh tình hiền hòa hơn, sức khoẻ tốt hơn và có nhiều tiến triển về Tâm Linh mà tôi không bao giờ ngờ được, ảnh hưởng đến những người chung quanh tôi một cách rõ rệt: Ba tôi, Ba Má vợ tôi và bà con trong gia đình nội ngoại lần lượt tu Thiền theo PLVVKHHBPP gần 50 người.

Một hôm, tại thiền đường Hồ Văn Em, ông Tám phá mây cho tôi và các bạn đạo xem. Phá mây xong, mọi người còn đang im lặng, ông Tám quay sang nhìn tôi và nói: *"Anh ráng tu đi rồi mai mốt anh cũng làm được, dễ dàng thôi!"*. Ông Em nói với tôi: *"Anh may mắn lắm đó, lần đầu tiên ông Tám phá mây cho mọi người xem!"*.

Tôi tự nghĩ: có lẽ mình có nhân duyên đặc biệt với ông Tám, với PLVVKHHBPP chăng? Và kể từ hôm đó, tôi đặt ra cho mình một kỷ luật nghiêm khắc hơn trong việc công phu luyện đạo. Mỗi lần gặp ông Tám tôi chỉ hỏi ông cách công phu làm sao cho đúng: Soi Hồn, Pháp Luân Thường Chuyển, Thiền Định. Ông Tám làm cho tôi xem, rồi tôi lại làm cho ông xem. Tôi không nhớ rõ là đã hỏi như vậy bao nhiêu lần. Một hôm tôi lại hỏi nữa, thì ông Tám bảo: *"Anh đã làm đúng rồi mà cứ hỏi hoài, cứ tiếp tục làm như vậy sẽ có kết quả, nhưng anh phải ráng để điển phóng lên cao thêm một chút nữa tôi mới kéo anh đi được. Chớ bây giờ còn thấp, điển tôi xuống thấp nặng lắm!"*. Được lời nói ấy như mở tấc lòng, tôi quyết tâm cố gắng, cố gắng nhiều hơn nữa, và cũng từ đó tôi bắt đầu bị khảo đảo rất nhiều: ĐỜI lẫn ĐẠO.

Tôi có dịp cùng chú Ngầu và Văn Cao xuống Sađéc thăm thầy Hai để cám ơn Thầy đã cho thuốc thoa mặt tôi khỏi bị rỗ. Nhờ đó tôi được thầy Hai đem tập giấy học trò mà Thầy đã ghi lại những lời dạy, những bài thơ bài sấm của ông Tư dạy lúc còn tại thế. Trong số đó có 4 câu sau đây:

Màng chi phú quý với cao ngôi,
Chiếc ghế, cội cây cũng đủ rồi.
Vui say mùi ĐẠO, tâm là quý,
Thế sự, nhân tình ví tợ vôi.

Sau 2 năm cố gắng công phu và gặp nhiều khảo đảo, một hôm vào buổi chiều vợ chồng tôi đến thăm ông Tám. Ông nhìn mặt tôi một cách chăm chú và sau đó ông đưa tay ra bắt tay tôi và nói rằng: *"Chúc mừng anh đã qua được đại nạn"*. Và sau đó ông Tám đãi vợ chồng tôi ăn cà-ri vịt bánh mì ở Tôn Thọ Tường. Ăn xong ông Tám còn đưa vợ chồng tôi đến gặp một ông thầy coi tướng người Tàu là ông Trần để xem lại tướng mạo của tôi để kiểm chứng.

Quả nhiên kể từ hôm đó trở đi, tôi công phu mỗi ngày mỗi tiến bộ, đời lẫn đạo đều gặp mọi sự dễ dàng. Từ nay mồ hôi của tôi cũng hết hôi tanh như lúc trước. Lúc nầy tôi công phu được hơn một giờ và thường xuất đi dạo chơi các cảnh Trời, nhiều lần gặp Đức Quan Thánh, gặp nhiều vị Tiên. Có khi gặp Rồng đang bay thật dũng mãnh phi thường và cũng có khi được cỡi rồng bay lượn. Đúng như ông Tám đã nói, lúc nầy tôi bắt đầu có thể phá mây một cách dễ dàng, tôi cũng chưa dám tin đó là sự thật. Vì thế mỗi khi có dịp tôi lại làm thử xem và cả trăm lần như vậy, lần nào mây cũng tan (sau khi thiền độ 3 năm).

Tháng 4-1975, sau khi miền Nam bị rơi vào tay CS, tôi bị đi cải tạo. Nhờ công phu được mấy năm, hiểu rằng mình là một TỘI HỒN đang bị giam cầm, thì dù có ở trong tù mình vẫn tu. Nên tôi rất bình thản, không lo âu như phần đông những người khác. Và cũng nhờ vậy mà tôi đã giúp đỡ tinh thần và truyền bá tu Thiền theo PLVVKHHBPP cho rất nhiều anh em trong trại cải tạo nên các anh em rất thương, quý mến tôi. Hằng đêm công phu tôi xuất ra, được các vị Tiên đến đón đưa đi chơi các cảnh đẹp ở Bồng Lai. Có khi đi thăm động của một vị ở Hy Mã Lạp Sơn, có khi đi thăm thủy động. Một hôm đang công phu được một vị Tiên đến báo cho biết là tôi sẽ được thả về ngày 27 tháng 6 năm 1978. Nghe thì hay vậy, chớ thật lòng tôi vẫn tiếp tục cuộc sống trong trại tù cải tạo và hằng đêm công phu vẫn xuất ra đi chơi khắp cả bầu trời.

Gần 2 tháng sau, tôi và một số bạn được kêu tên tạm tha. Cầm tờ giấy tạm tha, tôi thẩn thờ hết mấy giây, vì tờ giấy nầy được ký ngày 27 tháng 6 năm 1978.

Trong khi còn ở trong tù tôi được ông Tám ban cho một chữ NGU. Tôi suy nghĩ mãi mà vẫn nghĩ không ra: NGU là sao? Ổng khen mình hay chê mình đây? Nếu là khen, thì hóa ra mình là một ông THÁNH hay sao? Tôi tự xét thấy mình chưa đủ tư cách làm ông THÁNH. Nếu vậy thì là chê, vậy thì NGU là gì đây? (hồi sau sẽ phân giải).

Sau khi tôi đi tù cải tạo về một thời gian thì ông Tám bị xúc đi kinh tế mới.

Kim Thân Cha xuất hiện, tôi lại được có dịp kề cận bên Đức Kim Thân để học hỏi và nhờ vậy tôi có dịp phỏng vấn Thượng Đế qua Đức Kim Thân, thâu băng cassette và chuyển đến huynh Hồ Văn Em để huynh Em ghi ra và trình lên Thượng Đế duyệt lại. Thượng Đế lại trao cho tôi sửa lại cách hành văn trước khi được in thành quyển Thượng Đế Giảng Chơn Lý.

Một hôm tôi có dịp đảnh lễ Đức Ngọc Hoàng Thượng Đế và được Ngài ban cho Thánh Danh MINH CHUNG. Và sau đó, nhân ngày vía Đức Diêu Trì Kim Mẫu, tôi đến đảnh lễ Ngài và được Ngài ban cho tôi 4 câu thơ:

CHUNG con ơi, MINH tâm sáng suốt,
Con thay cha, cầm đuốc soi đường.
Bao giờ Mẹ cũng mến thương,
Những trang tuấn kiệt Mẹ thường dìu đi.

Đi tù cải tạo về, với tư cách phó thường dân, nên bị nhiều khó khăn. Vì thế sau khi nghe tin ông Tám đã vượt biên, nhiều bạn đạo đã đến rủ tôi cùng vượt biên. Tôi không có ý vượt biên vì 2 lý do: một là tôi không muốn, hai là tôi không có tiền. Tình thế đưa đẩy và có lẽ cũng là do Bề Trên chuyển nên sau cùng tôi đã đến

định cư tại Houston (TX) tháng 1-1980. Sau đó tháng 2-80 lại bay sang định cư ở LA Cali. Năm 1985 trong khi tham thiền, đang định thần, bỗng nhiên trên đầu tôi nổ to, tôi ngất đi trong vài giây và khi hoàn hồn, mắt vẫn nhắm và nhìn ở trung tim chân mày. Nhưng tôi nhìn thấy được xương sống tôi lúc đó như một giải lụa bạc kéo thẳng lên trên xuyên qua Hà Đào Thành và cả người tôi đang ngồi lơ lửng trên không, đầu như dính sát trần nhà. Sau đó mấy hôm liền, tôi nghe đau ê ẩm cả bộ đầu và đưa tay rờ chỗ đỉnh đầu thì thấy xương sọ đã bị tách ra. Hiện nay tôi đang tạm cư ngụ ở San Diego.

Tóm lại sau 28 năm tu thiền và trải qua không biết bao nhiêu thử thách ĐỜI lẫn ĐẠO, lúc đầu thì độ 1 tháng thi một lần, rồi thi từng ngày, từng giờ, từng phút. Thử thách hữu vi lẫn vô vi, thi cả trong khi đang ngủ và cả trong chiêm bao. Vì thế từ mấy mươi năm nay tự biết mình là học trò dở và còn nhiều yếu hèn; đã thi rớt cả trăm, cả ngàn lần mỗi lần rớt lại lòm còm bò dậy, đứng lên tiếp tục cuộc hành trình vì thế tay tôi lúc nào cũng thủ cây bửu kiếm (chớ không phải cây gậy) để chém ngay những con Ma, con Quỷ đang còn ẩn náu bên trong cái thể xác hữu hình nầy. Nhờ bao năm khổ công tu luyện, tôi đã biết được căn nguyên nguồn cội của chính mình: một kiếp làm người (làm vua hung bạo), kế đó 2 kiếp làm thú (làm cọp thường và cọp bạch biết tu), kế đó 3 kiếp làm Hoà thượng (1 kiếp ở Tây Tạng, 1 kiếp ở Trung Hoa, 1 kiếp ở Nhật) và kiếp nầy ở Việt Nam.

Đến nay mặc dầu về ĐỜI lẫn ĐẠO đều nhẹ nhàng, ngồi công phu trong tư thế thong dong nhẹ nhàng mỗi ngày 3 thời: sáng, chiều và tý thời. Ăn ít, ngủ ít (mỗi đêm chỉ ngủ 3 giờ là đủ) tới giờ công phu tự nhiên thức dậy không cần đồng hồ reo như lúc xưa. Mỗi đêm khoảng 11 giờ 30 hoặc 12 giờ là dậy công phu đến 2 giờ hay hơn 2 giờ, khi hồi điển lại thì xả thiền. Nằm xuống ngọa thiền đến 3 giờ hoặc 3 giờ 30 thì lại ngồi dậy công phu. Lúc còn ở VN, khi ở trong trại tù cải tạo, cũng như khi ở đảo tị nạn và hiện nay đang ở tại Hoa Kỳ, tùy duyên tôi có dịp giúp cho nhiều người qua được những cơn bịnh hiểm nghèo.

Tôi vẫn luôn nghĩ rằng: sở dĩ tôi có được sự thanh nhẹ và quyền năng như ngày hôm nay là do sự tận tâm cứu độ và giúp đỡ của Đức Thầy kính mến, của Đức Tổ Sư và của chư vị Thiêng Liêng bên trên.

Tâm nguyện của tôi là quyết tâm cố gắng công phu cho đến nơi đến chốn và những gì tôi đạt được, tôi sẵn sàng đem ra cống hiến cho tất cả và tôi nghĩ rằng: mọi người sẽ làm được và sẽ đạt được những kết quả hay hơn.

San Diego ngày 16 tháng 5 năm 1998

MINH CHUNG.

THANH HÀ - LÊ VĂN CHÁNH

Tôi tên là Lê Văn Chánh, sanh ngày 3 tháng 2 năm 1917, quê quán xã Ngọc Động, huyện Duy Tiên, tỉnh Nam Hà (Bắc Việt).

Tôi mắc phải bịnh trĩ, chịu đắng cay mấy năm trường. Các thầy lang lấy của tôi cả triệu bạc mà chửa không khỏi. Bây giờ tôi nhàn rỗi, áp dụng phương pháp ăn cơm gạo lứt với muối mè để chữa bịnh.

Phương pháp chửa bịnh này gọi là "OSAWA" do ông Osawa, người Nhựt-Bổn phát minh và truyền bá khắp cả thế giới, rất giản dị. Tôi mua quyển sách chỉ cách ăn cơm gạo lứt với muối mè về nhà nghiên cứu. Áp dụng phương pháp này chỉ trong vòng một tuần là tôi từ bỏ các thứ không thích hợp như: rượu, cà phê, thuốc lá, cá biển, cùng những thứ thịt như: trâu, bò, chó, dê v.v.. Để cho việc trị bịnh được hiệu nghiệm, tôi làm đúng cách 100 $^{0/0}$ như trong sách chỉ dẫn, một thời gian ngắn thấy hiệu nghiệm liền.

Bịnh trĩ, ai cũng biết, là chứng bịnh lở lói hậu môn, rất khó đi cầu rất đau khổ. Trước kia, tối nào tôi cũng uống thuốc nhuận trường thì mới đi cầu được. Nếu không uống thuốc nhuận trường thì bị táo bón 4, 5 ngày, và mỗi lần đi cầu là đau nhức hậu môn khổ sở vô cùng. Thế mà sau khi tôi ăn cơm gạo lứt muối mè chỉ mới ba ngày, là tự nhiên tôi đi cầu dễ dàng, không cần uống thuốc nhuận trường nữa.

Trong sách nói: ăn cơm gạo lứt với muối mè, ăn cho đúng cách, bất cứ mắc bịnh nan y gì cũng khỏi cả như: lao phổi, ung thư dạ dày, đau gan v.v... đều khỏi cả. Phương pháp giản dị này đã cứu ngàn muôn người trên thế giới thoát khỏi những căn bịnh hiểm nghèo mà tốn phí rất không đáng kể, chỉ trừ có sự tin tưởng và quyết tâm trị bịnh.

Tôi chỉ ăn gạo lứt muối mè trong vòng 7 ngày là dứt ngay bịnh trĩ, sức khoẻ tốt như người bình thường không có bịnh gì cả.

Theo ý tôi nghĩ, gạo lứt là món ngọc thực, rất quí, của Trời ban, rất dễ ăn mà con người không biết. Nhiều thứ bịnh gây đau khổ làm cho con người tốn hao tiền bạc mà chửa bịnh không khỏi, phải đau khổ lâu dài rồi chết oan, chết vô lý, thật là đáng tiếc.

Con người thường hay muốn ăn ngon, tìm vật béo bở, cho rằng bổ dưỡng xác thân, không dè trược chất chỉ làm hại bản thân mà thôi. Hơn nữa những độc tố trong thịt cá có thể làm cho ngũ tạng lục phủ bị hư hao bế tắc. Có nhiều người không kiên nhẫn, chỉ áp dụng phương pháp ăn gạo lứt muối mè 5, 7 ngày rồi ngưng lại và bỏ luôn, cho nên bịnh không thuyên giảm. Họ còn nói rằng: *"Thôi thà chết cũng đành, chớ ăn gạo lứt muối mè mãi làm sao chịu nổi!"*. Họ không kiên nhẫn

và không biết bão dưỡng thân thể mình, không yêu thương sức khoẻ của mình, nên kiếm cớ chối từ phương pháp trị bịnh thần diệu.

Thử nghĩ xem, ăn gạo lứt với muối mè cũng là cách ăn uống thanh khiết để dưỡng sinh, đó là "đạo ẩm thực" đấy. Nó loại bỏ những chất dơ bẩn trong bộ máy tiêu hóa của con người, làm cho thân người được sạch sẽ nhẹ nhàng ví như người giữ hạnh trường trai vậy!

Nếu ăn gạo lứt muối mè mà biết Đạo, biết phương pháp tu dưỡng theo Đạo trường sanh thì rất hay, rất có lợi cho đời sống (sống hạnh phúc) có lợi rất lớn chớ không có hại gì cả.

Tôi chỉ phổ biến kết quả của phép trị bịnh giản dị và thần hiệu, chớ không truyền đạo "Osawa" cho ai hết. Ai đã khổ sở vì những chứng bịnh nan y, tiền mất mà tật vẫn mang, mang đau khổ trong thân thể, trong tâm hồn cho tới chết thì hãy áp dụng phương pháp ăn gạo lứt với muối mè, rồi xét nghiệm trong bản thân một thời gian... thì sẽ thấy kết quả bất ngờ không thể tưởng tượng.

Trong khi tôi đang áp dụng phương pháp ăn gạo lứt với muối mè, thì con tôi đang tập phép tu thiền theo Pháp Lý Vô Vi do cụ Đỗ Thuần Hậu truyền dạy, và Ông Lương Sĩ Hằng đang tiếp nối theo, đã đạt được kết quả rất đáng lưu ý.

Nhơn cơ hội nầy, tôi xem sách dạy về Pháp Lý Vô Vi, và bảo con tôi chỉ dẫn lại phương pháp công phu tu thiền, vừa để dưỡng sinh vừa để phát triển tâm linh.

Tôi kết hợp phương pháp ăn cơm gạo lứt với muối mè cùng với phương pháp công phu tu thiền theo Pháp Lý Vô Vi để gọi là "Tu Tánh Luyện Mạng" như các bực thầy xưa nay đã hành trì.

Nói về sự tốn kém, thì không đáng kể. Mỗi tháng tôi chỉ tốn bảy tám ngàn đồng, không bằng chi phí của một người hút thuốc lá và uống cà phê buổi sáng, mà con người tôi khoẻ mạnh vui tươi. Hằng ngày tôi chỉ ăn hai bữa một lon sữa bò gạo lứt với muối mè là no nê rồi, không còn thèm vặt nữa. Thật là giản dị mà lợi ích vô cùng, cho nên tôi quyết tâm ăn gạo lứt muối mè như ăn chay trường để tu thiền luôn.

Thật là Hoàng Thiên bất phụ hảo tâm nhơn! Không bỏ lỡ cơ hội, tôi quyết chí tu tập phương pháp tu thiền không để phí thì giờ vô ích. Lúc ban đầu tôi thấy ngồi công phu rất khó khăn. Tôi tập ngồi bán già, chỉ gác chân phải lên chân trái, rồi chấp tay lên ngực thầm nguyện, kế đó làm phép "Soi Hồn" kế đó "Pháp Luân Thường Chuyển" sau cùng là "Thiền Định". Lúc thiền định tôi để tay dưới rún gần đan điền, hoặc áp hai cánh tay vào hông, ngồi thiền nhắm mắt lại, tập trung tư tưởng đừng phóng tâm tưởng nghĩ vẫn vơ, miệng ngậm, răng kề răng. Ngồi để tâm trí yên lặng trang nghiêm như dỗ ngủ vậy. (Nên tìm người chỉ rành phương pháp tu thiền theo Pháp Lý Vô Vi) đừng học lóm làm càng, sợ có hại cho tinh thần và sức khoẻ. Nếu là đúng phép thì hiệu nghiệm vô cùng.

Tôi tu tập lần hồi, ngồi được 30 phút mới xả thiền. Mỗi đêm tôi cố gắng tự khắc phục, tăng thêm thời gian, mỗi đêm thêm 5,7 phút. Tập luyện đến 7 tháng thì ngồi được 50 phút. Ngồi không phải mơ Tiên tưởng Phật gì cả, mà cốt ngồi cho thân tâm an tịnh để mình tự xét tánh ý mình, nhứt là dẹp bỏ những nỗi điên đảo trong lòng mình cho tâm an trí định.

Khi tôi ngồi được 50 phút lặng trang, thì bổng nhiên tôi thấy phát hiện những điều lạ: trước mắt như có sợi dây chỉ đỏ giăng ngang rồi tắt đi, và mấy đêm liên tiếp. Một thời gian sau tôi thấy một đốm sáng chói bằng hạt đậu bay qua trước mắt tôi và từ từ đốm sáng đó cứ to dần như quả nho... như trái chanh.

Sau hai năm tu tập thì đốm sáng to bằng trái quít rồi tắt. Tôi xét nghiệm chuyện lạ trong thân tâm tôi không bôn chôn nôn nóng nhưng thanh tịnh và kiên trì khám phá.

Tôi thay đổi kiểu ngồi, không bán già mà kiết già theo lối Hoa Sen cho vững vàng. Ngồi kiểu này thì khó lắm, đau nhức dữ lắm. Lúc đầu tôi chỉ ngồi lối 5, 10 phút là mồ hôi chảy ròng ròng, đau chân nhức cẳng chịu không muốn nổi. Nhưng tôi chí quyết, tự kềm chế lấy mình, ép buộc lấy mình chịu đựng sự đau nhức để đạt sự thành công mới nghe. Tôi tập lần hồi, từ 5 phút, 10 phút, lên dần tới 30 phút đến 50 phút. Tôi thấy thành công hay không là do nơi mình quyết chí tự thắng lấy mình. Thời gian càng ngày càng tăng thì sự tu thiền của tôi càng vững vàng và an tịnh.

Khi ngồi được lâu thì tôi thấy xuất hiện khác xưa, thấy Thánh Thai nhỏ như con búp bê. Nó nhảy nhót trước mắt rất hớn hở giây lâu rồi tắt. Khi tôi nằm xuống ngủ, nhắm mắt lại thì thấy trăng sao, tưởng như ngoài bầu trời, có đêm thấy mưa to gió lớn y như thật.

Đến năm thứ tư, tôi thấy có những nàng Tiên nhảy múa. Có người xuống hồ hái hoa sen như cảnh thật. Đến khi ngồi lâu được hơn 1 giờ, tôi thấy ánh sáng chiếu như trên tivi có màu xanh đỏ trắng vàng, còn đẹp hơn tivi thật rất nhiều.

Đến năm thứ 5 thì cái Thánh Thai đã lớn, xuất hiện như đứa bé 4 tuổi, trông nhanh nhẹn và có vẻ thông minh lắm. Khi tôi nằm xuống ngủ thấy nhiều hiện tượng lạ, xuất đi chơi chỗ này, chỗ kia, trong bụng tôi cứ lơ mơ nhưng tỉnh lắm, không cho mở mắt, nếu mở mắt ra thì những hiện tượng đó biến mất ngay. Đêm nào cũng có những hiện tượng lạ, cho nên tôi ngồi không biết chán. Nếu ban ngày mà cãi lộn hay tranh chấp sự gì với ai, động tâm tánh thì ban đêm ngồi thiền không thấy xuất

hiện gì nữa, tịt mất luôn, chỉ thấy toàn một màu đen xì, không còn chút ánh sáng nào nữa cả. Sự này rất dễ hiểu, nếu để cho tâm động thì không còn thấy sự mầu nhiệm gì cả. Ví dụ: cãi lộn gây bất bình cho kẻ khác làm động tâm mình, đam mê sự gì như cờ bạc, đánh cờ, xem hát xướng v.v... Sự kiện này làm cho tôi tự hiểu biết là thân tâm lúc nào cũng phải bình tĩnh, trong sạch, không để ô uế, phải ngay thẳng, không có tánh tham mê, ăn uống lúc nào cũng thanh đạm không ham chè chén béo bổ, không buồn phiền, không giận hờn, không câu chấp, tánh tình hồn nhiên, không không như người vô sự, như đứa trẻ thơ. Lúc ngồi thì vững vàng nghiêm trang phẳng lặng như mèo rình chuột thì mới thấy ánh sáng và hình ảnh xuất hiện, hễ động một tí là biến mất. Thế mà tôi trì chí ngồi cho tới 2 giờ, thật là cả một kỳ công mà Bề Trên đã ân ban cho tôi. Một đôi khi tôi có cảm giác nhập định và đại định được rồi.

Đến hôm nay tôi tu tập được 17 năm ròng, ánh hào quang tỏa bay phất phới trước mắt, ban đêm sáng như trăng rằm. Tôi thấy việc ăn cơm gạo lứt và tu thiền rất phù hạp với tôi. Tôi không còn thiết gì tới cuộc sống trần gian nữa, mọi sự việc coi như số không. Thâm tâm lúc nào cũng an vui với việc công phu tu luyện về đêm, xuất hồn đi du sơn du thủy, và trước mắt thấy bao nhiêu cảnh lạ mà tôi chiêm ngưỡng ngày đêm, ở cõi trần thế nào thì cõi âm cũng như vậy.

Có một đêm tôi xuất đi dọc đường thấy có lính bồng súng dàn chào tôi cả một cây số, y như đón một vị Tổng Thống ở cõi trần. Cũng có đêm tôi đi thăm các trại giam có lính gác cẩn thận. Tôi có ý hỏi lính để đi vào thăm tội nhơn, nhưng lính ngoắc tay không cho, tôi phải quay ra. Tôi thấy người có tội cũng bị lính còng tay, không cho đi ra ngoài.

Nhiều đêm tôi xuất đi, thấy ở dọc đường có nhiều người đói khát. Hiện giờ tôi đang đi lên từng cao hơn, trông thấy những Phật đài, các vị Bồ Tát ăn mặc màu sắc lộng lẫy, ngồi uy nghi trên ghế tựa như sơn son thiếp vàng... Có đêm tôi đi dạo, thấy những thắng cảnh, có vườn hoa bông trái, nhiều cây sai trái như dưới cõi trần v.v...

Việc tu thiền rất kị việc đi thăm người bịnh liệt giường nằm trong nhà thương, hoặc người chết. Thăm người chết phải đợi cho họ liệm xác vào hòm xong rồi mới đến thăm. Nếu đi thăm người mới chết chưa liệm thì bị thây ma nó rút mất hết điển thanh về nhà sanh đau ốm, và chính tôi đã bị rồi. Nếu bị mất điển thì ngồi thiền chỉ thấy tối om, có khi cả nửa tháng hoặc một tháng mới có điển và ánh sáng xuất hiện trở lại như cũ. Đó vấn đề hao điển mất điển nó tai hại như thế, có khi nó làm đau nửa tháng mới bình phục.

Ngồi công phu thiền định phải siêng năng, cần mẫn, bền chí và chăm chỉ, ngồi liên tiếp không để gián đoạn, trừ ra lúc bịnh hoạn ngồi không nổi mới tạm nghỉ... Đến khi ngồi lại được, có khi cả tháng mới thấy ánh sáng hào quang xuất hiện trở lại.

Như tôi bây giờ thì khác hơn xưa, không cần xem giờ, cứ đến giờ tý là có ánh hào quang xuất hiện, phải ngồi dậy công phu, không cần xem đồng hồ nữa. Nhiều khi đang nằm đã thấy ánh sáng chiếu rọi trên nóc mùng, hồn đã thấy nhảy nhót đi chơi, làm sao mà nằm được?

Hiện giờ luồng điển của tôi cao lắm; ban ngày mở mắt tôi ngó chỗ nào thì ánh sáng xuất hiện ngay chỗ đó, thấy nhảy nhót vui tươi hớn hở. Còn trên trời có những đám mây đen thấp, nếu tôi ngó lên thì chỗ đen ấy sáng trắng và mây tan liền. Đấy là sự thật hiển nhiên. Hình như thân thể tôi xúc tích chất nóng nhiều hơn lạnh, tức Dương mạnh hơn Âm, thế mới khoẻ. Những người bị cảm cúm nhức đầu, tôi chỉ để tay ấn nơi trán mấy lần là hết ngay, không cần phải uống thuốc. Đây là người đã chứng quả được sự mầu nhiệm của Tạo Hóa mới thấy rõ thôi.

Tạm thời dừng bút để quí vị nào có ý thức mới ngộ được, còn nói nhiều người ta chế nhạo cho rằng mình nói dóc, nói chuyện dị đoan, điều đó làm mất giá trị nhơn phẩm của người tu luyện.

Năm nay tôi đúng 80 tuổi (1917-1997) vẫn khoẻ mạnh yêu đời, thân tâm trong sạch, buổi sáng vẫn đi bách bộ hơn 1 giờ rồi mới nghỉ ngơi, khoảng 7 giờ ăn vài chén cơm gạo lứt, có thêm canh rau, hoặc vài miếng đậu kho thế thôi, và buổi tối thì nhịn ăn cơm chỉ ăn một bát canh bí đỏ nấu với đậu đen xanh lòng là đủ lắm rồi. Còn nếu không ăn gì thì cũng được, vẫn như thường không thấy đói. Chỉ cần 2 bữa cơm gạo lứt muối mè cũng đủ lắm rồi.

Tôi viết ra đây với tấm lòng thành thật của con người có chí nguyện tu hành giải thoát. Khi rỗi ngồi nhàn thì sáng tác ít bài thơ vui chơi với đời, không có gì bận tâm cho lắm.

Suốt 17 năm trường tu thiền định và ăn cơm gạo lứt với muối mè, tôi bị đi đám ma phải bỏ cơm 2 ngày rồi lại khoẻ ăn lại như thường. Khi ngoài trời khí hậu sắp thay đổi thì trong mình tôi biết trước. Suốt 17 năm tọa thiền tôi đã mở được 5 luân xa, mỗi lần nổ luân xa là cách nhau 2 năm, mấy lần nổ cứ tưởng là chết, vì ngồi lâu mà nổ từ trên đầu hoặc trong bụng như tiếng lựu đạn nổ. Tôi ngồi kiết già rất vững nên không sao ngã được, thế mà con người gục lên gục xuống, tôi chết mấy giây đồng hồ, sau mới tỉnh lại khoẻ mạnh bình thường. Trong khi ấy tôi thấy thân thể tôi như một cái nhà máy, có các luân xa xoay chuyển, các cánh chạy xè xè và có những hiện tượng rất lạ; có mấy ông tướng tá hùng

dũng, cầm thanh đao gác nhà máy, đó là nổ ở bụng. Còn nổ trên bộ đầu thì trông thấy nhiều vị trông nom, đứng gác rất hùng dũng. Như thế là tôi ngồi đến năm thứ bảy mới thấy luân xa nổ và xuất hiện ánh hào quang sáng rực từ ngày ấy. Nếp sống giản dị của tôi, ăn cơm gạo lứt với muối mè rất thích hợp với việc tu thiền của tôi, nên hàng ngày tôi vẫn ăn đều hai bữa thật ngon như lúc còn trai tráng, không còn nghĩ gì khác nữa. Cuộc sống tu hành của tôi đến đây cũng sắp đến ngày kết thúc, tôi tự chứng minh được máy huyền vi của Tạo Hóa đã đi đến chỗ viên giác.

Cuộc đời là giấc mộng, nay còn mai mất, sống thác không chừng, mong sao giữ được sức khoẻ cho tốt cho đến ngày viên mãn. Nó tựa như con tằm hóa kén, đợi đến ngày nhả tơ lột xác, hóa bướm cắn tổ bay ra nhởn nhơ vui thú với cỏ cây hoa lá rồi cũng biến thể ngày nào không biết.

Con người tu hành đều như thế cả, chỉ là con số "không". Giàu sang phú quí, danh vọng tiền tài rồi cũng tan đi như mây khói, chẳng có nghĩa gì! Thế mới gọi là Vô Vi!

THANH HÀ Lê Văn Chánh (Đinh Sửu 1997)

ĐÀO NGỌC TÂM

Tôi tên Đào Ngọc Tâm, 44 tuổi, hiện đang tu thiền PLVVKHHBPP. Vốn là một khoa học gia (scientist), tôi chưa có dịp đọc qua kinh Phật hay Giáo Lý. Tuy nhiên, nhờ thực hành thiền và các phép thở, tôi đã chứng nghiệm được nhiều lần xuất hồn hoặc vía khỏi bản thể (tuy chưa theo ý muốn) và thật sự biết cõi vô vi là có thật.

Tôi đã có lần đạt được trạng thái "hòa tan" (lúc ấy "tôi" là tất cả). Có lần đến Đại La Thiên và nhiều lần đến các cõi khác. Vợ tôi thực hành cũng gặt hái kết quả tốt. Tôi viết ra đây để chia sẽ với các bạn rằng có thế giới tâm linh. Khi chịu thực hành ắt sẽ đạt được kết quả: sẽ BIẾT, chứ không còn suy TƯỞNG hay "QUÁN". Say mê lý thuyết hoặc mê tín dễ làm tâm trí loạn thêm. Ví như muốn ăn bánh mà chỉ nghe diễn tả, thì không bao giờ biết được bánh là như thế nào.

Tôi xin sẵn sàng đóng góp kinh nghiệm tu học trên diễn đàn trong phạm vi những điều bản thân đã thật sự chứng nghiệm.

Mến chào, ĐÀO NGỌC TÂM

CÁC BẠN MUỐN TÌM HIỂU BIẾT LÝ THUYẾT THÊM VỀ CHƠN LÝ, CÁC BẠN KHÔNG THỂ BỎ QUA NHỮNG QUYỂN KINH VÔ CÙNG QUÍ GIÁ DƯỚI ĐÂY:

-THƯỢNG ĐẾ GIẢNG CHƠN LÝ
-KINH A-DI-ĐÀ CHÚ GIẢI THEO PLVVKHHBPP
-ĐỊA NGỤC DU KÝ
-THIÊN ĐÀNG DU KÝ
- PHÉP XUẤT HỒN V.V.....

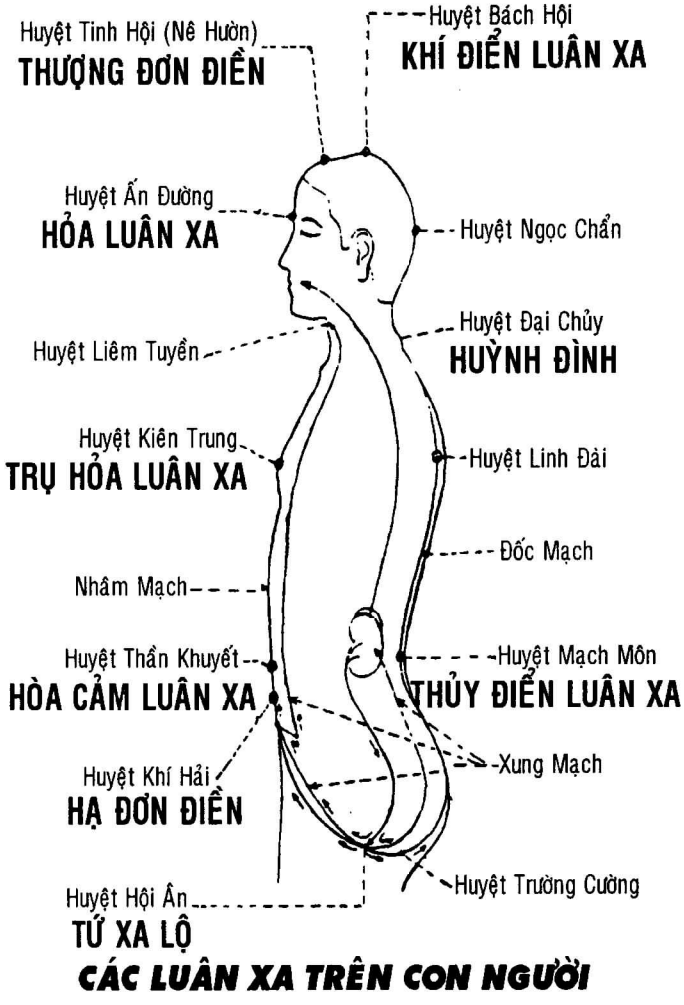

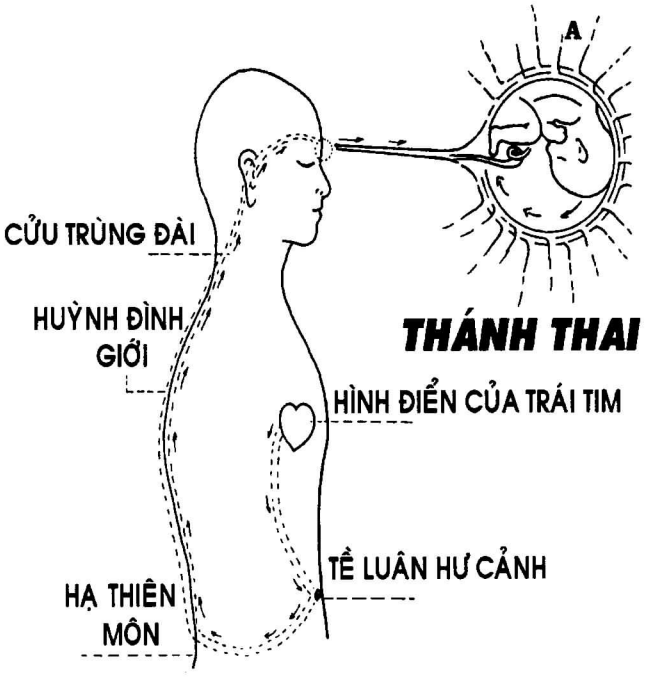

CỬU TRÙNG ĐÀI PHÁP LINH SƠ

(LỤC TỔ HUỆ NĂNG)

DIÊU-TRÌ BỬU ĐIỆN TAM-THANH THÁI-THƯỢNG CUNG, LINH-SƠN THÁP

Luân khí xa, xì hơi lạnh

BÁT BỬU TRÌ 2

Thấy một điểm sáng chói kỳ diệu, mắt thấy

NHẤT ĐIỂM LINH-QUANG CHƠN THỊ PHẬT NGƯƠN-THẦN TRIỀU THƯỢNG NIỆM NHƯ LAI

THIÊN MÔN 1

Thủy Hỏa ký tế Mạng Môn nóng chuyển lên khai mở tam quan sau cùng cửa Khiếu

3 **KHẢM-LY KÝ TẾ TẠI KHUNG THƯỢNG**

4 **THẤT TINH ĐÀI** (Thấy ánh trăng **BỬU CHÂU XUẤT HIỆN** chiếu rọi)

Mở ác tê lạnh khi định thần và xuất ngoại càn khôn

THIÊN-CỐC CUNG
ANH-NHI GIÁNG THẾ 5

TIÊN-THIÊM KHÍ TÚC
TIỀN GIÁNG, HẬU THĂNG
NGỌC-TRÌ CAM-LỘ
QUÁN LINH-CĂN

Xuất huyễn khí và thâu vào tiểu thiên thanh khí nhập tẩm.

HƯ-VÔ HUYỆT LÝ **BẠCH HỔ** 6

Hỏa can khai mở, Đốc mạch xông lên một phần điển khai mở trước trán thấy hư không, thần-nhãn mở.

8

7 **NGỌC CHẨM QUAN** (Chuyển động phải Soi Hồn nhiều, tránh dùng mắt)

CHUÔNG LINH-SƠN
HƠI TỎA TÂM VIÊN 9

10 **LONG TÙNG HỎA KỲ XUẤT**

11 **TRỐNG ĐẠI-HÙNG GOM THÂU Ý-MÃ**

HỒNG CHUNG SƠ KHẤU
(Răng nhịp) **BẢO KỆ CAO ÂM** 13

Khí điển dương thần xông lên bộ đầu đầy đủ sẽ nghe bùng bùng như tiếng trống. Ráy tai ra rất nhiều (tai bùng). Khi Hiệp Tích Quan mở, ít lâu sẽ thông, hồn đi vào tháp cao vút tận mây, và sau lên vào động thấy lỗ lên trời.

CẦU SÔNG THIÊN-HÀ 14

Sách lược đồ điển xung mạch xuyên mở ác.

12 **THÁP LINH-SƠN, LÊN TRỜI CAO 12 TẦNG**

HỔ HƯỚNG THỦY TRÙNG LAI 29

Hỏa Tâm và Hỏa Phế theo hơi thở đưa xuống thận-thủy, Đái Mạch đầy đủ Xung Mạch xông lên yết hầu Nê Hườn, Thủy Hỏa ký tế qua Mạng Môn chuyển lên Đốc Mạch xông lên.

Mạch Xung (âm hỏa) và đốc qua hiệp **TÂM-BÀO LẠC** tích (Tiên Thiên Hỏa) ký 15 tế khai mở sẽ thấy trăm hoa đua nở, hồn thoát khỏi nơi giam cầm.

16 **GIÁP-TÍCH QUAN**

NỮ: CỔ CẦM CHIÊU PHỤNG 28
ẨM ĐAN KHÊ
ƯNG-CỐC GIÁNG CUNG 27

17 **TRUNG-ĐIỀN BÁT-QUÁI LƯ**

Đến đây hồn thoát ra Trung Giới bản thể nương theo xuống Hạ Giới Mạng Môn Quan theo Mạch Đốc về trụ tại Nê Hườn phần Hỏa Tiên Thiên giúp mở Huyền Quang Khiếu, cửa Khiếu thoát ra ngoài càn khôn.

SONG-LÂM SƠN 26

Bạch Hạc Hỏa Can khi đưa hơi xuống bụng, hỏa này sẽ theo Bạch Ngưu Ngươn Tinh, nhờ hỏa sẽ hóa khí bốc lên theo Mạch Xung (Hậu thiên hỏa).

BẠCH-HẠC ĐỒNG-TỬ
GIỮ BẠCH-NGƯU CANH ĐIỀN 25
TẠI NGŨ-HÀNH SƠN

*13 & 24 rất quan trọng: Thở phải đầy rún, đầy thận. Linh Cốc và Mạng Môn phải khai mở, nghĩa là Đái Mạch phải đủ thì Xung Mạch mới kết tập và xông thẳng lên yết hầu (mở) và chuyển qua lưỡi (Lược-sách đỏ) rồi lên trụ Nê Hườn (mỏ ác) nuôi hồn, gọi là Thổi Âm Phù (phải trực tiếp mới rõ)

Thở: phình bụng rút hơi, đây là điểm trung tâm. Trên rún phình ra sẽ đau bao tử. (Xem kỹ trang sau)

LINH-CỐC 24
ĐƠN-ĐIỀN CUNG

18 **MẠNG-MÔN QUAN**

NAM: ĐỊCH TRÚC HOÁN VI THÔN NGỌC-CHI

19 Thở cho nở thận gọi là kích Mạng Môn cho nóng lên, Hỏa Dương Sanh. Hỏa Âm (nhâm) và Hỏa Dương (đốc) ký tế đồng chuyển lên.

HÀ GIANG PHI VŨ 23
THÔNG NGỌC-TUYỀN
TẤN TÀO-KHÊ

Ngoại thân động (không vọng) thuốc tới pháp luân chuyển qua Đốc Mạch đến ngươn khí lên Nê-Hườn bổ não.

VỸ-LƯ 20 **KÍCH VỸ-LƯ QUAN, QUI, XÀ HỘI THƯỢNG ĐÁO LINH-SƠN**

NAM-HẢI 22

NGƯƠN-THẦN AN GIẤC MÊ CUNG
TAM-MUỘI HỎA KÍCH HỎA-XÀ

21 **HẠC, QUI ĐỒNG HỘI THƯỢNG**

Hỏa Thủy ký tế (trước nóng sau lạnh) chuyển qua Mạch Đốc thông tam quan (Mệnh Môn Quan, Vỹ-Lư (18), Hiệp-Tích (16), Ngọc Chẩm Quan (7) lên khai Thiên Môn và cửa Khiếu (mở Thiên Nhãn). Phật Nhãn, một phần qua 2 mắt mở Thần Nhãn. Chú ý quan trọng: luồng hơi nóng lên đến Ngọc Chẩm Quan sẽ quần chuyển mãnh liệt trước khi qua: mắt, nê hườn (mỏ ác) làm mắt nóng lên và đỏ, phải kiết gia ý chí chuyển lên HÀ ĐÀO THÀNH (mỏ ác và cửa Khiếu) một chập mắt hết nóng và sáng trở lại, nhớ phải Soi Hồn nhiều. Khi ngoại thân và ngọc hành tê khí điển đã thanh, hạ thừa đóng cửa (tuyệt dục), cửa Khiếu và Thiên Môn sẽ mở. Ráng giữ được 1 năm sẽ đắc quả vĩnh viễn (cố gắng nhiều).

HỘI ÁI HỮU VÔ VI KHẮP NĂM CHÂU
CÁC TRUNG TÂM, THIỀN VIỆN, THIỀN ĐƯỜNG

HOA KỲ

-Thiền Viện Vĩ Kiên
22125 Crest Forest Dr.
Cedar Pine Park, CA. 92322
Tel: (909) 338-6691
-THIỀN VIỆN HAI KHÔNG
392 Wayman Lane
Oroville, CA 95966
Tel: (530) 589-2533
-THIỀN VIỆN NHẪN HOÀ
HAHVV-WASHINGTON
4104 Goldsby St. SW
Olympia, WA 98512
Tel: (360-357-5675)
E- mail: Nguyenv@Worldnet. att.net
HAHVV-BẮC CALIFORNIA:
P.O.BOX 18304
San Jose, CA. 95158
Tel: (530) 589-6972
E-mail: maioro@yahoo.com
-HAHVV-NAM CALIFORNIA
15 Monaco
Irvine, CA. 92614
Tel: (949)752-0616
TĐ/ HẠNH ĐỨC
1508 Moran St. Ste J&K
Westminter, CA. 92683
Tel: (714) 891-0889
TĐ/ THIỀN THỨC
15001 Neece St.
Westminter, CA. 92683
Tel: (714) 894-7485
TĐ/ THANH HÒA
9809 San Diego St.
Spring Valley, CA.91977
Tel: (619) 472-0663
TĐ/ LIÊM NGA
6476 Meeting Aguila Dr.
San Diego,CA. 92111
Tel: (619) 5716960
TĐ/ LƯU TÂM
16068 Shasta St.
Fountain Valley, CA. 92708
Tel: (714) 775-7358
TĐ/PORTLAND
1522 SE-139th Ave
Portland, OR.97233
Tel: (503) 257-8657
E-mail treeclamor@netscape, net

HAHVV-HOUSTON
TĐ/TỨ THÔNG
11804 Adel Rd.
Houston, TX.77067
Tel: (281) 440-8240
E-mail: meditate@flash.net
HAHVV - DALLAS/FORTWORTH
TĐ/ THÔNG HẢI
4806 La rue St.
Dallas, TX. 75211
Tel: (214) 331-9124
E-mail: munglam@airmail.net
TĐ/ ÁNH QUANG
2810 PIPER Rd.
Pearland, TX. 77584
Tel: (281)997-2015
-TRUNG TÂM VÔ VI THỦ ĐÔ WASHINGTON
5909 Woodcutter Way
Columbia, MD. 21044
Tel: (410) 884-5356
Email: voviwashingtondc@yahoo.com
-TĐ/ HỒNG BÍNH HOÀNG
7567 Quail Run Lane
Manassas, VA. 20109
Tel : (703) 369-6157
E-mail : VOVIVADC@bigfoot.com
-TĐ/TAMPA
3314 W.Louisiana Ave
Tampa, FL. 33614
Tel: (813) 870-0902
-TĐ/ COCOA
5180 Fay Blvd
Cocoa, Fl. 32927
Tel: (321) 631-3638
-TĐ/ ORLANDO
3375 Paislay Circle
Orlando, Fl. 32814
Tel: (407) 679-9782
HAHVV-FLORIDA
203 Veranda Dr.
Lakeland, Fl. 33809
Tel: (863) 8157-7788
E-mail: dtlc888@msn.com
TĐ/ ATLANTA
1375 Heatherton Rd
Dacula, GA. 30019
Tel: (678) 376-7730
TTVV. PHILADELPHIA
101Adams Dr
Reading, PA. 19606
Tel: (610) 779-1271

TTVV NGỌC NHÃ
57 N.Dover Ave.
Atlantic city, NJ. 08401
Tel: (609) 572-1091
TTVV MINH CHÂU
118 Pheasant Circle
Brentwood, NY. 11717
Tel (631) 952-4642
HAHVV-HAWAII
736 Lukepane St.
Honolulu, HI. 96826
Tel: (808) 732-0598

CANADA

HAHVV-CANADA
TĐ/Quy Hội Tâm Linh & Sức Khỏe
2922 Jolicoeur
Montréal, Québec H4E IZ3 Canada
Tel : (514) 362-0259
E-mail : aphancao@videotron.ca
HAHVV-BRITISH COLUMBIA
TĐ/ Vancouver
625E. 19th Ave
Vancouver, B.C.V5V 1R1 CANADA
Tel: (604) 872-7294
E-mail: stvuong@home.com
TĐ/ LĨNH TÂM
124 Applewood Pl.S.E.
Calgary, TZA 7M8 CANADA
Tel: (403) 273-3796

ÂU CHÂU

HAHVV-PHÁP QUỐC
12 Salvador Allende
Nanterre, 92000 France
Tel: 1-46-95-11-21
E-mail : Huynh@francenet.fr
THIỀN VIỆN QUI THỨC
Lieu dit le Senaillet Lot 220
Publier 74500 France
Tel : (045) 070.8355
E-mail :
Santelli.dominique@wanadoo.fr
THIỀN ĐƯỜNG THIỆN MINH (PARIS)
70 Avenue de Stalingrad
Ville Juif, 94800 France
Tel : 0146-77-1955
THIỀN ĐƯỜNG TROYES
1 Rue des Templiers
St. Julien les Villas 10800 France
THIỀN ĐƯỜNG BRUXELLES
Rue des Palais, # 49-B2
Bzuxelles 1030 - Belique
Tel : (02)219-1016

TRUNG TÂM VOVI ESBJERG
Ting Hojs Allé 16D IMF
Esbjerg, 6700 DENMARK
Tel: 75-459-454

TRUNG TÂM VÔVI HÒA LAN
Nieuwe Fellenoord 110

Eindhoven, 5612 KE.
NETHERLANDS

HAHVV-ĐỨC QUỐC
Kuerfer Strasse 13
Raunheim 65479-GERMANY
Tel: 06142-929361
E-mail: vovi-fvgermany@t-online.de

THIỀN ĐƯỜNG AN LẠC
Breite Ste.4
Babenhausen 64832
Tel: (06073-712574)
E-mail: Khakien@aol.com

THIỀN ĐƯỜNG GIESSEN
Duensberg Str.7
Giessen 35398-GERMANY
Tel: 0614-84902

THIỀN ĐƯỜNG PHONG HƯƠNG
Waagen Str. 57
Dusseldorf 40229-GERMANY
Tel:0211-788017
E-mail: tpvuong@t-online.de

THIỀN ĐƯỜNG DUYÊN ĐẠO
Hasen Str.24
Grossostheim 63762-GERMANY

THIỀN ĐƯỜNG CẢNH TỪ
Antwerpener str.19-29
Koeln 50672-GERMANY
Tel: 0221-528132

THIỀN ĐƯỜNG HẠNH ĐỨC
Beethoven str.29
Oberhausen 46145-GERMANY
Tel: 0208-600703

TRUNG TÂM VÔVI HANNOVER
Ihmeplatz. 4 whg 3767
Hannover 30449-GERMANY
Tel :0511-4581706

TRUNG TÂM VÔVI ÁNH XUÂN
Lerhre str. 52
Duidburg 47167-GERMANY
Tel 0203-584372

ÚC CHÂU

TTVV QUỐC TẾ CAIRNS
P.O.BOX 197
Sunshine Victoria 3020-AUTRALIA
Tel: (03) 9356-0887---(03)9561-2717
E-mail vo888@yahoo.com

HAHVV-SYDNEY TĐ/ DŨNG CHÍ
922 Hume Highway
Bass Hill, NSW 2197-AUSTRALIA
Tel: (612) 9754-1132
E-mail vovi_Sydney@yahoo.com

HAHVV-TÂY ÚC
40 Hancock st.
Nollamara, WA 6017-AUSTRALIA
Tel: 61-8-9244-3209 / 61-8-9380-7852
E-mail: maxle@dph.uwa.edu.au

THIỀN ĐƯỜNG DUYÊN LÀNH
6 Windsor st.East
Kew, VIC 3102-AUSTRALIA
Tel: 03-9817-7016

THIỀN ĐƯỜNG THỨC TÂM
17 Percy st.
Seaton SA 5032-AUTRALIA
Tel: 0411-041-463
E-mail:
haitan.tran@dsto.defence.gov.au

THIỀN ĐƯỜNG NGỌC MINH
28 Rundle Rd.
Green Walley, NSW 2168-
AUSTRALIA
Tel: 61-2982-6038
E-mail: minhtran 18@yahoo.com

THIỀN ĐƯỜNG MINH HÒA
7 Linderman crs
Green Walley, NSW2168--
AUSTRALIA
Tel: 612-9608-6912
E-mail: babiboy@ozemail.com.au

TĐ/ LÊ TẤN QUAN (South Perth)
40 Ranmere way
Langford, WA 6147-AUSTRALIA
Tel: 08-9451-9448

THIỀN ĐƯỜNG NGỌC ÁNH
8 Reddy court
Balga, WA.6061-AUSTRALIA
Tel: 08-9344-5707

THIỀN ĐƯỜNG CỨU SINH
4 New Ross Lane
Waterford, WA. 6152-AUSTRALIA
Tel: 618-9450-7416
E-mail: maxle@dph.uwa.edu.au

Tự thuật thi

Trích trong
"TIÊN PHẬT HIỆP TÔNG CHƠN GIAI"

Danh-lợi dồi-dào tốt đẹp mà!
Chẳng ngờ ngày tháng sắp mau ra.
Tóc xanh mới đó nay đầu bạc,
Tỉnh giấc đành cam chịu tuổi già.
Hối hận nên tìm đường đạo-đức,
Hồi tâm tu tập dứt oan gia.
Duyên lành gặp đặng lời chơn giải,
Khẩu thọ tâm truyền quí-báu mà!

Báu mà tu tập đạo càng ngoan,
Sớm tối tới lui một khúc đàng.
Thơ thẩn Huỳnh – đình lòng không mỏi,
Xuống lên Hiệp-tích dưỡng tâm nhàn.
Pháp luân thường chuyển phân thanh-trược,
Chơn-lý không lìa, chẳng phản quang.
Thâu phóng ra vào miền Cực-lạc,
Cửu huyền đều đặng đến Tây phang.

ĐỔ THUẦN HẬU (Sa-Đéc)

Mười Thương

MỘT THƯƠNG:
Thương con tại thế lúc ban đầu
Bỡ ngỡ trường đời lún lún sâu
Cựa quậy không thành nay phải thuận
Tu cho hiểu đạo rõ chiều sâu.

HAI THƯƠNG:
Thương con hồn vía chưa qui tụ
Ngộ cảnh trần gian tạo lý mù
Thức giác thực hành tâm ngộ pháp
Tu hành tự luyện lý trùng tu.

BA THƯƠNG:
Thương con khổ cảnh đang dồn dập
Học hết bài nầy, kia lại đến
Chực sẵn chờ con tiến tiến lên
Cực hình khai trí, diệu thâm bền.

BỐN THƯƠNG:
Thương con đang cực vì thân xác
Giãi tỏa nỗi phiền trí lãng quên
Chẳng hận chẳng thù người phá hoại
Từ Bi cứu độ hợp lòng Trên.

NĂM THƯƠNG:
Thương con quí mến ơn Trời Phật
Mở trí khai tâm tự tiến lần
Phước huệ hai đường đang lập hạnh
Trần gian nghiệp lực xét bàn phân.

SÁU THƯƠNG
Thương con tự minh diệt sanh tiến
Chẳng có lầm than chẳng có phiền
Khai triển từ từ chơn đạo pháp
Minh tâm kiến tánh học triền miên.

BẢY THƯƠNG:
Thương con qui hàng Hồn Chơn Lý
Biết cõi Cha Lành vĩnh bất ly
Triển hạn đời đời Thanh Phước Huệ
Công bằng Thượng Đế chuyển phân thì.

TÁM THƯƠNG:
Thương con tạm sống tạm ghi hành
Đạo pháp qui nguyên một giới thanh
Đời đạo song hành tâm thức giác
Qui về Nguồn Cội trí lành thanh.

CHÍN THƯƠNG:
Thương con trăm đắng ngàn cay luyện
Luyện Pháp Chơn Hành lý trí xuyên
Minh đạo giãi đời tâm miễn chấp
Thăng hoa tự tiến đạt duyên tiền.

MƯỜI THƯƠNG:
Thương con khổ hạnh từ đây chuyển
Giác trí giác tâm thực triển xuyên
Một cõi qui về không động loạn
Lấy Không làm đích, lý phân Huyền.

Lương Sĩ Hằng
Montreal ngày 28 tháng 4 năm 1980

PHÁP LÝ VÔ VI
KHOA HỌC HUYỀN BÍ PHẬT PHÁP

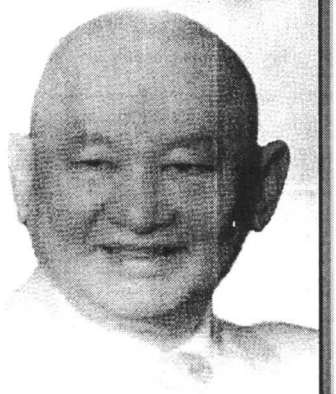

MƯỜI ĐIỀU TÂM NIỆM

1. Nhịn nhục và cần mẫn
2. Dứt khoát thất tình lục dục
3. Tha thứ và thương yêu
4. Nuôi dưỡng tinh thần phục vụ tối đa
5. Bố thí và vị tha
6. Đối đãi thực tâm và lễ độ
7. Sống tạm để cứu đời, không phải để hưởng thụ
8. Giữ tâm thanh tịnh
9. Quên mình trì niệm lục tự
10. Hòa tan trong khổ mưu cầu sớm thức tâm

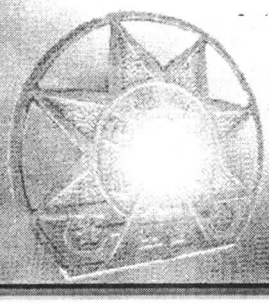

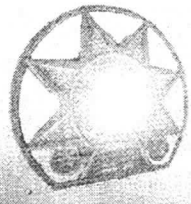

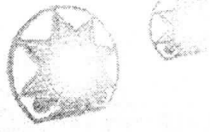

Lương Sĩ Hằng

10 ĐIỀU THỰC HÀNH TÂM ĐẠO

ĐIỀU 1: NHỊN NHỤC VÀ CẦN MẪN

Nhịn nhục là mình phải mở tâm nhường cho tất cả mọi người và cần kiệm mẫn cán, làm việc siêng năng không chán nản.

ĐIỀU 2: DỨT KHOÁT THẤT TÌNH LỤC DỤC

Không nghĩ đến sự động loạn gia cang. Nếu chúng ta dứt khoát thất tình lục dục thì nhiên hậu chúng ta mới có thể cứu được cửu huyền thất tổ. Nếu hướng một, bỏ hai là tu hoài không tiến. Chúng ta hướng thẳng về tâm Phật, tâm Thượng Đế lớn rộng đại gia đình thì chúng sanh lúc nào cũng vui vẻ, giải tỏa những sự phiền muộn lôi cuốn trong ngũ tạng và lục phủ của chúng ta.

ĐIỀU 3: THA THỨ VÀ THƯƠNG YÊU

Bất cứ một ai phạm lỗi đến chúng ta, chúng ta phải giàu lòng tha thứ và thương yêu. Vì sao? Vì hồn ta bất diệt thì hồn người bất diệt, chúng ta mới thấy rằng đồng chung huynh đệ mở thức công bằng thương yêu và tha thứ. Lắm lúc chúng ta làm sai cũng mong được người tha thứ. Vậy người làm sai có mong chúng ta tha thứ không? Chúng ta nên tha thứ và xây dựng.

ĐIỀU 4: NUÔI DƯỠNG TINH THẦN PHỤC VỤ TỐI ĐA

Bất cứ việc gì chúng ta làm, phải làm cho tận tình; nghiên cứu, nghiên cứu tới đích, vì thức của phần hồn là vô cùng không phải ngừng tại một chỗ, luôn luôn tiến hóa thì chúng ta phải làm việc vô cùng. Chúng ta đang mang xác phàm là đang làm việc đây không có giờ ngừng nghỉ, thể hiện trong trí óc của chúng ta về tình đời tham, sân, si hỷ, nộ, ái, ố, dục liên tục xuất hiện trong tâm thức của chúng ta. Còn về tâm đạo, chúng ta có ý niệm và thấy rõ nguồn cội. Chúng ta nghĩ luôn luôn hướng về con đường trở về nguồn cội thì lúc nào chúng ta cũng không rảnh rỗi và chúng ta đang ở trong chu trình tiến hóa đi lên và trở về với căn bản thanh tịnh ở Bên Trên. Lúc giáng trần, thanh tịnh bị rớt xuống thế gian động loạn cũng không khác gì người rớt xuống giếng, phải bình tĩnh mới lần lần leo lên mặt giếng, thì cái đi về nó khó hơn đi xuống. Xuống chỉ nhảy xuống mà thôi, về thì phải khó hơn. Lấy cái gì chứng minh? Chúng ta lúc còn trẻ, trẻ thơ thì đem cái KHÔNG đến đây thôi và bây giờ động loạn, nói đến cái gì thì tranh chấp cái nấy, bàn cãi cái nấy, động loạn càng động loạn thêm. Cho nên chúng ta đã dứt khoát trở về với căn bản lúc chúng ta giáng lâm là KHÔNG vô tư. Lúc nào cũng vui vẻ và lấy cái từ điển hòa với tất cả mọi người. Ở thế gian này không có đứa bé nào mà không có người thương mến, thì chúng ta phải trở về với căn bản đó may ra cứu vớt được cho chính mình và ảnh hưởng cho những người kế tiếp.

ĐIỀU 5: BỐ THÍ VÀ VỊ THA

Lúc nào chúng ta cũng lo tu để gom điển. Sự thanh tịnh của chúng ta là ban rải những chân lý cho tất cả mọi người để họ thấy rõ đường đi kêu bằng Bố Thí và Vị Tha. Lúc nào xác phàm này gặp những gì trở ngại của thế gian thì chúng ta phải tận tình giúp đỡ với khả năng sẵn có của chúng ta.

ĐIỀU 6: ĐỐI ĐÃI THỰC TÂM VÀ LỄ ĐỘ

Lúc nào chúng ta đối đãi với bạn đạo với nhân loại đều luôn luôn thực thâm. Không cần phải dối trá, không cần phải dấu diếm, không cần phải láo xược. Chúng ta giữ bình tâm nói thẳng như vậy là đúng theo thiên ý và lễ độ.

ĐIỀU 7: SỐNG TẠM ĐỂ CỨU ĐỜI, KHÔNG PHẢI ĐỂ HƯỞNG THỤ

Chúng ta đã ý thức được thể xác này được cấu trúc bởi siêu nhiên mà có, thì chúng ta sống đây trong định luật; sinh, lão, bệnh, tử và khổ chỉ sống tạm mà thôi chứ không phải để hưởng thụ. Nếu chúng ta hưởng thụ được thì chúng ta đâu còn phải bỏ xác. Một ngày nào chúng ta thấy rõ phải bỏ xác ra đi. Vậy chúng ta đi bằng cái gì? Đi bằng cái hồn. Cho nên ngày hôm nay chúng ta phải lo tu để nuôi dưỡng phần hồn để thăng hoa, còn xác là tạm mà thôi. Cái xác là phương tiện để cứu đời, chứ không phải ở đây để hưởng thụ. Hưởng thụ là tự sát đó thôi.

ĐIỀU 8: GIỮ TÂM THANH TỊNH

Bất cứ trường hợp nào xảy đến, lúc nào chúng ta cũng giữ sự thanh tịnh phẳng lặng. Mọi sự ồn ồn ào ào rồi nó sẽ trở về không, đâu sẽ vào đấy. Chúng ta cứ nghĩ như vậy rốt cuộc rồi sẽ giải quyết xong. Các bạn thấy rõ mưa gió bão bùng nguy hiểm, rốt cuộc rồi đâu cũng vào đấy. Chuyện đại sự cho chúng ta thấy rõ dìu dắt tâm thức của chúng ta tiến hóa mà thôi.

ĐIỀU 9: QUÊN MÌNH TRÌ NIỆM LỤC TỰ

Chúng ta luôn nhớ niệm NAM MÔ A DI ĐÀ PHẬT để cho thượng, trung, hạ qui nhứt và thức hòa đồng càng ngày càng mở rộng trong thanh nhẹ từ ái. Đó là nguyên lý Nam Mô A Di Đà Phật hòa hợp với kim, mộc, thủy, hỏa, thổ của cả càn khôn vũ trụ hiện tại.

ĐIỀU 10: HÒA TAN TRONG KHỔ MƯU CẦU SỚM THỨC TÂM

Chúng ta phải hòa tan trong sự khổ hiện tại, thiếu thốn các phương tiện đó là khổ, nhưng mà chúng ta chấp nhận thì không còn sự thiếu thốn nữa kêu bằng hòa tan trong khổ là chấp nhận mưu cầu sớm thức tâm. Càng ngày càng hiểu được nguyên lý; sống đơn giản cũng sống tại quả địa cầu, sống phức tạm cũng sống tại quả địa cầu này. Nhưng mà người tu mới có cơ hội hiểu được điều này và thức tâm, thấy rằng; đời là tạm, đời là bãi trường thi, chúng ta đến đây học rồi chúng ta phải ra đi chứ không có ai vĩnh viễn ở thế gian được.

Cho nên muốn tu trở nên một vị Bồ Tát phải nuôi dưỡng 10 điều này và thực hành hằng ngày, hằng giờ, hằng phút, hằng khắc của chính chúng ta và chúng ta sẽ trở nên một món quà quí cho xã hội ở tương lai. Trong thời gian các bạn thực hành ở đây, rồi tương lai các bạn sẽ đi các nơi ảnh hưởng những người khác không ngoài sự thực hành. Nếu thiếu thực hành sẽ không có kết quả. Thành thật cám ơn sự lưu lý của các bạn.

LƯƠNG SĨ HẰNG

Arrow Head, ngày 21 tháng 4 năm 1986

TRUNG TÂM VÔ VI
THỦ ĐÔ WASHINGTON
--HOA KỲ--

5909 Woodcutter Way
Columbia, MD 21044
Tel 410-884-5356
Email :
voviwashington DC@yahoo.com
www.vovimeditation.net

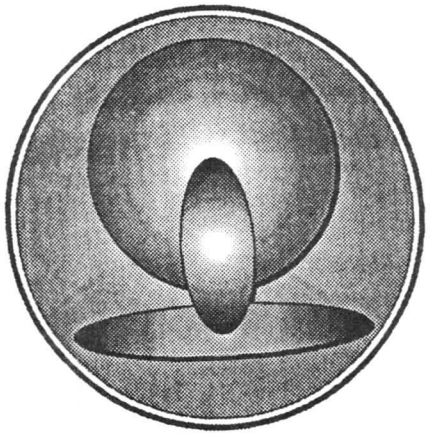

CẢM TẠ

Chúng tôi chân thành cảm tạ quý Bạn Đạo và thân hữu, đã nhiệt tình ủng hộ tài chánh, tài liệu, hổ trợ tình thần, tạo điều kiện thuận lợi để quyển sách qúy VẤN ĐẠO HÀNH THIỀN được hoàn thành viên mãn.

Thành tâm kính chúc quý bạn thân tâm an lạc, cùng quý quyến vạn sự cát tường.

NAM MÔ A DI ĐÀ PHẬT
VẠN VẬT THÁI BÌNH

ẤN TỐNG

Những kinh sách do Trung Tâm Vôvi Thủ Đô Washington--Hoa Kỳ phát hành và kính biếu miễn phí:

- Tôi Tầm Đạo
- Thượng Đế Giảng Chân Lý
- Phần Thực Hành Phương Pháp Công Phu Theo "Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp."
- Practical Method of Vo Vi Esoteric Science
- Kinh A-Di-Đà chú giải (Đức Tổ Sư Đỗ Thuần Hậu)
- Đời Đạo Song Tu (Đức Tổ Sư Đỗ Thuần Hậu)
- Diệu Phương Cứu Đời (Hoa Đà Tiên Ông)
- Phép Xuất Hồn (Đức Tổ Sư Đỗ Thuần Hậu)
- Khai Ngộ Chơn Lý (Lương Sĩ Hằng)
- Vấn Đạo (Lương Sĩ Hằng)
- Địa Ngục Du Ky
- Thiên Đàng Du Ký
- Vấn Đạo Hành Thiền (Lương Sĩ Hằng)